

A romantic illustration of a man and a woman in a classic setting. The woman, with voluminous dark hair and red lipstick, wears a deep blue gown with a plunging V-neckline and long, ornate purple lace sleeves. She is looking slightly away from the viewer. The man, with dark hair and a mustache, is dressed in a dark blue suit with a white shirt and a blue and white striped tie. He is leaning in to kiss her on the cheek, his hand resting on her shoulder. The background is a warm, golden-yellow wall with a chandelier visible in the upper right. To the left, a vase with flowers sits on a wooden stand. In the bottom right corner, a wicker basket filled with red apples is partially visible.

SANDRA
BROWN

*Căderea
lui
Adam*

SANDRA
BROWN

Adam's Fall
by Sandra Brown

© copyright 1993 by Sandra Brown

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii Miron.

© copyright grafică Editura MIRON.

SANDRA
BROWN

*Căderea
lui Adam*

Traducere de Anca Hălor

București - 1994

SANDRA
BROWN

*Căderea
lui Adam*

Prolog

Se a surupat la buletinul de ştiri de seară.

Accidentul s-a petrecut pe un munte din nordul Italiei. Nu foarte înalt, dar suficient. Suficient de înalt şi de aspru pentru a risca respectul unor aplecări experimentale. O cădere în-o prăpastie adâncă de aproape zece metri a fost de ajuns pentru ai atinge chiar şi pe spinarii lui Adam Cavanaugh, pentru a provoca rătăci de o genă şi să facă ca sute de angajaşi ai săi din toată lumea să fie cuprinşi de panică.

Thad Randolph nu intră în panică, dar ştie

acces îl strâns stărâja, totuși. Se opri din repararea unui transformator pentru fiul său, Matt, și le spuse brusc și lui și surorii lui, Megan, să facă liniște, după care cădu mai tare televizorul portabil din bucatărie.

... singurul suprasolicitor. Tocmai a fost adus aici, la Roma, de unde vom afla mai târziu, în cursul acestei serii, amănunte în legătură cu starea sănătății sale. Alături de el mai erau pilotul de curse francoz Pierre Gaultier și magnatul englez în domeniul bancar, Alexander Arlington. Ambii au fost găsiți decedați. Domnul Cavanaugh, un celebru industriaș pe plan mondial, este proprietarul lanțului de hoteluri Cavanaugh. Este..."

- Hai, dar acolo lucrează mama, spuse Matt.

- E vorba de Adam pe care îl cunoaștem noi? întrebă Megan.

- Da, spuse Thad încruntat. Liniște.

Reportajul era transmis în direct de la Roma. Crainicul din New York îl întreabă pe reporterul aflat pe teren:

- Medicii și-au exprimat vreo părere în legătură cu starea sănătății domnului Cavanaugh?

- Nu. Oficialitățile spitalului refuză să ofere orice informație până când domnul Cavanaugh nu este supus unui control amănunțit pentru a se constata cu certitudine în ce stare se află. Decedandă nu mi s-a spus decât că rana sa, sau rănile, i-au afectat gâtul spinării și pare să fie ceva grav.

- Era conștient când a fost adus?

- Nu avem nici o confirmare oficială în acest sens, deși nu părea să fi fost conștient. Imediat după ce a

Căderea lui Adam

scos elicopterul, a fost dus înăuntru. Vom avea mai multe informații...”

Deci, Thad răsturnă bucuria televizorului la minimum și vede un copil pe care copiii trebuiau să-l ignore și să nu-l repete. Nu îl repetă de teama consecințelor – ceea ce nu părea drept, din moment ce mama lor nu îl pedepsea niciodată pe Thad pentru că îl făcuse –, dar nu putea să-l ignore. Mai ales când copilul stă, practic, pe buzeta subțiri ale lui Thad.

- Ai datului prost!

- Cine? Într-o clipă Elizabeth Randolph, înfuriată în bucurie pe ușa din spate și punându-și servietele și prosoape pe masă.

Topul lui se încalcase ușor.

- Mama! Orici despre cine vorbea omul de la televizor!

- Matt, Megan, fuge, spune Thad repede, transformându-și brațul într-o cârășă care indică spre ușa de călărie spre celelalte încăperi ale casei.

- Bine, tată, dar...

- Alina! Lăsați-mă să vorbesc eu cu mama voastră!

- Dar ea...

Obserpte îl se clăneau pe fața când aprinderile lui formau un Y adânc. Era serios. În decursul anului ce trecuse de când Thad Randolph se căsătorise cu Elizabeth Burke, copiii ajunseseră să-l adore și să-l respecte. Ei se obișnuise cu gălăgia lor și ei cu toanele lui. Erau efectuarți unul cu altul; copiii acceptaseră imediat să devină ei și să pînă adoștune. Dar acum avea impresia aceea că nu lăsa lor

discuțiilor, ceea ce însemna că ipotezele nu ar fi fost numai zadarnice, dar și imprudente, așa că își apăi țigându-și picioarele.

– Thad, ce s-a întâmplat?

El se duse lângă Elizabeth și îi puse mîna pe umăr.

– Nu vreau să te supăr.

– Expresia de pe chipul tău m-a supărat deja. Ce se întâmplă? Ce e? Ceva groaznic, știu. Mama? Tata? Lian?

Elizabeth își pierduse primul soț într-un oribil accident de mașină. Știa cum este să primești o veste proastă pe neașteptate. Simți din nou un gol în stomac, la fel ca în dimineața cînd le deschisese ușa celor doi poliști, care stăteau cu pîlările în mîni și aveau chipuri sumbre. Speriată, îi apucă pe Thad de cîrmă.

– Spune-mi.

– E vorba de Adam.

– Adam?

Îi uned buzele rapide și se făcu ață ca varul. Elizabeth avea relații personale cu Adam Cavanaugh. Inițial, fusese ceva strict legal de altcei, dar legătura lor profesională avansase direct proporțional cu extinderea magazinelor ei Fantasy din holurile hotelurilor Cavanaugh. Acum existau cînd magazine, dar se plăteau și altele. Elizabeth și Adam erau legați printr-o prietenie care, stăpînită, i-ar fi făcut golos pe Thad. Dar, din moment ce acesta era convins că frumousul și fînăru milionar năi mai era rival, îl considera și el tot un prieten.

Căderea lui Adam

– I s-a împlinit ceea ce lui Adam? Întrebă ea cu o voce slabă din cauza neînțelegerii.

– A statut și a statut în timp ce unca pe munte în țară.

– Oh, Doamna, spune ea ducându-și mâna la gură. E mort?

– Nu, dar e foarte greu rănit. L-au dus la un spital din Roma.

– Greu rănit? Cât de grav?

– Însă nu știu sigur de...

– Theod...

El cântă recunoscător.

– Rămân la piea spinării.

Ochiul lui Elizabeth se umpluse de lacrimi.

– Nervul spinării a fost rănit?

– Nu știu, spune ei, iar când ea îi privea îngrijorată, Theod adăuga: Dar că nu știu. Spina a fost foarte durată.

Îi povestii tot ce spusese pe rând.

– Nu pare deloc bine.

Elizabeth se prăbuși la pieptul soțului ei, care o îmbrățișă strâns.

– Alina aștepta scurta asta, dar ea cu toate speranțele de cămărușă lui Theod. Când mi-a spus că o să umie pe muntele din țară, eu am zis că e nebun decât și încă visez cu un sport prostesc, spune ea trăgându-și nasul. Dar glumeam, adăuga ea și apoi își înfrunse capul înainte. Nu mai fost doi prieteni de-ai lui cu ei. Despre ei ce se aude?

Theod își strânse degetele în pântecul ei și îi aduse capul la loc, mângâindu-l ușor.

Sandra Brown

- Au reușit.
- Oh, Doamne, gata ea, că de îngroașător trebuie să fie pentru Adam.
- Din că se aude, unul din ei a slăneșat într-o creveață cu gheață și i-a tres și pe celălalt.
- Cum îi știu pe Adam, indiferent dacă a fost vina lui sau nu, o să-și asuma întreaga responsabilitate, spuse Elizabeth și după o clipă, se îndepărtă puțin și se uită la Thad. Ce-ar trebui să facem?
- Nu putem să facem absolut nimic acum.
- Trebuie să fac ceva, Thad.
- Să te gândești la tine însăși. Și la bebeluș, spuse el punându-și mâna pe buza ei care se rotunțise destul de clar deja.

Doar se afla în ultimul trimestru al sarcinii.

- Adam n-ar avea să pui în pericol viața copilului al căruia naș va fi.
- Aș putea s-o rog pe doamna Alder să vină să stea cu copilul, iar noi am lua avionul direct spre Roma.
- Nici vorbă, zise el acutufind categoria din cap. N-o să te duci la Roma.
- Dar nu pot să stau aici cu mine-n sine, stângă ea repulsiu.
- O să ai o mulțime de lucruri de făcut în următoarele zile. Va trebui să te îngrijești de un milion de amănunte. Total va fi un haos pînă se va afla precis în ce stare se află Adam. Într-o asemenea criză, el s-ar baza pe judecata ta. Îi ești mult mai de folos aici, răspundînd la telefoane și ținîndu-l la distanță pe curioși, decât dacă ai măsura în lung și-n lat

Căderea lui Adam

condoarele unui spital din Roma, făcîndu-și griji pentru un lucru asupra căruia nu ai nici un control și, în tot acest timp, obosindu-te.

Ea oftă.

- Cred că ai dreptate. Știu că ai dreptate. Numai că mă simt atât de inutilă.

Thad nu spuse, dar se gândi că de inutilă avea să se simtă Adam Cavanaugh cînd își va reveni - Doamne ținește să nu-și revină - și va afla că a suferit un grav accident la gîră spirății.

- Bietul bolșoi, murmură el în apa tei, încît să nu-l audă Elizabeth și o strîns mai tare la piept.

Unu

- O idee proastă. Din toate ideile născocite vândute de om, astăzi cea mai proastă.

Așa cum era deosebită, cu o pereche de blugi strinși și un tifon roșu decolorat, Liah Mason arăta ca o mamă obișnuită a anilor șabedi. Fusesse doar un copil în acea perioadă, dar expresia ei înfrunghia spiritul rebel al acelor ani. Supărată, își dădu pe spate părul des și ondulat. Șuvițele blonde ale bretonului erau ținute de o eșarfă legată în jurul frunții, dar făcu un gest reflex de a le da și pe ele în o parte.

- Nici măcar nu ne-ai ascultat, își murmură Elizabeth

soare mai mică.

– Am auzit destul, Adam Cavanaugh. Mamele astea a fost de ajuns ca să mă împotrivesc oricărui plan al vostru.

Își privi soare și surinatul cu călitate.

– Haideti să uităm că ai pomeni apa rece și să mergem la o înghetată, da? Fie că vechiună.

Thad și Elizabeth îi aruncară o privire înclinată de reșev. Vădit că ei nu aveau de gând să cedeze încă. Liah se întinse pe canapeaua din camera de zi și își ridică un genunchi la piept ca un scut.

– Bine, să auzim. Încerci să faci repede și să ținem dincolo.

– Nu se simte bine deloc, Liah.

– Majoritatea pacienților cu atacuri la gât spinării nu se simt bine, spune la saloartă. Încearcă să înțelegi. Și mulți dintre ei nu au posibilitățile financiare de a se îngriji așa cum le are domnul Cavanaugh al vostru. Grație carității sale de ocouri are la dispoziție mai mulți doctori, fizioterapeuți și infirmiere decât majoritatea celor în situație la. N-are nevoie de mine.

– Asta înseamnă înveștat, nu? O întrebă Thad.

– Nu are importanță căi tanti are Cavanaugh.

– Atunci de ce nu vei să îi țineți pe el? Întrebă Elizabeth.

– Pentru că nu-i agree, zise Liah și își ridică amândouă mâinile pentru a le arăta călitate. Nu, căi-mi vrei să reformulez. Îi dăseși și-i disprețuise. Și răsturnase.

– Asta n-ar trebui să ai-o vechi legătură cu situația

actuală.

- Ba cum să nu exclamă Liah ridicându-se de pe canapea și începînd să se plimbe încetace și-ncoolo prin încăpere. Individii ca ei care au nevoie de fizioterapie sînt cei mai îngrozitori. Sînt pacienți cei mai greșnici. Copiii te iubesc și te adoră pentru atenția pe care le-o acorzi. Vîrstnicii îți sînt teribil de recunoscători pentru bunătatea ta. Chiar și femeile tinere sînt emoționant de îndatoritoare. Dar bărbații de vîrsta lui Cavanaugh, zise se cîștinind din cap cu fermitate, nu, nu, în nici un caz. La spital tragem la sorți ca să vedem cine se ocupă de ei.

- Bine, Liah, dar...

- Dar ce? Întrebă Thad a cărui voce o acoperi pe a soției sale.

Elizabeth avea tendința să devină sentimentală în asemenea împrejurări. El, însă, era mult mai pragmatic, mai ales cînd discuta cu oumnata lui superficială, ale cărei schimbări de dispoziție erau sericase și imprevizibile.

- Pentru că, înainte de accidentul respectiv, au avut o condiție fizică foarte bună. Majoritatea se accidentează practicînd un sport periculos. Caută senzaționalul. Sînt activi și le place aventura. Motocicliști, practicanți de surfing, schiori, scufandri, ganul ăsta. Sportivi. Mai mult decît așă. Cînd unul e rănit și paralizează, chiar și temporar, e la pufin rama. Nu suportă gîndul să devină un invalid neputincios dintr-un sportiv nemeipomenit. Psihicul lui suferă o criză. Indiferent cît de optimist a fost înainte de accident, acesta îi face să devină apatic și vrea să pedep-

seacă pe toată lumea pentru nenorocirea lui. Pe scurt, devine o... bătaie de cap.

- Adam n-o să fie așa.

- Exact, spuse Liah. O să fie mult mai rău, pentru că a avut mai mult de pierdut.

- O să știe că ești acolo ca să-l ajuti.

- N-o să-i placă nimic din ce-o să fac.

- O să-ți mulțumescă.

- O să mi se opună.

- Voi fi raza lui de speranță.

- Voi fi jăpuiul lui lepășitor, spuse Liah trăgând aer în piept. Va trebui să-l suport nervii și comportamentul recalcitrant. Dacă m-aș supune unui asemenea tratament, ceea ce nu voi face. Așa că, hai să nu mai discutăm. Ce ziceți de o Häagen-Dazs?

Elizabeth se uită la Thad cerindu-i ajutorul.

- Fă ceva.

El rise ușor și ridică din umeri.

- Ce vrei să fac? E femeie în toată firea, poate să ia singură hotărâri.

- Îți mulțumesc, Thad, spuse Liah recunoscătoare.

- Dar tu l-ai văcut pe Adam, nu eu.

Thad a rămas ferm pe poziție și nu a lăsat-o pe Elizabeth să plece, dar la insistențele ei, se duase chiar el să-l vadă pe Adam și se întorsese cu un raport complet asupra stării acestuia.

- Spune-i lui Liah ce-au zis doctorii.

Otînd, Liah se întorse la locul ei pe canapea și Thad îi spuse:

- Am fost în Hawaii să-l văd.

- Credeam că e la Roma.

- A fost. La rugămintea lui a fost mutat la un spital din Honolulu după operație.

- A fost operat? Întrebă Liah și Thad încuvingă. Din câte am înțeles, nervul spinal n-a fost rețarat în cădere.

Interesul profesional al lui Liah fu stimat în ciuda anapatei pe care o nutrea față de accidentat.

- Săvâ Domnului. Dar cheia casei ale spitalului au fost rupte sau furate. Chirurșii s-au ocupat de ele. Nu cunosc limbașul medical, dar mi s-a spus că a suferit o contuzie spinală. A primit în gât spinării o lovitură zdrovitoare, care l-a provocat o umiltură.

- O contuzie înseamnă o umiltură. Țesutul se umflă și apasă pe nervi. Până când această umiltură nu se va retrage, medicii nu vor ști cu certitudine cît de gravă este paraliza sau dacă e permanentă sau nu.

- Exact, spuse Thad încuvingă cînd îi audi explicație sumară, asemănătoare cu cea ce îi spusese medicii.

- Și operația a prelungit perioada cît umiltura se va afla în jurul vertebrelor, adăugă Liah.

- Da, dar a fost făcută acum două săptămîni. Ar fi trebuit să dea senza de restabilire pînă acum, dar nu se simte nici o schimbare.

- E încă în stare de gîscășică?

Cînd văzu nedumerirea de pe chipul lui Thad, ea explică:

- Șoc spinal. Paraliză.

- Da.

– Nu simți nimic mai jos de mijloc?

– Absolut nimic.

– Ai fi înțeles că începă treptat de jos, așa ca și Thad își simțea privirea streșită. A început-o, spune ea, începând. Nu-i așa?

– Da, murmură Thad, dar n-a răspuns cum trebuie.

– S-a oprit, zise Liah simplu. Oare ce ne face să revenim la ce spuneam la început. Totuși ai dovedit că am dreptate. Bărbații de genul lui Adam nu suportă amestecul unui medic timpuriu. Mai mult de teamă că nu vor mai fi niciodată ca înainte, fie vor să facă totul singuri, fie nu vor să facă nimic. Cavanaugh în ce categorie intră?

– Nu vrea să facă nimic.

Ea scosea un sunet disprețuitor.

– Îi condamnă? Întreabă Thad puțin exasperat.

– Trebuie mai nu e să condamn, Thad, se ridică ea imediat. Ci să lucrez cu ceea ce li-a mai rămas pacienților. Nu să-i distânsem când pîng după ce au avut.

El își trecu degetele prin păr.

– Știu, iată-mă. Numai că, fie-ar să fie, dacă l-ai fi văzut stînd într-o arină, în patură din spate, începând să se miște, arînd stînd de... jale...

Expresia lui Liah se învîrte.

– În fațonul ai văd astfel de pacienți. Unii arată chiar mult mai jaleci decât Adam Cavanaugh.

– Sînt convinsă, zise Thad ofînd. M-am urcat să spun că Adam ar trebui să treacă înaintea oricărui alt pacient și nici că tu n-ai avea milă.

– Doar că Adam e prietenul nostru, spune Liah.

beth încet. Un prieten deosebit.

– Și dușmanul meu de moarte, la amintiri Liah. Din prima clipă când ne-am văzut, ne-am detestat reciproc. Ar trebui să-ți aduci aminte, Lizzie, doar tu ne-ai făcut cunoștință în ziua aceea, la Fantasy.

– Îmi aduc aminte.

– Dar la nunta voastră? Adam și cu mine abia am început să dansăm un val obligatoriu fără să ne luăm la bătaie.

– Te-a scurs că ai fi condus.

– Asta am și făcut! Pentru că nu-mi plăcea felul cum conducea.

Elizabeth schimbă o privire cu Thad. Dacă situația n-ar fi fost atât de gravă, ar fi râs de cuvintele lui Liah.

– Și, anul trecut, de Crăciun, imediat după ce am venit la voi, a născocit o scură canecare și a-rînit-o.

– Numai după ce ai făcut comentariul tău despre ghica pe care o adusese.

– N-am spus decât că, ascultând cât a dat ei pe păsările ale afurite, crevea și-ar fi închipuit că avea și cap.

– S-a simțit jignită, Liah, spuse Elizabeth. Și nu-i condamn. A făcut un gest frumos aducând ghica. Fusese excelent gătită de unul din buclății săi și...

– Doamnelor, le întrerupse Thad oftând, iar când ele tăcură înșele, i se adresă lui Liah: Sîntem perfect conștienți de neînțelegerile dintre tine și Adam, dar mai cred că, în împrejurările actuale, părerile personale trebuie luate deoparte.

– Părerile mele personale. Ca medic terapeut, ar trebui să luăm în considerare și drăgușii cu ei, iar ei poate să se

un bălăcel nu mine și să nu pășescă nimeni.

- Poate, Liah. Dar e vorba de viața lui.

- Trăiește înăi.

- După părerea lui, nu. Discutam despre calitatea vieții acum. Și foarte bine ce am ambicioz și energic era Adam. Cu o avântă care stătea până să părăsească. Acum nu toată lumea nu stăruie.

- Ar mai putea să-o facă, zise ea. Medicii au spus că-și va reveni și au garantat că paraliză nu va fi permanentă.

- Dar Adam nu e convins. Până când nu se va împlini acest lucru, nu are nici o importanță ce-i spun doctorii. Are nevoie să se convinsă că această stare nu va fi permanentă. Cât mai curând.

- Cu cât să mai multă vreme paralizat, cu atât dă mai puțin șanse de revenire, așa mi-a spus un medic.

- Așa e.

Elizabeth se ridică și se duse lângă sara ei. Strângându-i mâna brățele ei, îi spuse:

- Te rog, Liah. Și tu câștigă foarte mult. Dar cât de rău poate fi să lucrezi în Hawaii?

- Mai rău, Liane. Că se poate spune unei oferte de lucru în Hawaii, cu atât mai mult unei rugăminți alt de calder?

Elizabeth zâmbi, dar ochii îi rămăseră plini de îngrijorare.

- Te rog.

- Ar trebui să-mi dau un concediu pe o perioadă nelimitată.

Se aplecă de orice amănunt acum și își trase ghea

aceasta. Totuși, Liah se simțea obligată să opună o cît de mică rezistență:

– Ar însemna să-mi părăsesc pacienții în timpul tratamentelor.

– Ești o mușma de medic care și-ar putea pierde locul.

– Atunci, lasă-l pe unul din ei să-l trateze pe acest individ nensăgător.

– Nici unul nu-l așteaptă de bun ca tine.

– Măgăline.

– Voi primi de trei ori mai mulți bani decât acum.

– Măgăline.

– O să vă bucurați excelent.

– Consteleg.

După ce le aruncă o privire furioasă, începu să-și roadă interiorul obrazului gînditoare.

– Fii sinceră. Cîți medici au încercat să-l trateze pe Cavanaugh și au dat greș?

– Nu știu sigur.

– Trei.

Elizabeth, a cărei minciună străvezie fusese doborâtă chiar înainte să-și ia zborul, se întoarse furioasă spre secul ei.

– N-are sens să minșii, spuse ei ridicînd din umeri. Cîcun ar afla cînd ar ajunge acolo.

– Dar între noi ar fi Oceanul Pacific.

Liah dăa.

– Trei, nu? Dumnezeu, e chiar mai rău decât mi-am închipuit. Care au fost obiectele lui?

– Primul a fost un bărbat, îi spuse Thai. Adam știa că mințile lui păreau niște cloace și că venea,

Căderea lui Adam

probabil, din tatălui lui Percy Barboa.

- Ce tip drăguț, spune Uliash tălind expozat din gene. Continuă.

- Ai doilea medic a fugit din camera lui plângind. Nu pînă sigur se-a putut să-i spună scotele.

- O femeie? Trăiește?

Thad înclină.

- În timp. Ai rămas surprins dacă ai și te propunei discerne pot să te uide din guță, zise ea. Și ai teles?

Thad se înclină.

- Au încercat din nou cu un bărbat. Adam a zis că era... Mă...

- Homosexual, completă Uliash.

- Cum așa ceva, de.

- Individul e un caz ciudat, vă spun eu, ciudat, zise Uliash tălind din cap, după care se ridică, își ude mîna în buzunarele blugilor și le încercă sprele lui Thad și lui Clotilde.

Se cluse la ferestre și se ude prin jaluzele deschise. Burața pentru a teie și consoarta. Teia era de un cerșuț autumat. Haveli ar fi fost o schimbare plăcută de climă și de peisaj, înclină.

Care, se gîndea, într-adevăr, să deață metoul frotarepuț al lui Adam Cavenshugh, un om și cîrua nure chiar îi provoacă neplăcere?

Era, totuși, un pacient, victima unui accident, un om grav rănit care ar fi putut sau nu să mai meargă normal. Poarte multe depîndeau de gravitatea accidentului. Poarte multe depîndeau de frotarepuț de care zicea să beneficieze, dar ea era bună în ani

domeniu. Exemplu de bună.

Se întoarce spre Elizabeth și Thad.

- Ați discutat despre asta cu personalul spitalului din Horeoku?

- Da. Și-au dat acordul.

- Voi avea controlul absolut asupra terapiei? N-o să fie nimeni care să-mi pună la îndoială metodele, nici o infirmieră cu ochi scâlbăciți îndăgostită lăsa de ei care să-mi dea freaba peste cap, nimeni care să-și dea cu părerea și să mă contrazică?

- Ce ai de gând să-i faci bietului per?

Lilah zâmbea când auzi tonul suspicios al lui Thad.

- Dacă medicii hotărăsc că va mai putea merge, mă va urî înainte să apuce să facă un pas. Va face gălăgie și va trece prin iad și eu la fel.

Elizabeth își acoperi buza cu mâinile, nervoasă.

- Doag n-o să... vreau să spun că tu și Adam nu vă simțeați prea mult, dar n-o să...

- Să-i fac rău intenționat? Întrebă Lilah furioasă. Ai încredere-n mine, Lizzie. N-oi avea eu prea multe scrupule, dar integritatea mea profesională e impenetrabilă.

- Bineînțeles, iartă-mă, spuse Elizabeth făcându-și dințelul de obicei și de supărare. Știu că vei face tot ce-ți va sta în putință pentru Adam.

- Încă n-am spus că o voi face.

- O vei face?

- Cine mă păcățește, ei?

- De fapt, amata lui de subordonați se ocupă de tot ce țin de contabilitate, dar banii provin din contul lui personal, nu al corporației.

Căderea lui Adam

- Foarte bine. Îți poate permite să mă angajez. O mie de dolari pe zi.

Vădându-le expresiile goale, spuse repede:

- Să nu creșteri curtea că n-o să muncești pentru ei. O să muncești dublu. O mie de dolari pe zi plus cheltuielile de drum și de trai în Hawaii.

- Îi-a tăcut, spuse Elizabeth, știind că nu-i va fi greu să justifice acțiunile sale personalului devotat al lui Adam.

- Îți nu mă poate concedia. Nimeni nu mă poate concedia în afara de tine.

- În regulă. Acceptă oficial?

Ușor își dădu ochii peste cap, zise căva căntic în fluier pe Elizabeth să se feliote pentru că făcuse copii acasă și apoi, spuse sfîșit:

- La naiba, da. Cum pot să refuz să-i am la mine pe marele Adam Cavanaugh?

- Trebuie să fie o propoziție. Cavanaugh. Cavanaugh-nu-are-nu. Numai tu ești Adam.

- Cunoaște foarte bine numele, spuse secretara înșelăgătoare. Dar, așa cum e-am mai spus, domnul Cavanaugh a plecat din spital.

- Bine, dar este peripezie. Să nu-mi spunei că a plecat pe propria picioare.

- Nu pot să discut despre starea unui pacient.

- Atunci, cheamă pe cineva care poate. Repede.

Secretara se conformă, dar nu repede. Alina peste

teii sferturi de oră medicul chemat veni la Liah care aștepta ca un vulcan în miniatură, gata să erupă.

- Domnișoarei Mason?

Liah avertă revista pe care aproape că o învățase pe de rost cit așteptase.

- Da, Dumea ta cine ești?

- Bo Ana.

- Gumești.

- Mă tem că nu. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați atât.

Deși el îi zâmbi, Liah nu spuse nimic care să-l înțelească, iar zâmbetul lui se stinse.

- Vrei să mă urmezi?

Încercă să-l ia valiza, dar ea nu-l lăsă. O luă, puse geanta pe umăr și urcă în lift, unde rămase nepolitică de tăcută până ajunseră la al șaselea etaj. După ce luă loc pe un fotoliu în biroul lui, acceptă o bălutară sficoasă și îi mulțumi din cap secretarei care lo aduse. După ce sorbi o dată, întrebă:

- Adam Cavanaugh e încă în acest spital?

- Nu, nu mai este.

Ea înjură printre dinți.

- În cazul ăsta, cineva trebuie să fi făcut o greșală. Am fost angajată ca terapeut al său. Tocmai am ajuns aici după un drum foarte lung, în zadar, peste sfârșitul de Ocean.

- N-am putut să vă găsim la timp și îmi cer scuze. Tei dimineață, domnul Cavanaugh a cerut să i se dea drumul din spital și nu ne-am putut împotrivi, zicând doctorul ridicându-și mâinile nepuținco. S-a retras la locuința sa din Maui.

Căderea lui Adam

- În ce stăruie-ai așa când a plecat?

- Proastă. Este încă neputincios. L-am împins să accepte prima vară pe mai mult, dar a dis de gori dinu, că s-a resermit să fe un paraplégic jmut la pat tot restul vieți și a insistat să fe mutat acasă. Sincer să fu, domnșoră Mason, mai mult mă îngrijorase starea lui psihică decât cea fizică. Acorda din urmă cred că e temporară.

- Nervul nu a fost releat?

- Nu. Atenta foarte grav, dar cred că, după ce o să dispare umilitura și el va începe fizioterapia, își va recăpăta simțurile.

- Recăpătarea simțurilor e foarte departe de posibilitatea de a umi din nou pe munte. Prețuati că asta ghodește și Cavanaugh.

- Sîm sigur că aveți dreptate, spune doctorul cu tristee. Voia parții absolute de partea noastră și de la specialități pe care ra adus de pe continent, dar rămasi nu la putul de răspunsul sigur. Este foarte greu de ghicit adesea cum se pot vindece aceste leziuni ale gîri spinării și cîi de capitol de mișcare va putea fi pacientul.

- El bine, indiferent dacă, simte sau nu, mi-ar face mare plăcere să-i dau domnului Cavanaugh un pat în fund pentru că m-a lăsat să-mi pierd timpul.

Doctorul își scolpînă obrazul absent.

- Am vorbit cu sora dumneavoastră, cu doamna Randolph, care a sugerat, și eu cîd de acord cu dînsa, să vă duceți după domnul Cavanaugh în tîlaur și să începeți terapia imediat.

- Ah, da, așa a spus? El bine, date vîlcere cînd o

să mai vorbești cu sora mea, transmite-i un mesaj din partea mea.

Mesejul îl făcu pe doctorul Amo să râdească.

- Acum te rog să mă scuzi, Bo Amo, dar vreau să găseșc hotelul cu cel mai fărîcînt duș și mai tare pat de pe insulă și să mă bag în ele. Nu respirat în ordinea asta.

- Vă rog, domnișoare Mason, spuse el ridicîndu-se și implorînd-o prin gestul să la lăce din nou.

Liah se apucă mai mult de oboseală decît din supunere.

- Dacă simți aiți de buni pe cîți se aude, acești pacienți are mare nevoie de dumneavoastră.

- Și rechinii au nevoie de hrană. Asta nu înseamnă că o să mă oler singură drept cină.

- N-o să fie chiar aiți de rău.

Ea îl aruncă o privire pînăruitoare și el se uită în altă parte.

- Sînt de acord, spuse el mișcîndu-se stîrjorît sub privirea ei albastră, domnul Cayanaugh e obișnuit să facă număi ceea ce vrea. Poate îl foarte difiul, dar sînt convins că vă veți descurca.

În timp ce spunea aceste cuvînte, se uită la pardesiul aiți de piele decorat cu țînta argintii și țîntă lungi de cincizece centimetri. Era prea gros pentru clima aceea, dar ea nu apucase să și-l scoată și îl era mai ușor să-l poarte pe ea decît să-l care pe mîna.

- Vă rog să vă mai gîndiți. Duceți-vă în Maui.

- Cunoști expresia „Aiți vorbă, Josel”?

Ascultă nerăbătoare cuvîntele doctorului Amo.

Căderea lui Adam

care nu Măea dădă să repete tot ce-i spusese Elizabeth și Thad, motivele pentru care ar fi trebuit să accepte traterea lui Adam Cavanaugh.

- Bine, tânăr australă ca să fi de frumos, înălț și fiu pe doctor să treacă, în stăpănie mi-șă vinde sufletul pentru o baie. Într-o zi Măea și cum ajung acolo?

Fără să țină cont de creșterea, înălț toate lucrurile pe care dădea să se ia cu ea. În timp ce doctorul se îngrijea de acestea și aranja ca un avion particular să o transporte pe coastă înaltă, Liah apăsă un buton la intrarea din spital și porni să facă niște cumpărături în grabă. Fcând cumpărături care îi fusese oferit pentru a-și cumpăra haine mai potrivite climat.

Când coborî din avionul particular pe insula Măea, stătea alături era înaltă într-un sarong via colorat și, în loc de oțet, purta o pereche de sandale. Fcând o pălărie de păl cu boruri largi pentru a-i umbri ochii, se uită după imagine înaltă care i se promisese.

Când alături se volari, cu harte în mână, porni înalt spre coasta tropicală al lui Adam Cavanaugh. Autostrada se înălță în curbe și, în cele din urmă, se transformă într-un drum pătălit și asfaltat pe care îi înălță cu fiecare îndreptare. Unele pe un munte alți de pînă se vedeau, înălț nu putu să nu se impresioneze văzând o vegetație alți de bogată.

O uimă și înălțarea proprietăți pe care o descoperi la capătul acestui drum percut. Se așteptase că Adam Cavanaugh să alți o casă frumoasă, dar locu alți îi înălțea toate așteptările. Era de-a dreptul opulent.

O alce din rocă vulcanică dusesă pînă în fața unei uși imense din sticlă. Trăgîndu-și bagajele după ea, se duse și apăsă pe buton. Peste cîeva minute ușa se deschise. La început, ea crezu că nu era nimeni, dar, cînd își coborî pînînea, văzu un asidic scund, al cărui chip nicîi se afla în dreptul mijlocului ei. Așa dacă ajungea și pînă acolo.

- Cine tu?

- Măușă De Peep. Mi-am pierdut oja și pictorișele, aștept n-aj fi venit aici.

El găsi că era extraordinar de amuzant și izbucni într-un hohot de râs teribil lovindu-și genunchii cu pămîle.

- Ești Liah?

Ea rise.

- Da, eu sînt. Dar pe tine cum te cheamă?

- Pete.

- Petel! Mă așteptam la ceva mai oriental.

- Doctorul sunet. Da că vî. Înăuntru, înăuntru.

Cu o forță uluitoare îi luă valiza și îi făcu semn să intre într-un hol senzațional a cărui podea era din plăci de marmură albe și negre.

Se aplecă și îi puse în mînă:

- Pacientul ște de scoala mea?

Lui îi plăi zîmbetul de pe buze, ceea ce pentru ea era un răspuns că se poate de clar.

- Nici nu mă așteptam. Unde e?

Ochi negri ai lui Pete se ridicară spre galeria de deasupra capetelor lor.

- Acolo sus? Întrebă ea și el încuvingă solemn. Oh, asta e, murmură ea.

Căderea lui Adam

Fără să mai spună ceva, înopu se urcă scara în consoală. Ajunghet la prima uşă de la etaj, se opri şi se uită învelitor în jos, la Peta. Acestea sculându-se din cap şi, cu gesturi sup ale degetului arătător, îi indică o altă uşă. Ea se duse în-acele, învătă din prietii dacă venea să şi fi cu un post afirmativ din capul aşezat afară, după care se întorse şi plecă grăbit spre o altă aşeză a casei.

- Lapsu, aşezu se înveta.

Bătutu al feră în uşă fu îndepănată de un urlet.

- Şterge-o.

Bătu din nou.

- Şterge-o, în-er să fi, apă cură? Nu vreau nici un scu. Nu vreau nici o scodere. Nu vreau altădu nimic altădu decât să fu tăiat în pace.

Lăst deschise uşa larg.

- Frumoză primă.

Adam rămase cu gura căscată de uimire. Căci se convinsese că nu era un coşmar, căpu îi căpu pe perni cu agorot şi înopu să rătă.

- Dumneazu, trezule să fi pătătu îngrăuile decât am parte de apă cură.

- Şi eu te salut.

Tăpăle noilor ei sandale lipiau pe gresia lăptosă când ea se îndreptă spre patul închis de la etaj. Nu se opri decât când ajunse lângă el, permisiu-i pecheutul pus pe hară să o privească din cap până-n picioare.

Înşind băjoconfor, el îi spuse:

- Măritatea femeilor ar da dovadă de un gust mai bun decât să-şi aşine o sată în urechi.

Liah clătină din cap, bălăgărind ciocăniți de fructe de plastic pe care îi cumpărase de la unul din chiopourile din Honolulu cu tot felul de сувенири pentru turiști.

– Cerceii ăștia mi s-au părut chiar drăguți.

– Ah, e un costum nemaipomenit, dar Halloween-ul a trecut deja.

Liah făcu un efort de voință să își rețină o replică urtitoare, închise ochii, în schimb, și numără pînă la zece, după care murmură:

– Exact cum mi-am închipuit. A fost o idee extrem de proastă.

Doi

- Ce năsea cauză asta?

- Le fac vizite prietenilor bolnavi. E una din căruțele mele.

- Tu n-ai mai o suită? Mă-nțeleg să ai alții și prieteni. Și, dacă ai, în-adevăr, mă-nțeleg să ai și ai de stăruie înț să le faci viza-tind alți bolnavi.

- Mamă, mamă, dar stăruie toate priet după aceluși.

- Adam se învârtă, împreună-și sprinzându-se negre.

- Am tot drăgul să fu priet după, se rădă el.

Ultimele două săptămâni din viața mea ar face ca răboiul celor o sută de zile să pară un carneal. Am stat la mîna unor teologi ai căror răspuns la orice întrebare era „Va trebui să așteptăm”. Am fost referita victimă a unor infamii despotice cărora le făcea plăcere să-mi ardă, să-mi vire tuburi în orificii de existență cărora habar n-aveam și să-mi dea o porcărie de mîncare. Părțile trupului care mai sînt încă sensibile m-au durut groaznic. Crede că am vindeți pe spate de la pat. Știu că pe limbă mi-a apărut o blăciță.

Făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea.

– Și, ca totul să fie complet, ai apărut și tu. Ceea ce mă face să revin la întrebarea inițială. Ce naiba cauți aici?

– Aveam nevoie să mă folosesc de după lău, spuse ea cu nerăsimare. Te rog să mă scuti.

– Nu-mi spune mie... Hai, unde... Vino înapoi, Mason. Mason!

Liah plecă lăindu-i să stîie după ea. Cînd ieși din cameră se rezoră de ușa și urechile ei primiră puternicul impact al paharului arîlîit în ea. Fluturî ușor și îl stîigă prin ușa.

– Ei, dar ești chiar nervos, nu?

După aceea coborî și îl găsi pe Pete într-o încălîirie care avea o fereastră – imagine mare cît ecranul unui cinematograful. Oferea o priveliște superbă a muntelui, în apropiere, și a Oceanului Pacific în plan îndepărtat.

– Ești masochist cumva? Întreabă ea și Pete a privi nedumerit, jîrînd în mîină un bușt cu care tăia legumile cu o viteză mai mare decît cea a mișcării

Căderea lui Adam

echilor. Nu contează. Unde mi-ai dus bagajele?

Zâmbind încolțat, Pete își întrerupe treaba în bucătărie și o conduse din nou sus.

- Ușa de alături, stă ai arătând spre camera în care se afla Adam.

- Drept.

- Nu-ți place camera?

Cînd îl văzu dezamăgit, Liliu își transferă repede înșurtașii în zăcat.

- Nu, camera e superbă. Da.

Între pe lângă el într-un apartament de două etaje mai mare decât totușea ei. Ce asemenea, era și mai bine dotat, avînd un mic frigider cu congelator autonom, o mașină de călîi cu două roți și un bai, pe lângă baie înobilată în marmură neagră, care era de a dreptul hedonistă.

- Știam eu că ai fi putut să faci afaceri hoteliere, stăruindu-se pîndindu-și degetele peste prosoapele verzi la fel de pluşate ca un covor egipt.

- Păi?

- Nimeni. Pete. Erare dator involuntară. La ce câștigi cîna?

- La opt.

Ea se uită la ceas și își făcu secontate în gînd cîte ore stăteau.

- Încercăm să am timp pentru o baie și un puț de somn. Trebuie să te gîndești și jumătate.

Ei cădea din cap vesel.

- Ce cînd n-a mai mîncat domnul Cavanaugh?

- De cînd venit acasă.

- M-am înșurtașit. Nu măritîm nimic? Întreabă se și

Sandra Brown

Pete scutură din cap. Pregătește-i o tavă receă.

- Nu mărită. Aunoi jo.

- De data asta n-o s-o mai arunce, spune ea și ochii îi scîrîbă plini de hostilitate. Ah, apropo, un cuter va aduce cheia lui după-amiază. În cazul în care cântărea va putea să se strecoare pe drumul lăta îngust, adăugă ea. Și vezi că e un pahar spart în camera prințului Cavanaugh.

Pete va să-l despachetoză bagajele, dar ea îl goni ca să se poată bucura mai repede de cada cu spumă, întinzându-se în patul mare și învelindu-și trupul gol cu cearșaful de saten, adormi aproape instantaneu. Ar mai fi dormit înăl' vreo opt ore cînd micul și rostulul servitor îl bătă în ușa și intră aducîndu-i un pahar cu suc de ananas rece pe o tavă de argint.

- Mulțumesc, spune ea după ce goli paharul dintr-o înghițitură. Cobor imediat.

Pete își repede și ea se dădu jos din pat cu regret.

- Măi frîu, spune ea mîngîind cearșaful ca pe un iubit.

Nimeni nu avea să o condamnă dacă aștepta pînă a doua zi să înceapă programul fizioterapeutic cu Adam Cavanaugh. Avusese o zi îngrozitoare, mai ales după acel drum lung. Dar era pătărită fîne pentru munca aceea. Nu trebuia să se spună niciodată că Lilah Milton profitase de mediul acesta rafinat fără să-i acorde toată atenția pe carentului ei.

Și, în plus, scurs, că se afla acolo, ardea de nălibdare să înceapă. Starea lui Adam, combinate cu

Căderea lui Adam

politicul negativiei, reprezentarea e provocare cântec sa, sa expui, nu-i putea incalca. Chiar si cea mai minunata emotiune e starea unui pacient era adesea motiv de sfidatoare. Adam avea nevoie de incalziri si pentru cea mai nelăcomnă realitate.

Pe de alta parte, cu o mușchi slăbneau mai mult paratuzaj, lipsă de servicii sau capacitatea de a se mișca, cu altă mai puțin probabil era vindecarea completă. Ar fi trebuit deja să simtă ceva în acei mușchi. Ușor nu își putea permite să aștepte mai mult pentru începerea terapiei nici dacă ar fi putut.

Cu acel gând în minte, își lăsa apartamentul și, purtând același costum hawaian cu care venise, în stare de pălărie de pai. Pete insistă să servească cina în suita, deși stătu singur la masa de sticlă ornamentată cu lumânări subțiri în suporturi de cristă și cu un buchet splendid de orchidee. Legume și paste erau delicioase. Îi totuși pe Pete pentru minuscule și îi urmă la etaj după ce ținea de cine pălărie.

Când ajunse la ușă, ea îi lăsa țara.

- Dacă nu ies în viață, îți dau voie să-ți asfințesc în somn.

- N-o să placă, dar Pete uitându-se cu încredere la ușa închisă.

- Poate că nu, dar totdeauna trebuie să fie rău înainte să fie bine, îi spune ea și îi lăsa semn din cap să deschidă ușa. Mai bine să începem cântec să se sculăm de-a-griji.

De cum intră în încăpere, Pete închide ușa în urma ei.

Sandra Brown

Adam privea agitat pe fereaștră. Încasea capul și gatu când o vizu.

- Păcă!

- Nicodellă. Hei, rimează. Sînt poată și nici habar n-aveam.

Privesc pe care i-o aruncă el era uciștoare.

- Elizabeth e vinovată de faptul că eşi aici?

- Doar nu-ți închipui că am venit de bunăvoie, nu?

- Credeam că Elizabeth m're prietenă.

- Așa și este. Vrea să facă tot ce-i mai bun pentru tine.

El rise cu amărăciune.

- Dacă tu eşi cel mai bun, fereaștră Sîntul să hotărîm să facă ce-i mai rău.

- Dacă ar fi după mine, te-ag lăsa să zaci aici pînă pînăcești plîngîndu-ți singur de milă, apuse ea ridicînd din umeri. Dar ai o grîmadă de bani din care o parte vor intra în buzunarul meu dacă stai aici și te tratez.

- Și-o crezi tu strîgă el.

- Conștient de aoi sînt destul de bung. Stătea include și o vacanță în Hawaii de care mă pot servi cu plăcere. Aciă e urî, plouă și trebuie să mă mai bronzez puțin. Ce bucurie să scap de munca de zi cu zi. Aveam un pacient care e mai tolos chiar și decît tine... și dacă mai arunci penele o dată, domnule Calanough, te așzi de aici ca să-l lai de jos.

Sînd cu mîinile în gîduri lîngă patul lui, îl aruncă o privire furioasă. El îi răspunde cu aceeași furie.

- Ia ține și atitudinea asta ridicolă de infirmieră și bagă-ți-le...

Căderea lui Adam

- Am mai auzit, îl întrerupe ea. Nu-l înjurătură sau exprese pe care să nu îl auzi vreodată, indiferent cât de obscena sînt, nu mă deranjează. Așa că păstrează-ți energia și apucă-te să mărim. Pentru că, pînă nu mărităm, nu plec de aici. Cu cît o faci mai repede pe prima, cu sîlt mai cuînd o faci și eu pe-a doua. Depinde cît de mult îți poți suporta prezența.

Îl apucă țese în brațe și se prostă pe marginea patului, înroșindu-și brațele. Gesticulă în jurul sînilor să se înțele și să se unte pe desupra sarong-ului fără brațele. Vărsa privirea pacientului coborînd spre pieptul ei, dar nu își schimbă expresia. Rămase impasibilă cînd îl văzu ridicîndu-și privirea încoace.

- Arătarea decolteului intră în serviciile tale?

- E în plus, spune ea cîndva cu nerăgazare, pe grît.

- Am văzut altele mai scîlîtîri.

- Dar nu la prețul ăsta.

- Cu cît ești plîmă? Îi dau stutiu numai să pîci de-aci.

- Măm închipuit că o să-morîd așa, căe ea și lău din țesut cu sălău de fructe de pe țese lei o buclăuă de amenas pe care încep să o sugă cu nerăgazare. Dar țesutele ăle-î spun țese de la-morîp că țese nu reprezintă singurul meu motiv.

- Să nu-mi spui că ai venit aici din bunătațe.

Ea se stîmbe.

- Mă curioșă doar.

- Atunci, ce este?

- Închipuiește-ți ce bine e să pînău cîntări mare țesut că-l țeseu pe marele Adam Cavensough. Poate

Sandra Brown

cusind, o să primesc o mulțime de oțorțe de la vedete de cinema cu dusele de spate și de la sportivi celebri cu diverse afecțiuni. La sfârșit, o să fiu la fel de renumită ca tine.

- Îți pierzi timpul. N-o să mai fi niciodată în stare de altceva decât să stai în patul ăsta și să mă uzi în tavă.

- Vrei să purtăm părul? O să te fac să mângi chiar dacă ar trebui să mor pentru asta. Chiar dacă ar trebui să murim amândoi. Dar până atunci o să ajungem să ne uim reciproc.

- Nu uim deja.

Da des.

- Abund, înseamnă că am avariat puțin. Acum fi cuminte și mănâncă legumele astora excelente pe care Peta le-a pregătit pentru tine.

- Nu m-e foarte.

- Trebuie să-ți fie. N-ai mâncat de zile înălegi, așa mi-a spus Peta.

Luă o felie de banană din salata de fructe și o mănâcă.

- Se sperie de focare dată când ți se rostogolește numele. Ce i-ai făcut de l-ai terorizat în halul ăsta?

- I-am spus că pot să vorbesc cu Buda și că n-o să ajungă niciodată în rîvnă dacă nu pleacă de aici și nu mă lasă-n pace. E valabil și pentru tine.

- Căpșoaie. Nu sînt budiste.

- Știi foarte bine ce vreau să spun, spune-mi întotdeauna pe capul. Pleacă și lasă-mă-n pace.

- Nu înainte să mănânc.

- Nu mă poți forța să mănânc.

01/01/2010 11:11

— Mai tu nu mă poți ține să știi. Nu poți să te
mesti, să aștepți?

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 26

... Nu trebuie de a fi totuși cu fire toate cunoștințele mele, ce atunci când o să mi se ia un instant pentru revista **People**, să pot spune cu toată sinceritatea și cu o lacrimă în ochi, că am fiind tot ce-am putut pentru fire.

It doesn't get any better than this. The ultimate pre-Christmas treat.

- **Frământați mureșii.** Ce sărbătoare de toamnă când o să-mearse să mearse cu cîndonă. Și pînă de pe pîșor
avăți bine. Foarte bine.

- Cu timpul de a mă repeta, nu plec pînă nu mîrînci, cîci eu duîndu-l e furia şi de mîncare la gură, dar ei refuză. Uite ce e, amu, egi apa în-a mare de mîncuşi. Din cauza strofării muşchilor şi nervilor, ai e tîrîşă de nitrogen negativ, ceea ce nu-i bine deloc. Dacă nu începi să bei ceva proteine în jeleuri, diaperi, şi, pe urmă, dacă înbezi aceste sîruri cu ceva carne, n-er să mai iaşi apa în afară, lăsa fiind motivul pentru care ei Măst uşor desuă, sau pe-ripetău tîrînc, vîrîlă pe apă. Eh, gîu că poţi digera pentru că apa m-a spus Bo Amu. Ţi-e rădăpălit şi conţutul emenac şi uitar, ceea ce m-a lăzurat foarte mult şi formai din cauza asta însoa se te convîng să mîrînci cum trebuie. Alfel, m-ai prefera că n-am observat că noi de carne, fapt care n-er adăuga ortopedicilor tale, caştăleli psuţilor mei, contracte, ecstere, provocate de faptul că stu-

presă mult înfriga fără să faci nimic. Pe scurt, Cavanaugh, dacă nu măînșoi, ești mort chiar înainte să începem. Deci, ce vii?

El se uită la ea și apoi la furculița pe care i-o mai înșee încă la gură.

- Mîrle nu-mi sînt paralizate. Pot să măînșoi și singur.

- Foarte bine. Un lucru în minus pentru care să-mi fac griji.

Îi scido furculița, la care el se uită pentru un alt moment îndelungat, și apoi o vîl în gură. Se vîlzu foarte repede cît de foame îl era. După prima înghîtură, mîrle lacom, practic, pe nemastecate. Pentru că era ocupat să mestecă și să înghită, Liah vorbea aproape de una singură:

- Nu știu cînd ai vîlzu-o pe Elizabeth ultima dată, dar copilul s-a dezvoltat foarte mult în ultima clipă săptămîni. Elizabeth e mare cît un porcon și are pieptul plin aici, spuse ea făcînd un gest cu mîrle la clipă centimetri în fața sînilor ei. Thad e îndrăgît. Ea e convinsă că bebelușul o să vîlze mai devreme, deși medicul spune că totul va fi în regulă. Au și rugîrît și au pregăt camara copilului. Nu mai e nevoie decît de ocupant. Megan, bineînțeles, abia așteaptă să vîlze bebelușul ca să ajute la îngrijirea lui. Aș vîlze s-o vîlze prima dată cu un scuteac murdar. Pun pariu că o să-și schimbă pîrreasa foarte repede. Asta a fost un rîd îngroștor, Cavanaugh. Mai-vei apă? Mai se țene că-i vor luti pe celîlalt mai mult decît pe ei, așa că e teribil de supîrnat și Elizabeth îi lasă-o pace ca să nu-i dezechilibreze pîrreșou. Thad se poartă ca un nebun.

Pentru un bărbat de vîrsta lui, canaghionăscuile lui sînt la limita absurdului. Dar este primul lui copil, așa că bănuiesc că-i de înțeles, dacă e genul de individ cîrle să-i placă treburile soțice.

- Ce fel de trebură? Înșeebă Adam cu gura plină.
- Știu, un cîmîn, o țenile.
- Ție nu-ți plac?
- Nu prea.
- Nu-ți înșeebă soare?
- Gumeșou?
- Ție îți place mai mult să dormi pe unde apori.
- Ce expresie urîă, domnule Cavanaugh, spuse ea înrîdă. Cîșec și eu cîșele, că ține. Știu ce se petrece în lume. Nimeni nu mai „doarme pe unde apori”.

- Asta probabil că-ți electează stîlul.
- Dîșpotrivă, spuse ea cu rîcesă. Am tot totdeauna foarte precaută în pîrreșă partenerilor mei.
- Dar n-ai redus niciodată numărul lor la unu.
- Cred că e sta cu un singur bărbat toată vîșă e foarte pîșelșor.

El pufi și se țorse la gură cu șarvetul pe care îl vîlze apoi în țertura goală.

- Ție rîșnea sporeș, zise Liah, îndrăgîtă să vîlze că doar asta mai cîșășeneș din toată mîncareș.
- Nu pot să suflă țaploce și Pete țile foarte bine, dar țeta-i țelu lui de o mîștrunță.

- Și ce-o să faci, î țechîrle ea, o să-o bați?
- Foarte amuzant, n-am ce spune, zise el înrîdănd ochii și pîrîndu-și capul pe pîrreșă. Bine, am rîșnăș. Acum, dispări.

Sandra Brown

- Nu pot, decandată.

Ei deschise ochii brusc.

- Ai zis că mă lăși în pace dacă mărinic.

- Eh, am găsit și eu o metodă de constringere.

Hai, nu ți ești de furios, abia acum ajungem la partea amuzantă.

- Într-un fel, mă-ndoiesc.

Ea îi lăsa țara din brațe și o pune jos, lângă ușa pe care o deschise.

- Pete, uităm gata, strigă ea și vocea ei răsună în toată casa.

- Gata pentru ce? Am mâncat, nu-i de ajuns?

- Nu, începem din seara asta.

- Ce începem?

- O legătură pasională.

Adam își ridică privirea uluit, iar ea începu să râdă.

- Nu vrei? De fapt, începem tratamentul fizioterapeutic.

- Nu vreau nici un tratament. N-o să mă ajute cu nimic. Nu mă las supus unei asemenea unelții. Pete, la asta de aici. Ce-i în cutiile alea?

- Aparata terapeutică portabilă.

- Ia-le de aici.

- În curând camera asta va arăta ca o sală de gimnastică. Că-mi puzbești, te rog, Pete.

- Pete, dacă ți la stăbe ta și la fundul tău asistă, n-o să mișci un deget ca să... Bine, ești concediat. Pete, m-ai auzit?

Apoi adăugă pe un ton încălținat

- N-o să folosesc nimic din toate astea. Vorbeac foarte serios, voi apăla doi. Vă pierdeți timpul.

Căderea lui Adam

- Vezi că faci odată din gură? strigă Liab din gurelișuța lui sculată în palmă. Uite ce faci.

- E casa mea, spune Adam nu e vreme grea străgînă. Nu ți-am solicitat ajutorul, dormeai în brații mei. Nu-l vreau. Nu te vreau.

- Ești bine, simt asta.

- Ești concediată.

- Nu ți-am spus că nu mă poți concedia? Nu? Ah, asta a fost parte din înțelegerea. Pata, jura, te rog, trage-te înapoi, ca să-l fiu de pește. Puțin mai sus. Așa.

Adam sorbea în timp ce ea, cu ajutorul lui Pata, monta trapezul și doi scripoși în apele palatului.

- Ajunge decandieră, spune Liab, dîndu-se în apele pentru a-și studia opera. De celelalte vom avea nevoie mai târziu, așa că ține-te jos pînă la momentul potrivit. Ți mulțumesc, Pata, stai să sărutîndu-l pe capul apăsător chel. Pozi să încheie apa după ce țapi.

- Ai murit degeaba, îi spune Adam după ce pleacă Pata.

- Cîndva ți-oare ar fi încheiat să albi un trapez instalat deasupra palatului.

Departe de a zîmbi, el a pîlî și mai pîntr-unul, iar ea oftă.

- Asta fiindcă a venit vorba de năstatornicie. Cu ajutorul trapezului, ți poți modifica porția, eliminîndu-ți de tensiune fiecare parte a corpului. Oare dintr-un curcubeu te-ai înfrîngesti de vînturile albe.

Î zîmbi pînă la cap, dar chipul lui rămasese ca albat în palmă.

- Ți, ocolul vei vrea, vei putea face exerciții și

Sandra Brown

pentru loc și pentru frațe cu ajutorul scripștilor. Voi rezolva două lucruri. Te vei obișni și vei dormi mai bine și îți vei face poftă de mîncare. Dacă te plictisești de scripști, îți aduc niște hățene.

- Să-mi crezi timpul. Mă să-mi pierd timpul cu toate astea. E inutil. Vreau doar să...

- Să stai înțebunat. Să-ți plîngi de viață. Să stai peacăncoft. Să te scăzi în autocompătimire pentru că, în sfîrșit, ai găsit ceva ce banii nu pot cumpăra.

- Exact exclamă el. De ce nu?

Astăzi furios spre plictăreala pălătrată de sub coacăș.

- Uită-te la mine.

- Toatăm alea și volem să fac, căs ca calmă și, plină să-ți dea ai seama, cădu cămășutul la o parte.

Adam își pru slăbărea. La fel rău și Liah, după idul să nu astă. Văzuse zule de tupați de orice dimensiune, formă și aspect, dar niciodată unul atît de bine făcut. Era proporționat ca David al lui Michelangelo, însă mult mai vîr, și bronzat, și acoperit cu un păr mătășeu și negru care îi oferea dorința de a simți că de moale era.

Se vedea foarte bine că nu mai mîncase de cîteva zile. Coastele i se distîngau rău. Era evident că, înainte de accident, fusese un individ extrem de activ. Mușchii pîlpelor și ai gambelor erau foarte bine porturați. La fel de evident era și faptul că putea satisface și cea mai pretențioasă femeie.

- Foarte frumoș, apuse ea cu o indiferență studiată. Îmi dau seama de ce ești supărat că niște mușchii atît de tupați nu mai lucrează pentru tine.

Căderea lui Adam

Îi anunță un profesor alu de gimnastică peste
partea inferioară a abdomenului.

- Hai să-ncercăm.

- Ce anume?

- Căse ce au înzestrat și calități foarte bune să-ți
spărî. Am de gând să-ți trec fiecare încheietură
printr-un exercițiu pasiv, reținându-te că se poate.

- Ai dreptate. Toți au făcut asta. E o pierdere de
timp.

- E timpul meu. Și nu-i pierdut deloc, pentru că
sînt plină foarte bine. Iar tu cel puțin înai altceva de
făcut. Așa că, ar fi mai bine să vii într-o zi să faci.

Îi apăsă în două cuvinte ce ar fi vrut să i se
împiește, ceea ce o făcu să se învîrte.

- Nici asta nu poți să faci. Îmi pare rău. Părinți ceva
remarcabil. Și, mă tem că, atunci cînd o să poți,
nu o să mă vezi. Dacă crezi că mă vei ajunge,
apăsăți numai să ajungem la DPM.

- Ce naiba mai e și asta?

- Exerciții balneoterapeutice.

Cînd tu ai scurcări foarte învechite.

- Nu prea sînt bine.

- Nu-i nimic păcăut, crede-mă, dispozițiile trebuie
să facem exerciții pasive. În seara asta, stai în pat,
dar primele dimineața începem exercițiile în piscină și
apoi mergem pînă la masă.

- Exerciții în piscină?

- Pe masa înclinată. Știu că ești deja familiarizat
cu ea, așa că nu face pe prostul cu mine.

- Nu pot să-o sufl.

- Nu-i nimic deosebit, știu foarte bine, dar sper că

Sandra Brown

nu vei ca singele să ți se atace, nu? Și, pe urmă, statul în picioare ajută și la urinat. Mi-ai vrea să fi reușit să te întorci la cabinet, pentru că, dacă stai tot timpul întins, poți face infecții, pietre și reflux gastro-urinar.

- Nu putem vorbi despre altceva? Întrebă el pâlind.

- Sigur. Despre ce ai vrea să vorbim?

- Despre nimic.

Sănd lângă pat, Liah îi luă piciorul drept în mână și începu să-i notasească încheietura rigidă.

- Că de dea te întorace Pete?

- Nu mă-nțarcă.

- N-ai dal voie.

- Exact. E umilitor.

- Trebuie să fi întors din două în două ore.

- Da, bine.

- N-ai de mirare că ai fost vințită pe spate. Ce crezi că rezești dacă n-ai legi pe oameni să te ajute?

- Simt obligat să mă descurc singur.

- Un bărbat independent.

- Ce-i rău în asta?

- În actualele împrejurări este o atitudine stupidă, dar, adăugă ea repede vădind că era gata să riposteze, dacă vei să fi independent, ar trebui să înveți să te întorci singur în pat.

Vădind că l strășese atenția, îi explică:

- La asta servește trapezul. Dacă ți-e rușine să-l folosești, ar fi bine să exersezi când nu e nimeni de față. Simți ceva?

- Nu.

Căderea lui Adam

Ea se duse în partea restată și îi luă piciorul sting în mână.

- 'Măi să vorbim despre asta?

- Despre ce?

- Despre accident.

- Nu.

- Ai pare rău pentru prietenii tăi.

- Și mie, spune ai înțeles, înțelegând ochii. Dar poate că ai o dur mai bine decât mine.

- Ce prostie! Chiar crezi că ar fi fost mai bine dacă ai fi murit?

- Da, spune ai mușcilor. Mai bine decât să fu înțeles tot restul vieții.

- Cine spune că vei fi apă? Nervul spinal n-a fost rețezat. Căcioc oameni care l-au avut rețezat și nu alții decât înșuși, ei lucrează și au familie. Totul depinde de atitudinea pe care o ai.

- Prețuia asta într-în cost?

- Nu, e puță pentru stupizi, ignoranți, cei cu atitudinile aberante. Există perspective foarte bune pentru o vindecare completă, dar n-ai putea să treacă foarte mult timp până atunci.

- Dar nu-i ceva garantat.

Ea își înclină capul într-o parte și îl privi cu stăpân.

- Mă gândesc nu l-ai garantat încă din de mine, Cavanaugh. Din asta mi-a spus Elizabeth, îți place jocurile de noroc. Nu-ți place numai jocurile care îți pun viața în pericol, ca de exemplu, apneea, ci și cele din afaceri. Mi-ai fost tu cel care, în multe situații date de cei din consiliul director, a numărat recent un lanț de hoteluri în nord-vest? Și ai dispus

foarte mult cu ele?

- Noroc.
- Nu te mai simți norocos?
- Tu te-ai simți dacă ai fi în locul meu?
- Da. Că n-am ajuns în sîrku.
- El scose o înjurătură și își teri privirea.
- Cît o să dăneze?
- Poate săptămîni. Poate luni.
- Mă refer la asta... la ce faci acum.
- O casă.
- La naiba.
- Cîștigi?
- Nu. Aș vrea să mă fi datut.
- Și eu, Adam.

El se întoarse brusc și îl aruncă o privire pînă de dușmăne.

- Să nu-ndrănești să mă compătimești.
- Să te compătimeesc? spuse ea rîdînd ușor. Nici prin cap nu-mi trece. Te compătimești tu dezbăt, nu mai ai nevoie și de ajutorul meu.

Îl vorbi metodic despre regim, dar mintea lui părea separeată de trup. Nu avea nici o legătură cu acesta. Ceea ce nu fusese afectat și exclus de accident, exclusese și intenționat. Mai tot timpul stătea cu ochii închiși și cu capul întors, fîrî să-l intereseze ce făcea ea. Cînd o privea făcea cu o ostilitate nemuritoare.

- Ajunge pentru seara asta, spuse ea în sfîrșit. Există o anumită contactare, mai ales la extremitățile inferioare, dar asta se datorează faptului că au fost neglijate după ieșirea din spital, nu sînt un rezultat al accidentului.

Căderea lui Adam

- Îți mulțumesc, Marcus Welby. Adam, vei să-ți miști lumea alături de aici și să mă lași în pace?

- Bineînțeles. Sînt epuizat.

- Ia și o cafea cu tine, spuneți ei arătînd spre cîrșia metalică pe care Pete îl adusese mai devreme.

- Ce amuzea, asta? Întrebă Uliș cu neîncredere. Asta sîmbra, pentru că nu va fi totuși mine.

Dădu la o parte jargonul și îi înveli la fic cu ceaștea. Cînd se apăsă să-l năpăstiască, el o apucă de braț. Degetele și mîinile lui păreau să nu-și fi pierdut contactul mușchilor, flexibilitatea sau forța. Călcarea lui era surprie de puternică.

- Vrei să sînt cava? Întrebă el cu dulceață în glas. Muncă de ce nu reușești la folcloristic la care te pricepi cel mai bine?

- Adică?

- Zărești care făcuse toate mișcările din lume să-ți totă cu putere și apăsă pe buton și îl făcu să cînte.

- Ei, Uliș. Întăciună cum ești, sînt sigur că poți să găsești ceva bun pentru mine, un truc care să scoale pînă și un moș. Ce ar fi să te uci pe mine și să vezi că de departe ajungi?

- Dă-mi drumul.

Der el nu e ascuțit. În schimb, îi arăta brațele și mai tare, trăgînd-o spre el.

- Am stat aici și m-am uitat la tine cum te miști neastîrșit, ca la tine acasă. Ți-am ascultat sperovlada enervantă și lăsat de care pînă mi s-a făcut rău. Cum te trebuie să te lași și la altele. Hai să vedem că de tine te pricepi.

O trase brusc și o sîruiă apăsă. Lumea lui i

Sandra Brown

desfăcu buzele și îi învadă gura cu o precizie de expert. Își strecură mina pe după gâtul ei și cu ceaaltă îi atinse sânul pe care îl înfrântă prin materialul sarong-ului, după care pătrunse îndărăt și îi pînă degetele peste sfîrc.

Lilah se smulse din mîinile lui și se îndepărtă. Își aranjă rochia și își dădu părul pe spate. Oare îi era roșu din cauza sînului. Își amări fața de jos pe care o simțea umflată. Așa un gust mînșurat.

Acest lucru e anevoie cel mai mult.

- Va fi nevoie de ceva mai mult decît niște propuneri obscene ca să mă speri, domnule Cavanaugh. Comportarea asta e copilărească și deloc originală. E ceva caracteristic pentru un bărbat sîrăcios care a suferit un accident ca el tău să faci astfel de lucruri numai ca să-ți arate că e încă bărbat. Poți să fi oricît de desguștător și obscen. Îți dovedești propriul caracter, nu pe-al meu.

Furios, el lăți cu pumnii în saltea.

- De ce te-au țînse pe tine? Te-ai pe tine? Dumnezeu... ești în fruntea lotului celor pe care nu ai vrea să-i am în preajmă.

- Și viceversa, amice, dar cît timp va fi nevoie, mă vei avea în apropiere.

- Cînd o să se termine totul, spune-mi cu o voce albi de amenințare, închide auzul ca un muget, o să te arunc personal afară din casă și o să te expediez pe continent.

Ochii lui Lilah scîlpiră.

- Parcă ai spus că o să fi înuțit tot restul vieții.

Căderea lui Adam

Este dintr-o vârstă foarte pălămită,

– Hai să-o luăm și așa. Auzim că așa încep pe
continent și va sfârși un joc. Noaptea bună, secole.

Trei

Traducere din limba engleză de Gabriela Ștefănescu

Propunerea lui Adam nu fusese formal lipsită de atracție, avea o doză de... Când el o invitase să i se uce deasupra, ceea ce se părea mai puțin erotic decât... găsirea.

Pacienți de sex masculin făceau în mod obișnuit... și propuneri obicșuite ca un mod de a se... de frustrare. De obicei, li murea sau făcea... o zi... urdușoară, dar și acum, după zece ore, cuvintele lui Adam îi plăceau încă ecoul în mintea ei. Tulburător.

Nu numai tulburător, dar și exagant. Cum putea

Căderea lui Adam

să o simține un bărbat care nu putea nici să se miște?

De ce i se părea că toate simțurile erau mai bune în dimineața aceea? Poate era vina atmosferii tropicale. Bui Hui nici nu se putea compara cu repedea de la munte a lui Cavanaugh. Poate că era splendid, culoarea vii, clima blândă și aerul înlocuit de miresmele florilor polineziene. Casa era o rușină arhitecturală care amplifică frumusețea priveliștilor de dincolo de zăburile și ferestrele ei. Decorul era armonios, dar eclectic, reflectând diversitatea de interese și gusturi ale lui Adam.

Când de lucru ar fi fost totul în jurul ei, Liah nu credea că împrejurările erau singurele răspunsuri pentru complicită și senzații. Pe de altă parte, era de nelăsat că Adam Cavanaugh ar fi fost.

Nu-i agreea. Altecui dădea. Când Elizabeth își exprimase prima dată interesul față de el, Liah o prezentase în legătură cu artist de linia ușurată. Era copleșit să ordone „Găști” și un întreg regim de angajaj să sursă imediat. Nu numai contul lui în bancă, dar și farmecul său natural și înfățișarea plăcută gen Hollywood te atrăgeau de partea lui pe nemuritoare femei. Era un playboy. Legăturile lui romantice erau cunoscute de toată lumea erau de ajuns pentru a o face pe Liah să simțea că disprețuitor. Bărbați de genul lui Adam Cavanaugh nu o atrăgeau niciodată.

Învingea că Adam avea și o viață caldă. Era foarte generos. Plăcut pe cavalerul în amur pentru Elizabeth înfrățit personal extinderea magazinelor

Fantasy ale acrobata. Fără ajutorul lui, Elizabeth nu s-ar fi aventurat niciodată în asemenea ape periculoase, dar care îi aduceau recompense foarte mari.

Cu toate acestea, Lilah fusese întotdeauna suspicioasă în privința lui. Așa cum îi spusese și lui Elizabeth, nu avea încredere în asemenea persoane. Trebuia să aibă vreun defect de personalitate care să fie la fel de răsunător ca o pată pe un diamant în aparență perfect.

Astăzi, de ce simțea un gol în stomac ori de câte ori se gândea la părinții lui? Când dăduse la o parte corcoveții, voia să-l impresioneze cu indifferența ei față de trupul gol al unui bărbat. Ei bine, planul îi fusese dat peste cap. În cele din urmă, ea fusese cea impresionată și încă în mod greșit.

În timpul nopții, se duseră în camera lui din două în două ore pentru a-l întoarce. Prima dată, stăruirile ei au fost îndeplinite de înjurătură și voce urâtă. Dar ea le ignorase și îl întorse pe o parte.

- E bine?
- Du-te naibii.
- Noapte bună.
- Du-te naibii.

A doua oară când surdese ceasul și ea se duse somnoroasă în camera lui, îl găsi gemând în somn.

- Adam? cine ea ușor și îl întorse pe spate.

Obseși lui erau scobiți în lacrimi.

- Pierre? strigă el speriat. Alina? Răspundeți. Doamna, nu! Nu-i plăcuse. De ce nu spun nimic?

Ea îl întorse atunci pe partea cealaltă, avari

Căderea lui Adam

colerica și se scutase fără ca el să se întorsească din somn. Nu plecă, însă, până când monologul lui sfârșit nu lăă sfârșit și respirația nu i reveni la normal. Doarme sau se prefăcea că doarme în timpul tuturor celorlalte vieți ale ei. De fiecare dată când îl atingea plăcea forțino, simțea nevoia să o amănă în partea inferioară a abdomenului.

O notauă. Să i se înmoale genunchii pentru un tâlcuit. Și, mai ales pentru Adam Cavanaugh? O nebunie.

După ce își puna o pereche de pantaloni scurți albi și un tricou tot alb cu flori roșii de hibiscus, își din dormitor.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, Pete, spune ea când intră în bucătărie și simțea aroma cafelei fierbinte.

Amundinul un dîmbar, el îl urechea și oarecînd și o cădea. Ea scuturî din cap când el îi oferî frigără și zahăr și sorbi din felul apăsîndu-se la bar.

– Șuncă, ouă, cârnați? întrebă el.

– Nu, mulțumesc. Fructele sînt foarte bune.

Cînd intrase, ea îl găsea aranjînd felii de mango, papaya și ananas pe un platou.

– Și o felie de pine prăjită, te rog. Vreau ceva de supt.

– Putem pleacă. Spune „Nu-mi mai place să fac pîini în casă.”

Uitîndu-se în timp ce își lua mîini de jos frigid.

– Foarte bine. Poate că asta o să-i inspire să ajungă mai repede într-un oraș unde ea să se poată duce la baie.

Îl scuturî câteva frînturi de pine de pe mîini.

Sandra Brown

- Îți mulțumesc pentru micul dejun. A venit timpul să trec la altce. Tava lui e pregătită?

Îi refuză ajutorul și duse tava sus singură. Bătu o dată și deschise ușa imediat.

- Bună dimi...

Restul silabelor i se topiră pe buze. Puse repede tava pe un dulap și dădu fuga spre patul lui Adam.

- Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Chipul lui era schimonosit de durere. Durea i se subțiaseră și îi dădeau dinți înțepați.

- Puipa stingă. Ohoai, înglămă ei.

Lăsa dădu la o parte searșeau și îi examină puipa în grabă. În clipa în care îi atinse mușchiul contractat, spuse:

- Spasmodice.

Mâinile ei pricepute începură imediat să-i maseze piciorul și Adam jpi de două ori.

- Vrei o pastilă contra durerii?

- Nu. Nu-mi place să-mi pierd controlul asupra propriei mele minți.

- Nu mai face pe grozavul. Dacă vrei o pastilă...

- Fără pastile, strigă ei.

- Foarte bine, strigă și ea.

Din ferichie, atingerea îi era mai blândă decât tonul vocii. Continuă să-i maseze puipa. În cele din urmă, mușchiul începu să se relaxeze și gâmba de durere să dispară.

- Îți mulțumesc, spuse ei deschizând ochii încet. Fi-ar să fie... Dar de ce zîmbesc?

- Ești înordat? E semn bun, prostute. Mușchi nu mai simt mai.

Căderea lui Adam

– Ei o privi o clipă, iar dintr'împetare motoul
zburatului de pe țepa ei, îi răspunse și el cu unut.

– Ce înseamnă apăsătoare?

– Probabil că umflătura s-a retras și posturarea din
jurnal vestitelor care așteau mușchii respectivi s
displăcut. Simți asta? Îi înțelegi ea dintr'î clipă de
pulpă.

Ei îi aruncă o privire furioasă.

– Să știu mereu că simți o apăsare, nu durere.

– Dar simți apăsare?

Ei încuviință.

– Dar altul?

Întinse mușchii de deasupra genunchiului.

– Nu.

– Acți? Înțelegi ea înțelegându-și degetul peste țepa
lui.

– Nimic.

– Nu îi descușaj. Sencușaj va porni de la țepă în
jos. Și pulpa dreaptă?

– O zgîrie ușor cu unghia, dar ei nu spune nimic.
Dintr'ea își ridică privirea înțeleasă, îi vîră
ușindu-se la locul unde mîna ei i se odihnea pe pulpă.

– Apăsare, spuse el marșănoș, înțelegându-se, iar
Lilith își lăsa mîna repede.

– Grouay. E ceva nemișcătoare. După asta
înseamnă că te vei simți groasă dintr'ea se vor
contracta mușchii. Vom petrece mai mult timp
împreună, lucrul mai intens. Va trebui să-l sprijin pe
Arno. Probabil că e să vrea să te consulte. Îi sun în
timp ce mîlînd.

Îi puse țepa în brațe și țepă înțelegi ea ei să mai

poată spune ceva.

Cînd ajunsese în camera ei, unde Pete făcuse ordine deja, se duse la telefon și formă un număr. Dar nu doctorul Amo din Honolulu fu cel care îi răspunse.

- Bună, Thad, sint eu, Liah.

- Bună, ce faci? Cum a fost călătoria?

- Să nu-mîndrănești să mă lei cu chestii din ariea. N-am chef de polițieuri. Sint teribil de furioasă pe tine.

- Furioasă? Pe mine?

- Ai participat și tu la conspirație, fără înțeleg.

- Ce conspirație, Liah?

- Și foarte bine la ce conspirație mă refer. La cea pe care tu și sora mea mai mare mi-ai pregătit-o ca să mă înțeseo trădătorată, pe o înșulă, cu acest echivalent modern al lui Conrad Hilton.

- Tu și trădătorată! Și nu-i doar „o înșulă”. Am auzit că stăul e foarte frumoasă. Totdeauna mi-am dorit să ajung acolo. Poate că vara viitoare o să luăm copil.

- Thad!

După ce numără pînă la zece, Liah spuse încetăit:

- M-am răgănit. Nu vreau să-ți ba asta. E oribil. Îngroștor. Mai rău decît mi-am închipuit. A fost abuz, și verbal și fizic.

- Fie? Cum poate un individ paralizat să ageseze fizic pe cineva?

„M-a sărutat pînă mi-au stălelit urechile”. Nu spuse acest lucru, bîndrăleas. Sîpă după un răspuns și, în cele din urmă, găsi unul.

- A anunțat cu un pahar după mine.

Căderea lui Adam

- Și te-a iertat Elizabeth, vino încoace. E Uliș.
Adam a aruncat cu un pahar după ea.

Uliș auz un țopnel când recepțorul fu luat de acasă
și. De asemenea, îl mai auzi și pe Matt plângând.

- Vreau să vorbesc cu mătușa Uliș.

Fu rețut la floare de unchiul pălîng și, în cele din
urmă, vocea îngrijorată a lui Elizabeth ajunse la ea.

- Adam a aruncat cu un pahar după tine? Nu pare
decei ceva caracteristic lui.

Uliș îșipuși grîmă dintr-un, după care imită frate
surorei ei cu o voce înrăită.

- Î-am mai spus, Uicie. Când unul din i se
îndreaptă așa ceva, întreaga lui personalitate surdește o
gîmăsură. Cel puțin temporar. Și, adesea, în rău. Nu
mi-a plăcut Cavanaugh la început și, nu știu sigur, și
nu-mi place nici acum.

- Dacă a aruncat cu paharul, înseamnă că l-ai
provocat. Ce-ai făcut?

- Î mișunesc foarte mult.

- Și-a mai bine decât cîcine sfîcîmărie ai de
îngrijorare pești U, Uliș.

- Am discutat serios profesional. M-am făcut
atacat nimic îngrozitor de cînd am venit aici.

Se gîndi la această situație și la modul în care
dăduse oareceea la a pare, dar hotărî în sfîrșit și că
ceea ce îl sperase surorii ei era adevărat adevărat.

- Cînd lăsa e imposibil. Situația e imposibilă. Am
fost de acord să-l trimis pe Cavanaugh într-un spital,
sunt în jur alți oameni care să-l potolească furia. A
era alți singuri cu el e cu totul altceva. Voi m-aș
convinge. Și vreau să vin acasă. Astăzi. Chiar acum.

Sandra Brown

- Ce rice? Îi auzise ea pe Thad întrebând.
- Că vrea să vină acasă.
- Mi-era teamă de asta. Sînt ca focul și apa. Nu se pot înțelege, Elizabeth.
- Dar e cel mai bun medic terapeuț pe care îl cunoaștem, iar Adam e cel mai bun prieten al nostru. Poftim, vorbește tu cu ea. Se înture pe mine și crede că încerc să-o dirijez.

Liah își dădu ochii peste cap și bătu nerăbdătoare cu piciorul în podea. Cînd tu ai spus că recepționarul se întorsese la Thad, apuse ușurătoare:

- Nu sînt un copil cănuia! S-a făcut dor de casă și vrea să se întoarcă din tabără, Thad. Elizabeth a fost totdeauna sora mai mare, dar dintr-o comandă dură, atunci eu am fost aceea. Are dreptate, în schimb, în legătură cu turbatul ăsta. Venirea la Mănușă a fost parte din înțelegere.

- Dar nu se poate să fie chiar totul așa.
- Nici n-am spus că totul ar fi rău. Căse paroli e pălatul unui sultan. Există și un omuleț noștin care e un amestec de inger cu solav. Consideră că sînt minuscule și îmi îndeplinește toate dorințele, apuse ea oftînd. E o problemă, Casanova Cavanaugh. Pentru a trata un pacient ca el ai nevoie de curaj, energie și o toleranță fără margini. Iar eu nu-l pot tolera pe Adam Cavanaugh.

- Lasă deoparte părerile personale, Liah. Omul are nevoie de tine.

Într-o clipă își vorbea numai de părerile mele personale. Și el e la fel de perit ca mine împotriva prezenței mele aici. Te rog să mă crezi. Era să facă un infarct dintr-

Căderea lui Adam

mea văzut ieri. Pur și simplu, nu ne putem înghîi și nici n-o să putem încredința.

- Mai ai răbdare o zi, doct.

- Bine, dar...

- A dat niciun semn de ameliorare?

Sînt să spună adevîrul, îl povest lui Thad despre starea lui Adam, inclusiv despre contracțiile musculare și semnalizația lor.

- Iai, dar asta e veste extraordinară! exclamă el și Liam îl auzi repetîndu-i totul lui Elizabeth. Dacă, alături deja ceva progres. Mai stai puțin, Adam o să se desce pe însoțită. Se va obișnui cu tine.

„Dar eu o să mă obișnuiesc cu el? Să-l ating?”

Aceasta era mîna profesională și moale a celui telefon. Nu numai Adam fusese captivat pe moment de priveștea clară de mine și femeia apăsă pe o parte foarte masculină a trupului său. Priveștea aceea îi făcuse mai mult rău decât orice gândire a complicității.

- Mai poți să stai câteva zile, nu? întrebă Elizabeth lînd din nou receptorul de la Thad.

Liam oftă nesemnificativ.

- Cred că da. Dar încep să chiar de sărituri să căușez pe chive care să mă riscolească. Vorbește apoi. Sînt sigur că vi se va da o bună însoțită de medici timpurii competenți. Eu mă pregăt să fiu un bărbat. Cred că un bărbat ar face mai bine cu Cavanaugh.

- Cu femeia, oricît de repede ar fi fost, chiar îl putea găsi atitudinea profesională în fața acestui trup?

- O să vezi ce pot să fac, îi spune Elizabeth pînă

foarte abilități.

- Astăzi, Lizzie. Gâșci pe cineva care să-mi ia locul.

- N-o să fie ușor.

- Încearcă.

- O să încerc.

- Întreabă!

- O să încerc!

- Vorbeasc foarte serios, Elizabeth. La ce nifer tocol să-l las pe Cavanaugh să meargă din nou, doar ca să-și petreacă restul vieții în închisoare pentru că m-a omorât? Mă bucur că ți se pare amuzant.

Întreabă de răul surorii ei, întrebă receptorul. Nici măcar nu o întrebase pe Elizabeth cum se mai simțea, dar dacă risea cu afaa poftă, probabil că se simțea minunat.

Reputația profesională a lui Liah avea să fie pusă în pericol dacă îl părăsise pe Adam în starea în care se afla acesta. Totuși, spera ca, peste câteva zile, să poată pleca și atunci să-l ia locul. Între timp, ea își va face meseria cum știa mai bine, dar cu o mai multă detașare.

Cu acel gând în minte, intră din nou în camera lui Adam.

- Bine. Ai mâncat tot, spuse, ea dînd la o parte tavă.

- Ce-a spus doctorul?

- Doctorul?

- Nu l-ai sunat?

- Ah, da, nu venise încă.

- În fiecare dimineață ajunge la spital foarte

devreme.

- Atunci bănuiesc că era prin spital.

- Ți-e spus ceva ce nu vezi să știu, nu? Întreabă ei suspicios. Ți-a zis să nu te entuziasmezi în legătură cu contracțiile musculare, pentru că nu înseamnă nimic, nu?

Furindu-și minte în poldul, ea îl privi în ochi.

- Dumnezeu, ești paranoid.

- Atunci de ce nu-mi spui ce-ai vorbit eu ei?

- Dacă vezi să ști, nici n-am vorbit eu ei. I-am zărit pe Elizabeth și pe Thad.

- De ce?

- Ca să mă-ncredințesc.

Cînd Adam se arătă surprins, ea îl întrebă:

- Nu ești voit?

- Ba da, sigur, numai că...

- Ce?

- Nu-mi faci impresia unei persoane care se dă bătăi.

- Nici nu sînt, în mod obişnuit. Dar antipatia noastră reciprocă e atât de puternică, încît mă tem că va împiedica progresul.

- Nu ești destul de profesionistă ca să lași deoparte părerile personale?

Era pentru a doua oară într-un interval de o jumătate de oră dînd auzul acelor cuvinte. Dar, de data aceasta, veneau din partea lui Adam Cavanaugh sub forma unei slădiri. Capul îi era înclinat cu aroganță, fiind în sine o provocare tăcută.

Ocni ei abia își se îngustară.

- Să fi conștient că sînt. Dar tu ești destul de bălăci

ca să suport terapia fără să mă însuși?

- Să fi cominsă.

- Fără bombănii. Fără să te plîngi. Fără crise de nervi.

- S-a tăcut.

- Uneori o să te doară groaznic, dar n-o să mă las.

- Suport durerea.

- Cît de mult vei să mergi din nou?

- Nu meroul e important. Vreau să atorc, să înțit, să schiez... și să urc pe muntele ăla italianesc afurisit.

- Atunci ne așteaptă săptămîni, poate luni întregi de muncă asiduă. Vei face eforturi mai mari ca oricînd. Pînă să terminăm, vei îndura mai mult decît ți-ai fi închipuit că se putea face vreodată.

- Sînt pregătit.

Ușii își ascurse zămbetului cu grijă. Atitudinea lui se schimbasese complet. Reușise măcar atît. Nu mai bombănise și nu mai urla la toată lumea care îl invadea spațiul mizerabil.

- Ce-o să facem mai întîi? Întrebă el nerăbdător.

- O baie.

- Hm?

- O baie. Mîopi, domnule Casanough.

Patru

Te învârti în jurul înălțării.

- Nu poți să faci toate,

- Nu în casă, dar în pat, da.

Eu înghețai călcătorul de apă! Îngăi pat și, tu, tu
un țigăru mare de pe el, dispare în toate pentru a-l
umple cu apă caldă.

- Poate poate să mă speli, îl strigi el.

- Nu e treaba lui Peto.

- Este dară spun eu.

- Am crezut că ne-am înghețat că s-o să te plîngi,
mai ea punând din cauza sfotului, apărînd cu

ligheanul plin, pe care îl pune pe cârucior.

- M-am gând că în înțelegerea noastră erau incluse și băile în pat.

- Sînt. Ar fi trebuit să citești mai cu atenție.

- Un sen în toată firea să fie îmbăiat în pat. E umilitor.

- Nu știu de umilitor ca a avea păduchi.

Cu o nonșalanță prefăcută, începu să-i apese proscopul sub trup. El putu să-și niște tonul, dar ea trebui să-l ridice gîndurile și picioarele pentru a-i pune proscopul dedesubt.

Pentru a ușura situația, ea întrebă:

- Pretori un anumit săpun?

- E în baie, mormăie el.

Ea găsi un săpun la duș. Avea mirosul unui parfum bărbătesc scump și străin.

- Foarte frumos, spuse ea mirosind săpunul.

Distins. Caracteristic fără să fie greșit.

- Mă bucur că-ți place, zise el sarcasmic.

- Folosești și colonia respectivă?

- Totdeauna.

- Atunci, după ce o să te bărbătești, o să-ți dai și cu puțină colonie.

- Să mă bărbătesc?

- Oare dacă nu vrei s-o fac eu...

- Pot să mă bărbătesc și singur, zise el repede.

- Mă întreb de ce n-ai făcut-o pînă acum, spuse ea aruncîndu-i un zîmbet dulce și nesincer. Sau ai de gînd să-ți lași barbă?

El se cutundă într-o floare posomorîtă dînd ea cîdu la o parte cearosul și, cu mișcări eficiente,

Îi ghese, îi acoperi pieptul și apoi ochii patul pentru a-i spăla și pe celălalt.

– Cum ești?

– Nu discut cu pacienții despre viața mea personală.

– Nu vrei să se excite, nu-i ești?

– Exact.

O studie câteva minute, timp în care ea își văru de treabă.

– Nu poți să pricepi cum tu și Elizabeth ați crescut atât de diferit.

– Majoritatea camerelor își dau seama imediat că simtăm surori.

– Semănăți la înălțare, spune ei vizitor, altele tot în rest, așteți diferite ca ziua și noaptea.

– Amîndouă sîntem blonde și avem ochi albaștri.

– Da, dar ea e o blondă delicată și feminină, iar tu...

Uită trase coamei la loc și îi prive curioasă.

– Eu cum sînt?

– O blondă îndrăgăstă și agresivă.

– Așa e și Hulk Hogan. Îți mulțumesc foarte mult.

Îi dădă apoi trebură drept și începu să-i spale cu buzele săpunul chiar și la subsoara acoperită de păr.

– N-am spus-o ca o insultă.

– Ah, nu?

– Na. Se pare că destul bărbați au găsit această excentricitate atrăgătoare.

– Acum sînt și excentrică, mormăie ea în colțul gurii asemănător unui comic care își lese din rol pentru a se

Căderea lui Adam

adresa publicității.

Adam rise.

- Cînd te-am văcut prima oară, aveai o pereche agățată în urechi și purtai o pereche de pantaloni de piele strîmși și cîmă înalte pînă la genunchi. Eu găseam asta puțin excentric.

- Eram unul din costumele mele preferate, spuse ea defensiv. Totuși, în ziua aceea îți înfrîncasem la rugămintea unui pacient.

- Un bărbat?

- Îmi. Fusesse cînt într-o cursă de motocicletă. M-am înfrîncat așa ca să-l învesalez.

- Și ai reușit?

- Ca zmeu?

- Să-l învesalez.

Îi prii chipul și văzu că, alt exprime față, că și tonul voci îi deveniseră seroase.

- Da, am reușit.

- Măcar recurgi la esențierea lucrului pentru a-ți învesali pacienții?

În glasul lui se auzi o undă de amuzare, dar Liah preferă să o ignore.

- La acord tuturor pacienților mei aceeași atenție, spuse ea calmă.

- Zău?

Îi spui mină acoperindu-i-o cu a sa.

În timpul conversației, ea îi făcuse dintr-o dată mecanic. Abia acum observă că sfîșurata îi anea înălțată, după ce fuseseră atinse ușor de furcă. Părul negru de pe piept era ud și croș, iar mină lui făcea cu putere în palma ei.

Care de când dura acea conversație? De când i se plimbau mâinile pe pieptul lui? Și în tolosul lui? Al lui sau al ei?

Intensitatea lui B atinge așteia. În toate mine și
într-o clipă rapidă bucuria în lăptos.

- Potrim, spală-ți urechile, gâtul și... și tot ce n-am apucat să spăl eu. Șterge-te cu prosopul ăsta. O să te las singur că mă duc să schimb oca.

Împinse căruciorul de lângă patul lui și îl așeză de repede, lăsând apa să cîrască puțin peste marginile ligheanului. Mîinile îi tremurau cînd îl duse în baie ca să-și verse în cadă. Îl umplu din nou și își dresă glasul pentru a-i da de înțeles că se întorcea în dormitor.

El își scoase mina de sub carceră. Ea nu îl prie în ochi când își burstă pentru a-l înmăla în acea curte.

— **Abstract** **Keywords**

— **Plausibilité** : mesure de la crédibilité

— **Discouraged worker effect**

1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 26

— **James M. Smith**

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

• - Uite ce e, asule, spune ea mutindu-și narbolicare greutătes pe un gold bine format, rînde alea nu se vor vindeca decît dacă sînt spălate și te una cu un antiseptic.

Lea un tub angustă dintr-un serie al căruia unul și
li Ruben în față.

– Dacă nu le trage acum, probabil că se vor infecta.

— Bine, bine. Ecologistele-măi nu pe un mlaie.

- Căutați informații suplimentare pe internet de la următoarele surse:

Căderea lui Adam

sala.

Adam nu era gamul muscular, dar era înalt și atlet. Fu nevoit de ceva sfert din partea aminturii pentru să-l întoarcă pe o parte. Să-și luată uşor când îl vîlă băgăla de pe spate şi lăsa.

- Mulţumesc, spate ei tot.

- Nu fost un fuleat admirativ, Cavendish. E deapărtător şi ură.

- Căutai tău de antrenor trebuie perfecţionat.

- Spatele tău trebuie perfecţionat. Simte-te liber să fii.

Nu ştii, dar înjură în voce când ea îl găsese rîrile, după care le urse.

- E vine te, îl spuse ea după ce îl auzi scosînd un pui de înjurătură. Ar fi trebuit să-i lăşi pe Pete să te întoacă din cînd în cînd. De acum înainte să totaşte trapezul pentru să-ţi schimbă porţia.

- Am exersat azi-dimineaţă.

- Foarte bine. O să primeşti o medalie.

- Ai terminat? Întrebă el aruncîndu-i o privire amănunţitoare peste umăr.

Ea îl lăsa să se scutur.

- Ce să facem? Să-ţi tastez rîrile sau să-ţi schimb trapezele fese?

- Lăsa, gamu ei.

Ea îl lăsa uşor peste foaie, într-un loc unde nu era rîră.

- Relaxează-te. Nu mă gîndeam la vîd. Operaţia j-a fost prostă?

O examină, o atîrse uşor, dar nu descoperă nici un motiv de îngrijorare.

Sandra Brown

- Mă înșepă din dind în dind.

- Sing?

- Da.

- Bine. Nu văd nici o problemă cu clestirea. Vitoarele tale amante o vor găsi, probabil, chiar fascinantă.

- Mă bucur să aud asta. Gata?

- Nu, trebuie să te spii pe spate acum. Trebuie să fie o senzație foarte plăcută.

Dacă era să se ia după oftaturile lui profunde, se simțea rănit.

- Bănulesc că toate gamele astea înseamnă că ești de acord, remarcă ea clava clipa mai târziu, dind îl plase. Ce-ai zice de puțină lojură?

Turnă puțină în mâini și începu să-i maseze spatul.

- Excelent. Puțin mai... ah, acolo. Hrrrrm.

- Păcă ai ajunge la orgasm, îl picană ea.

- În compensație cu ce-am singi adinecuri, apa și e.

Zimbînd, ea apăsa puțin mai mult cu vîrfurile degetelor și își lăsa mâinile să-i alunece peste formele supte ale spatelui. Nici un pic de găselna. Nici un jenet moale. Era tare ca o tălă.

- Lăh?

- Hrrrrm?

- O s-o mai las vreodată?

Avertată de schimbarea tonului, ea își ridică mâinile, ce să nu mai aibă contact cu pielea lui.

- Ce anume?

- Să ajung la orgasm.

- Depinde cu cine te vei culca.

Căderea lui Adam

Urmasul ei era la fel de asc ca un sfion de trei zile. Intrăbușunat, Adam a prins de mână și a luat, gînd cînd brațul ei îl încurcîră urmasi și mîna îi era lîngă de gîul lui.

- Nu te jura cu mine. Vreau să știu adevărul. Voi mai putea, să mă bucur de o femeie frumoasă? Va putea vrea femeie sărui mai fadă plăcută?

Ușor se uită în jos la capul lui și la pîlul negru, ciobit. Era supărat. Ce femeie n-ar fi fost îndrăgostit doar să-l plăcea? Avea un picuț perfect, nasul drept și lung, maxilarul puternic, fruntea de tătălă nu-i răpăsa nimic din frumusețe, ba îl atîna chiar ceva în plus.

Dar el nu voia să audă că este frumos. Acest lucru nu mai conta. Se înțese să vreau bărbat din lume care îl era cel mai pe frumusețe. Toți poartă care se aflau în situația lui Adam îl puseseră înfrîngerea acelu. Era ceva ce voiau să știe înșiși și înșiși. Cînd era vorba despre acest problemă, nu mai conta că bunul avea omul, cîp tanti sau de cît prețuie se bucură, era important doar dacă bărbatul îl rădădese înfrîngerea, dacă avea să mai funcționeze vreo.

- Nu știu, Adam. Depinde care veritabil a fost atîtă imediată, dacă a fost vrea. Trupul tău a suferit un traumatism ingrat. E nevoie de timp și de multă muncă, dar bănuiesc că vei fi ca nou.

Îl lăsa din nou cu fața în sus. Zîmbetul îi dispăruse, înșiși, cînd îl văzu ochi pîl de îndrăgostit și de supărat.

- Ming.

Luată prin surprindere de acest atitudine ne-

dreaptă, ea contrazicea.

- Ba nu te mint

- Toți mă mint.

- Dacă doctorii îți spun că nu ții, nu ții.

- Ba ții, strigă el. Dar de ce te-au trimis pe tine să-mi dai vestea cea proastă? Sau chiar tu te-ai oțărît? Ai văzut în asta o ocazie nenașpăzită de a câștiga acest război care a izbucnit între noi din ziua când ne-am văzut prima dată?

- Cred că ai aștepta în cap când ai văzut de pe munte.

Fiecare roșie de hârlăci de pe tricolorul ei tremura de indignare.

- Ți-am spus doar că n-am vrut să vin. Am încercat să scap și azi-dimineață, dar Elizabeth s-a rugat de mine până când am acceptat să mai stau cu tine până-mi vor găsi un înlocuitor, ceea ce nu se va întâmpla atât de curând pe cât ai crede. Într-o timp, lei voi îndeplini sarcinile, dar nu-și voi înghiți jignirile sau durile surde.

El își îndreaptă degetul arătător spre vîntul răsuflă el.

- Să nu mă mint.

- Nu te-am mint.

- Și să nu fii de mine.

- Dar n-am ră.

Rămase cu gura căscată, îngroșată de acel gând.

- N-ai reușit niciodată intenționat pe cineva în situația ta.

- Poate nu cu vorbe, ci cu fapte.

- Fapte? Ce naiba tot spui?

Căderea lui Adam

- În primul rând, ai putea să porți ripple haine decorete în țapa mea, în loc să te fii în pantaloni scurți. Aiși te o păginești de pe piață cam îți cauti umblatoarea victimă.

- Potter?

- Ai auzi vreodată de panici? Majoritatea femeilor îi poartă ca un senin de bună oulăși. Nu mare deșușe deși deși... dacă o cauti cu lumina.

Căci ai devenit periculos de înțeles.

- Trăiesc!

- Și mai vedeam că infirmierile poartă bonete, nu-ți ține până fier.

- Nu sînt infirmieră.

- Asta! Nu te dă. Ce fel de unguent e tot de?

Mă doare înțeles!

- Mă doare o-aud asta. Unul tip mai simpatic nu i a-a i îndrăgii așa ceva.

Poni furcășă spre apă. El apasă înțeles de deasupra capului și se ridică în gen.

- Unde te duci? Vind înțeles. R-am terminat cu tine.

Alinaclându-se, Lisa i strigă

- El bine, eu am terminat cu tine. Cel puțin, deocamdată. Ai face bine să te odihnești puțin, amine, pentru că, după-amiaza, cînd mă întorc, o să dăm pe din par furcășă de pînă de tăpș. Prișor? Dar, pînă atunci trebuie să te bălănești. Mergi mult mai bine, dar arși tot ca un derbedeu. Dacă nu te găsește bălănești, o a-o fac cu înțeles.

Căci alinaclă i scutpau furcăș.

- Și, pînă cînd de felul cum mă dă în clipe asta.

Sandra Brown

nu cred că ai vrea să mă apropii de gâtul tău cu un brici.

Trînti uşa în urma ei.

Uşă se uită la fîşagul plin de cioburi pe care Pete încercase să-l ascundă de ea.

- N-o să mai aiă nici un pahar dacă o jure tot aşa.

Pete goî fîşagul la punci.

- Ce face acum?

Ei îi arită că dormea, iar Uşă încuieră.

- Foarte bine. Trebuia să fie colînd după-amiază. S-a tăbăcit?

Chîpuiul lui Pete fu luminat de un zîmbet larg.

- Da, pe umă.

Îşi pînău oiaşii şi tăbăia.

Uşă rise şi spuse încet:

- Colonia. Variathea e un semn bun.

Din moment ce Adam dormea, ea îşi puise costumul şi se duşe să facă o baie în piscină. Pete îi aduse pînăul pe terasă. Mopla pe un şedang, cînd ei veni repede şi o bătu pe umăr.

- Venit doctor.

- Ah, dar îl aşteptam abia mai tîrziu, spuse ea purîndu-şi halatul şi intrînd în casă.

Îl primi pe doctor în hol.

- Bună, Do. Ai venit mai devreme, nu? Sau am adormit eu?

Căderea lui Adam

- Are venit mai devreme. Îmi cer scuze. Imediat după ce-ai sunat, cineva a arătat o consultaţie de după-amiază şi m-am hotărît să iau un avion încoace. Cum e?

- Mai rău decît un cîine de pară, spusă ea cu o fermecare care îl uimi pe doctor. Te ai întregat.

- Mă referam la starea lui fizică.

Ea îi povestii totul în amănunt, după ce, mai devreme, la telefon, îi prezentase un raport succint.

- M-am gîndit că ar trebui să şii de spasticitate.

- E, cu siguranţă, un semn bun. Mă duc să-l examiniez acum.

Ea îi însoji pînă sus şi îi arătă uşa.

- Eu aştept, dacă nu te superi. Ultima dată cînd am fost în camera domnului Cavanaugh, am făcut schimb de amănunţii cu moartea.

Doctorul rise, dar nu era sigur dacă ea ştia sau nu. Imediat după ce uşa camerei lui Adam se închise în urma doctorului, Uşă se duşe în apartamentul ei şi făcu un dup. Cînd ei se întearse, ea era întrecută şi îi aştepta cu un pahar cu suc de ananas roşu.

- Cred că a făcut nişte progrese remarcabile, spusă doctorul entuziasmat, acceptînd paharul cu suc cu un semn de mulţumire din cap. Exeră la scotepi cînd am intrat.

- După-amiază am de gînd să-l pun să exerce pe masa înclinată. De acolo ajungem la cănuitor. Dacă va fi mobil mai repede, i se va îmbunătăţi situaţia.

- În duca amelorilor, am observat că e încă

arțigose.

- Asta e foarte adovănat. Țin să-ți mai spun că am cerut să fu înlocuită.

- Ah, da?

- Nu e în tırapeul potrivit pentru domnul Cavanaugh. Ne întindem tot timpul și asta îngreunează tratamentul.

- Uneori este chiar ce-i trebuie pacientului. Adversitatea poate fi ceva stimulative. Îl face să încerce mai mult.

- Da, totul e bine și frumos, dar refuz să fu sacul de box personal al domnului Cavanaugh.

- Ai fost un sac de box și pentru alți pacienți. Acest lucru face parte din meserie. Știi, înainte să accepți această sarcină, că domnul Cavanaugh va fi insuportabil și recalcitrant.

- Da, e exact așa cum mă așteptam. Nu pot ajunge nicăieri cu el.

- Cîmpotivă, din cîte am văzut, ai fost tonifiantul de care avea nevoie. Vorbind alii în numele meu, că și al altor medici care au fost consultați în privința acestui caz, sper să simți aici, domnișoare Mason, că fi mare păcat să-l părăsești pe acest pacient cînd realizezi asemenea progrese.

- Vrei să mă faci să mă simt vinovată sau ce?

El zîmbi și se uită la ceas.

- Trebuie să te las cu impresia asta. Astăzi mă așteaptă să mă ducă înapoi la Oahu, spuse el îndepărîndu-se spre ușă, unde Pete stătea pregătit să-l o deschidă. Ah, era să uit, dăse doctorul arînd spre un sac mare de poartă, care fusese sprijinit de perete.

Căderea lui Adam

Correspondența care a sosit la spital pentru domnul Cavanaugh.

- Toată asta? Înseamnă lăsat neînsoțitor.

- Pacientul dumnealor e un om foarte senin, domnișorul Mason. Săi conștient că își dă seama că de important este. Sau a fost, înainte de acest accident tragic. Părea totuși cu un anumit nivel de naivitate. Mai de mână să e foarte asurz, nu? Eh, la revizuire. Să-mi dăruie și la orice altă dată e vreo schimbare.

- Mulțumesc, mureșul de primă în urma lui.

Cinec unu scara, simț faceră ghem de viață pe care el i-l înfrunsa, fiind nerăbdătoare să vadă cu ochii ei acest progres ulmitor la care se referea doctorul.

Într-adevăr, Adam arăta mai bine decât de dimineață și nu numai faptul că se băntărise printr-o schimbare.

- Bună, spune ea cu o neobișnuită simțire.

- Bună.

- Tei place, zise ea, referindu-se la țiga lui tăbăcită.

- Tei place, spune și el primindu-i înțelepciunea modernă - blugi și eclogi.

- Păi, m-am gândit să-mi pun rîsul, dar, sinceră să fiu, Cavanaugh, e prea cald, așa că, dacă s-ar fi simțit bine...

El rise.

- Ești nebună.

Trăgând, dintr-unul i se stîrni, dispoziția complet și o înseamnă foarte serios:

- Zgîria?

- Ce anume?

- Baiba mea. Când te-am sărutat. Te-a zgîria?

Florile roșii de pe pieptul ei tremurau din nou, dar nu de indignare.

- Cred că m-a zgîria puțin. Cred... de fapt n-am observat.

- Ah.

Se petală mult timp și, în cele din urmă, el spune:

- Imi pare rău.

- Nu-i nimic.

Nervosă, își gustă palmole de buzii și căută un motiv pentru a schimba subiectul.

- I-ai făcut o impresie foarte bună doctorului. Mi-a tot spus că de mult ai progresat. I-ai arătat ceva ce nu mi-ai arătat mie?

- Vino încoace, spune ei și ea se apropie de pat.

El dădu oarecealul la o parte și ea observă uimită că purta o perechie de chilozi, ceea ce o făcu să-și închipuie ce efort trebuiau să îi facă și Pete și ei pentru a-i pune.

- Uită-te la asta.

- Calvin Klein, remarcă ea călădind piciorul. Nu prea m-au interesat femeile.

- Nu la chilozi j-are spus să te uzi, ci la asta.

Îi arătă mușchiul femural, pe care îl văzu încredințându-se ușor.

- Bravo.

Zimbînd și aplaudind, ea observă că sprințurile îi erau studiate. Numai acea mișcare rafinată îi obosea foarte mult, dar era, totuși, o mișcare și ea nu

Căderea lui Adam

putea fi mai încredințată.

- Ce-ar fi să încercăm rigle exacteji ce să te mai relaxezi?

- Foarte bine.

- Nu fi atât de entuziasmat, pentru că, în suferință, vei veni și partea cea grea.

Lucrând cu toate încheieturile lui, apoi îi răsturnă pe toate într-o parte, în timp ce îi rotește umărul în partea opusă. În această poziție se așteaptă din când în când să i-l întoacă:

- Apropo, cine e Lucretia?

- Îi ți răsturnă capul în sus.

- Ei, se pare că am auzit un nume cunoscut, nu?

- De unde ști de Lucretia?

- Nu știu. Tocmai de aceea te-am întrebat.

Doctorele a adus un sac plin cu șerveți pentru tine. Mi-am aruncat o privire și primăle trei plăcuțe pentru a scrie din Elveția și numele de Lucretia von... nu mai știu nume.

- E cea cu care mă vedeam.

- Te vedeam?

- Țai foarte bine ce vedeau să spun, dăe ei înal.

- Ah, ea, știu să vezi să spui. A te vedea cu cineva încredințat e în cultura cu acea perioadă.

- Și ce-i cu asta?

- Mădă. Par și simplu n-am auzit pe cineva să-și bată pe copilul Lucretia.

- Nici eu n-am auzit de cineva care să-și bată pe copilul Ulf.

- Ce este bunul simț să dăe.

- Ai dreptate. Bine că n-am în țară un „De”.

1 El îl privi dintr-un moment, mai ales gura.

- Nu ştiu. Poate că şi-ar fi stat mai bine.

Un val de căldură o cuprinsese deodată, dar se gândi că stătuse prea mult la seara, lângă piscină. Spre deosebire de Elizabeth, ea nu roşise niciodată.

- Lucrella asta a la e rudă cu Lucrella Borgia?

- Nu, dar cred că tu eşti. La naiba, înţeţează odată.

Cuvintele loşău repede.

Ea încerca să-l îndoaie genunchiul, dar artrozeleja reista, apa că apăsase mai mult. El strinse din dinţi şi scoase un puerat.

- Doare?

- La naiba, da... zise el şi îşi ridică brusc privirea spre ea. E semn bun?

- Da, prostuile. Hai să-ncearcăm împreună să-l îndoaie. Va veni şi ziua când vei încerca să-l îndoi şi eu mă voi opune. Atunci o să mă urleşti cu adevărat.

- Fă-mă să merg, Liah, şi o să te iubesc.

O clipă, privirile li se întâlniră. Liah fu prima care se uită în altă parte şi spuse în glumă:

- Toţi spun asta. Dar cum se înfrângese, uită.

Încercă de alte câteva ori să-l îndoaie ambii genunchi. Fu nevoie de foarte mult efort, totuşi nu se lasă pînă cînd ea şi Pete îl mutară pe masa înclinată, unde stătu în picioare aproape o jumătate de oră.

- Ai mai făcut asta, nu, Kavanaugh?

El zîmbi, pîrînd extrem de mîndru.

- Înainte să plec de la spital, stăteam în picioare ote o jumătate de oră de două ori pe zi.

- Atunci n-ai făcut bine că ai plecat.

Căderea lui Adam

– Nu mi se părea cine ştie ce să stau recinat de o masă, care, de fapt, mă susţinea.

– Dar asta înseamnă foarte mult. Din moment ce te reuşeşti să-ţi de-ţine, aş zice să trecem la lucruri mai importante.

Cînd fu lînsă din nou în pat, risculă uşurat.

– Todeauna mi-e frică să nu cad de pe scaunul ăsta. Mă tînuie că s-a terminat.

– Nu s-a terminat deloc, Cavensough. Cînd vinute pînăci. Pe urmă ne aşuăm de treabă.

Se duse la uşă şi o deschise gîlbînd. Dăduse o clipă, după care se întorse într-un câruci.

Cinci

- Bip-bip, spuse ea și încurcă camera de clienți
cui înainte să se oprească lângă patul lui.

Zimbându-i, îl spuse:

- Aș o mulțime de avantaje. Regi, tăpșerie de
comandă, monedă, robot. Ce, domnule, nu găsești
niciun cumpănit.

El nu era amuzat. Ce fapt, nu-i suridea deloc
ideea.

- Doar să vedeți alt model?

- Ia cheata asta din țara mea.

- Poffin? Credeam că o să-ți încânt.

Căderea lui Adam

- Puji în pașă de ce creștea. Mă să mă unesc
crescându-mă să mă dau jos din pat numai pentru a
atingi într-un stăruitor în care nu vreau să stau.
Dacă nu a via cu fac-programe, în ajunge.

- Mă reținec.

- Se retrăc din stăruitor și veri. Îngă ei.

- Te-ai stăruitor cu gândul de a-ți petrece restul
vieții în pat?

- Dacă e necesar.

- Ea scutură din cap cu încredințare.

- Chiar dacă în viați gata să renunț, eu nu sînt.

- Ce te primește pe tine?

- Ești pacientul meu.

- Și?

- Și, plus cănt vei fi în stare să te lupă cu mine.
Vei la mine mea.

- Ce vei să faci?

- În via să-i răspundă, ea se duse la apă și o
deschise țap.

- Peșea Vîro însoace, atîră ea într-un mod că ea
poate de nepoțiile.

- Faste cîeva secunde, pașii lui mînușă se auziră
pe stăru.

- Da, Lîar?

- Apă-mă să-i apor pe domnul Căvănăuș în
stăruitor. Apoi adu camioneta în fața apă de la însoare.

- Peșea?

- Exact. Peșea. Și vine și el, apuse ea arătară cu
capul spre Adam.

- Cîpeul auzitua era împierit.

- Nu mang reținer.

Sandra Brown

- Da, da, ai venit aici să mori așa cum veștii indiene și eternești se ducrau în munt să-ți aștepte moartea. Ai vrea să razi aici, să-ți plîngi de miă și să lași mușchii ăștia minunați să se strângă, spuse ea înghiontindu-i în piept. Dar eu n-o să te las.

- Nu mă poți forța să fac ce nu vreau.

- Ai dreptate, nu pot. Dar înainte să te las în pace, eu vrea să-ți arăt ceva.

- Nu știu ce ai de gând să faci, dar n-o să mă răzgîndesc.

- Ah, nu? spuse ea aruncîndu-i un zîmbet strîduitor care, imediat, deveni despru și rece. Stai să vezi numai.

Se apropie de pat.

- Hai, Pete. Eu îl apuc de sus, tu, de picioare.

Ducîndu-se în spatele lui Adam, îl apucă în țîță și îi împreună minile cuprîndu-i pieptul. El se doborîa furca.

- Nu te mai obosei, Kavanaugh. M-am descurcat cu indivizi mult mai grei decît tine.

- Dă-mi drumul, alături, spuse el încercînd să-i desfacă degetele, dar ea îi încleștă pumnii.

- Dacă nu vrei să te liniștești, te leg, îl proveri ea. Îi leg minile. Ești gata, Pete?

- Lua-te-ar naiba, nu! strigă Adam cînd ea îl lăsa din pat și îl apucă în cîrucior.

Pete nu voia să se amestece, dar, dîndu-și seama de necesitatea acestui lucru, o ascultă pe Liah și îl apucă picioarele lui Adam pe placa metalică.

Imediat, Adam strînsa brațele cîruciorului și se îndreptă. Liah cunoștea trucul. Înainte ca el să spună

Căderea lui Adam

să se ridice și să se arunce în pat, i se agasă în față.

– Păi să nu-ți treacă prin cap. Dacă e faci, jur că te lag. Mergem la o plimbare. Mergi cu demnitate sau fără. Cum vrei.

Ochiul lui înțunecește o privire cu o ură foarte normală pentru acel moment al terapiei. Uită că tot posibilul să o ignore, dar, în clipa aceea, îi venise să-i ia la palmă.

– Păi, adu cântăreala.

Omul deținea sepi înșurubite. Uită că trecu în spatele cântărețului, de obicei ținea și îl împingea înaintea. Ajunsese la o problemă la titlu pe care îl descoperise înșurubată mai devreme. Dar, datorită greutatei și înălțimii lui Adam, înșurubă dificultăți la ridicarea scoflor peste prag. Când ajunseră la înțeles, Pete scutură aducând cântăreala special pregătită. Ea împingea cântărețul și îl ținea.

– Nu ești deloc curios în privința destinajului? Îl întrebă ea pe Adam, ghicindu-i chipul că, în timp ce titlul hidraulic îl ureau în cântăreala.

Care se făcea el era universal acceptat că fiind suprema demonstrație de aluzie.

– Bănuiesc că te-ai răspunde la întrebare, așa că după care ține cântărețul și se uculă și ea. Dacă vrei să ști, doctore! Așa e titlul cântăreala. Poți să o folosești cât vrei. Ar fi bine să-i țineți un titlu de mulțumire.

Adam înșurubă capul și pînă ținea de înțeles pe țineșurubă. Pete, care stătea pe o pernă, datorită faptului că era prea scurt, pînă cântăreala. Uită că dacă indică pe unde să meargă, dar dacă Adam

pta unde îl duc, nu arăta în nici un fel.

Doar cînd Pete intră pe poarta instituției respective, Adam arăta o umbră de interes. După ce căi numele de pe firmă, întoarse capul și îl ceru o explicație din privire.

- Exact, Adam. Aici e centrul de reabilitare pentru pare și ovoidiplegici. Dacă n-ai fi fost atât de bogat și capabil de a beneficia de îngrijire în particular, aici ar fi trebuit să te afli. Mergi încoi, Pete. Vreau să vezi tot.

- Uită-te acolo, spuse ea apoi arătîndu-i prin parbriz. Sînt două echipe de bărbați care joacă baschet. Sînt siguri că nici unul n-ar dori să se afle într-un cărucior, ci ar prefera să alerge pe tot terenul, dar, cel puțin, n-î, se distreacă, iau ce e mai bun dintr-o situație tragică. Oprește puțin, Pete, aște ea și Pete se conformă. Acolo e piscina, Adam. Uită-te la copiii acolo. Se comportă aproape ca niște copii normali, numai că ei nu sînt normali, ci foarte deosebiți.

Ochii i se umplură de lacrimi.

- Sînt deosebiți, pentru că nu le e deloc ușor să ajungă lângă bazin, cu atât mai puțin să înnoate. Nu pot să alerge pe o trambulină și apoi să sară. Nu se pot juca cu mingea și nici să parcurgă lungimea bazinului învîrtind pe sub apă.

Prea gnozonată ca să mai spună ceva, îi făcu semn lui Pete să pomească. Cînd acesta opri la o trecere de pietoni, privi cum o infirmieră împingea căruciorul pacientei sale paraplegice. Tîndă zîmbes la cuvintele infirmierei.

Căderea lui Adam

- Uită-te bine la ea, Adam. Semănăți foarte mult, dar există două mari defecte. Ea dincoapsă, nu e înfructuoasă. Și parafila ei e permanentă. Toată lumea de aici va sta toată viața în cănuțor. Și ești tu toți responsabilii chiar și cu alt.

Și pînă la urmă furasă.

- Cum înfructuoasă... cum înfructuoasă să te porți cu alta egale înconștient dinți și o parafila de a merge din nou, de a duce o viață normală, spre deosebire de ei?

Se culcă murdă. Apoi, privindu-l disprețuitor pe Adam, spune încordată:

- De ne așază, Pata.

Drumul spre casa lui lung și tăcut.

A doua zi dincoapsă, așteptă pînă la sîgușă că Adam își lasă micul deșeu și se bălăncea înainte să se ducă în camera lui. Cînd se întorcea, cu o scară înainte, îl urcase în pat și plecase fără să scoată un cuvînt. După aceea o înfructuare a sfîrșit profesional, nu auzise nici un fel de remugol pentru faptul că îl dusesse la centrul de restituire. Măritase apoi tratamentul dar. Nu ar fi trebuit nici să-l lăse singur toată noaptea, dar trebuise să-o facă. Se temuse că, dacă i-ar fi alina că se puză, i-ar fi alina de gî.

Acum se opri în pragul camerei lui, neștergî dinți să se ferească de vreun stăc sau nu. Cînd sfîrșit și a sfîrșit, în loc să auză în ea cu oarece din nara lui baa

cafeaua, o puse pe noptieră.

- Bună dimineața.
- Bună dimineața, spuse ea. Ai dormit bine?
- Pe la trei am avut niște dureri.
- Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă chemi.

El ridică din umeri.

- Am folosit trapezul ca să-mi schimb poziția.

După aceea, au dispărut.

- Au fost puternice?
- Foarte.
- La gambe?
- În mare parte, la pulpa.
- Ar fi trebuit să iei o pastilă împotriva durerii.

- Am supravegheat și fără apa caldă, spuse el uitându-se la ridicătura pe care o făceau degetele de la picioare sub cearceaf.

Ea preferă să tacă și să-l lase pe el să dirijeze discuția. După un scurt moment de tăcere, el își ridică privirea și întrebă:

- De ce nu mi-ai dat un gut în fund ieri?
- Când era plin de băgică? Ai fi crezut că simt un monarh.

- Un coif al guri lui se ridică ușor într-un zâmbet trist, dar ochii nu îi erau deloc veseli.

- M-am purtat ca un nămețic.
- Nu te contrazic.
- De unde... Începu el, dar se opri pentru a-i drege glasul. De unde ai știut de centrul de reabilitare?

- Doctorul Amo mi-a spus de ei și a sugerat că, atunci când nu va mai fi nevoie de mine aici, să-mi

Căderea lui Adam

peste ceva timp acolo. Nu sînt prea mulți voluntari. Tăcătoarea au nevoie de mai mulți oameni.

- Am casa asta de mulți ani, dar habar n-am avut de existența acestei spitale, a spus el întorcîndu-și pînă la urmă spre femeie.

Lăsat acolo apropierea unei crize de apăsătoare. Văltarea centrului de reabilitare provocase senzația de izolare, dar nu voia să forțeze nota. Nu trebuia să el să se deprimă.

- Nu ți-am spus că surpriza plăcută ieri, a spus ea. Așa că, dacă mă ierți pentru asta, te ierți și eu pentru că te-ai purtat ca un nemernic, în regulă? Și, dacă ești să mă gîndești bine, dacă nu te-ai fi purtat așa, eu ți-octăviesc că ești anormal. Teji pacienți, îndreptîndu-se în fața ei și apoi, trec pînă la urmă la început.

- Pentru că se tem că nu mai pot face dragoste niciodată.

- Mai ales, a spus ea rîdînd.

- Un motiv de îngrijorare foarte intensă, nu ești de acord?

- Așa e, a spus ea zîmbind. Dar nu trebuie să te gîndești la asta azi, ci la cum o să te aperi singur în cămărușă.

- N-o să pot, zise el scuturînd din cap. N-o să pot face asta niciodată.

- Da o să poți. Poate foarte puțin timp o să te pînă pe aici. Din furtună, constructorul acestei case s-a gîndit să instaleze și un ascensor.

- Chiar, de la de unde ai aflat? Existența ascensorului ar fi trebuit să fie secretă. Ți-a spus Peter?

Sandra Brown

- Nu, l-am descoperit în timpul inspecțiilor mele.
- Ce altceva ai mai descoperit?
- Coniacul și colecția ta de filme porno.
- Ai băut din coniac?

- Foarte puțin.

- E bun?

- Delicios.

- Te-ai uitat la vreun film?

- Respingător și revoltător.

- Te reperi.

- Dar este o alterație articulată și expresivă.

Scrimându-se, el o hădă.

- Cite filme ai văzut ca să ai apui că sînti respingătoare și revoltătoare?

- Păru, spuse ea și el rîse, apoi se arătă defensiv. Trebuia să-mi petrec timpul într-un fel. N-am putut să dorm deloc azi-noapte.

- De ce?

- Pentru că ştiam că pacientul meu o să mă jîne de vorbă de dincoace ca să nu-l dau jos din pat. Încercam să găsesc o modalitate de a evita acest lucru.

- Și ai reușit?

- După cum vezi, nu.

Riseră amîndoi și rămăseră surprinși cînd își dădură seama că de bine se simțeau cînd stăteau de vorbă.

Liah adoptă imediat o atitudine mai profesională.

- Bănuiesc că va trebui să fiu sclauul îndurător, spuse ea și el scose un geamăt. Hai, ridică-te că poț de mult.

Căderea lui Adam

- Chiar și atunci când o să fiu în cârmă, n-o să pot munga nicăieri.

- Peste e jâc cu un firțșar în clipe asta. Montează șame prevăzute peste toate pragurile ușilor, apă că vei putea să te plimbi prin toate case.

- Uraaa, spuse el stăbuit.

- Vrei să faci asta sau nu?

Întreținându-l cu mâinile în poldul, reținea la țară de pe tronul ei, era întinsă perfect peste el.

Adam căsătorit imediat.

- Îmi place la nebunie când te întorci.

- Așa m-ai născut. Ar trebui să mă vezi când te fac.

Ei făcu vârtă mare, surpîngi, după care îi îngustă pușin, apăsînd înăd.

- M-ar face plăcere.

- Sînt convinsă, că ea aruncîndu-i un zîmbet prompitor și apoi adăugă repetit: Dar nu ești.

- Atunci ar trebui să fi mai atentă.

- Atunci?

- Îți vîd conturul alburilor.

Ușă timp e tulburare în vînt, dar încercă să pară calmă.

- Faptul că te uzi la ele te ajută să te dai pe din pat?

- S-ar putea. Hai să-ncearcăm, spuse el și se întinse spre postea tronului ei, dar ea îi îndepărtă mîna.

- Îmi pare rău, dar asta nu e trecut în programul dimineții.

Mărești care fîrtau cu Ușă veniau de la construcții pe strălăte uragului la oținuri pe cordoanele

spitalului. Dar ea își putea plăti singura necă în fața ochilor ei dintr-un. Răscălit se făcea. De data asta ea fu aproape.

Pacienți foloseau adesea vulgarități pentru a le goca pe femeile care lucrau în spital. Ce niște copii, voiau să vadă cât de departe puteau merge până erau pedepsiți.

Dar Adam nu plăcea un copil și nici nu vorbea așa. Nu avea nici măcar îndrăzneala de neastîmpăr din privire pe care o aveau majoritatea pacienților care încercau să o înțele. Așa și vorbea cât se putea de serios. O clipă, Liah fu tentată să-i ia mâna și să-i o pună pe din. Trebuia să scuture din cap ca să-și alunge acel gând tulburător.

– Putem să ne apucăm de treabă acum? Întrebă ea pe un ton autoritar.

– Bineînțeles.

Zimbetului lui îi spunea că se gândea încă la plăcere, nu la treabă, dar avea ea să rezolve totul în curând.

– Ce-ți fac bicepsii?

– Foarte bine. De ce?

– Bucură-te, pentru că mâine seară pe vremea asta te vor duce cumpănit. Va trebui să te sprijini în ei ca să ajungi pe marginea patului și apoi în cărucior.

Ei dădu din cap brusc.

– Am prinsut.

– Stai puțin, ascult, zise ea ridicând și purtându-i mâinile pe umeri, îl scuturând din nou de perna. E și aici o tehnică.

– Ahnci, arată-mi, îl ceru ei pe acel ton ponuncător care pusesse în acțiune directori de hoteluri și le

Căderea lui Adam

Flouze să pîngă pe-o mușina de cameriste.

Fu naștie de aproape a jumătate de oră pînă s'aștept în cărucior. În final, amîndoi erau extenuați și stîcniți.

- Nu sînt sigur că merită efortul, spune el rîzîndu-și prieten.

O gurgă de pîr l'a cărușă peste aprinderea studată.

Cu un gest rețes, lăsați-o dădu-le o parie.

- O să merita, îți promit!Îi apa doar la început. Îi aduci aminte cum a fost cînd ai schiat prima dată? Fui parlu că ai spus „Nu sînt sigur că merită efortul”.

Îi învîrtești cu tirineje.

- Creș că alina în a treia zi de cursuri am încetat să spun asta. Singurul sport care a meritat efortul de prima dată a fost sexul. M-a trebuit a oră și jumătate ca să-i conving pe Aurèle Davenport să meargă pînă la capăt.

- Bine mi s'a ră l'a fost mai mult. Pare a unsoală care n-ai cade nici în nașul capului.

- Da, e foarte unsoală, dar pe vremea aceea nu mă gîndeam la caracterul ei.

- Era un stimul sexual pentru satisfacerea dorințelor unui adolescent.

Îi rîs.

- Mai prima. Dar nici Aurèle nu se gîndea la caracterul meu.

- Cînd a avut loc acest eveniment născuturător?

- În timpul vacanței pentru Zua Recunoștinței, în primul meu an de liceu.

- Îți sexul a rămas un sport pentru tine încă de

atunci?

- O privi peste umăr.

- Dinalejeles. Pentru tine nu?

- Ba da, spuse ea și privirile îi se întinse.

Trecu mult timp până când Lilah spuse:

- Hai, din moment ce tot ești acolo, n-ai vrea să facem o plimbare?

- În regulă, zise el, făcându-se pe spate.

Când văzu că ea nu face nici o mișcare pentru a-l împinge, el își ridică privirea încrebănat.

- Ei?

- Dacă ai impresia că-mi voi potrece timpul liber plimbându-te, domnule Cavanaugh, atunci să-ți căi ar trebui să te mai gîndești.

- Pentru o mie de dolari pe zi ar trebui să vrei să-ți creștii aripi și să zbori dacă-ți spun eu.

- Te-ai interesat?

- Normal.

Ea era încântată că arătasese destul interes pentru afaceri ca să sune pe continent și să întrebe care era salariul ei. Dar se încruntă, prefăcându-se supărată.

- Nu sînt unul din numeroșii tăi angajați ai căror scop în viață e să-ți faci șeful fericit.

Își încredință brațele furioasă.

Cînd deveni evident că ea nu avea de gînd să cedere, el întrebă mormăind:

- Cum se manevrează chestia asta?

- Credem că n-o să întrebî niciodată, spuse ea veselă.

Exersară prin holul de la etaj. În curînd, el se obișnuise să-l manevreze singur.

Căderea lui Adam

- Nu-i chiar atât de rău, zise el dîndu-și laș. Și, am văzut țip care alegeau și la mănăstiri în cămășoare și lăceau tot felul de pîcheri.

- Te rog să nu încerci așa ceva. Iată ai răsturnat o zi, două, trei pușci, spune că pînă-lu-l. Thead face tot felul de pîcheri pe metococletă anecd. Copiii le place la nebunie, dar Elizabeth iubescă.

- Thead are metococletă?

- Nu-și vine să crezi, nu?

- E un tip nonsensuant.

- Da, așa e. Mă bucur să te mai văd a gîti pe scriitor. Sau invent.

- Par să fi terribil.

- De iubesc foarte mult. Uneori e chiar desquellor. Dar asta vine Elizabeth, să alud pe cineva pe care să-i iubescă, și pe cineva care să o iubescă la nebunie. Thead a fost alegerea perfectă, spune că amănădu-l la Adam o pînă cu toate ochiul. Mai bun decât tine.

- Eu?

- Un timp am avut impresia că-mi puteai ține. Eu chiar am încercat să se distragă puțin înainte să se hotărăscă în privința unuia dintre voi.

- Eu am curat-o profesional.

- Tei amănădu că, într-o noapte, ai apărut la ușă cu un buchet de trandafiri, alînd din cap pînă pînă ca un profertent.

- Sease cînd ai am pînă-tură. Elizabeth m-a puseă totu mai frică, spune și vădă că dîndu-se cu gura căscată. Sease sease a avut un început foarte neapleptat. Mi aduc amînte că Thead și ea vine

– I-am adus buchete de flori identice.

– Eu îmi aduc aminte că am ră de n-am mai putut de boala lui Matt. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Thad n-ar fi fost acolo.

– Între mine și Elizabeth, vrei să spui? Nimic. Nimic în afară de ce s-a întâmplat, adică. Am fi fost parteneri de afaceri, nimic mai mult. Nu mă înțelege greșit, Elizabeth e o femeie frumoasă. Totdeauna mi-a făcut plăcere compania ei, dar știam ce vrea și ce-i trebuia. Mai știam și că eu nu sînt potrivit pentru ea.

– Un soț, un tată pentru copil. Chestia asta nu-ți place, nu?

– Nu mai mult decât șa.

– Iubirea și sexul sînt deconectate.

– Așa e, spune el scurt, după care îi aruncă o privire. Așa e?

– Ah, da, așa e. Absolut. Eh, am ajuns, spune ea preluînd controlul asupra conversației și oprindu-i înghițit. Acum, ce să te uiți din nou în apă, înveștii procesul.

El gemu tare.

– Vrei să spui că trebuie să facem totul din nou?

Şase

Felajă dîră el era tot ca aceea dintre cîine şi
păcăl, dar se îmbunătăţise singur.

El era o mai înjur şi o soucă că este o bălăneală
lipită de suflet care, din răutate, îl făcea să
deplăsească orice tentă a durerii.

El era tot o mai înjur şi o soucă că este un rezultat
de mîlărie saia, pentru prima dată în viaţa lui
femeielesc, călăuse de gîră.

El spunea că ea nu se poate descurca cu
pînă.

El spunea că el nu poate face feţă prusă.

El spunea că îl tachinaseă fără milă.

El spunea că se plînge neîncetat.

Și apa mai departe. Dar lucrurile stăteau, cu siguranță, mai bine.

El ajunsese să aibă puțină încredere în ea. Începu să o asculte cînd îi spunea că nu face destul efort și că trebuia să se concentreze mai mult. Și o asculta și atunci cînd ea îl stăruia să nu facă prea mult efort și să se mai odihnească puțin.

- Nu ți-am spus eu? Astea ea fiind lingă pat și ocupîndu-se de pînea lui.

- Tot nu pot să dănez step.

- Dar simți ceva.

- Mi-ai băgat un ac înăleg în degetul mare!

- Dar ai simțit.

Ea încercă să-i mai răsufoască piciorul și îl privi, așteptînd să-i dea dreptate.

- Simt.

Recunoscui mormăit, dar nu îți putea ascunde zîmbetul îndrăgostit.

- După numai două săptămîni și jurețata, spuse ea și fusesă ușor. Ai făcut progrese serioase, dragule. O să sun la Hoekulu astăzi să comand un set de bare paralele. În curînd o să poți sta între ele.

Zîmbetul lui dispăru.

- N-o să pot face asta niciodată.

- Apă ai spus și despre cărucior. Vrei să te înfruptezi?

- Dar tu? Întrebă el stîmbindu-se de durere cînd ea îi îndoi genunchiul la piept.

- Nu înainte de a te face să mergi.

Căderea lui Adam

- Dacă o să continui să porț gârlăloni îți ieșe scurț, o să-reeș să aterg în oulă. După tine.

- Promisiuni, promisiuni.

- Dacă ți-am spus să te întorci mai devreme.

- Sîntem în Hawaii, Cavanaugh. Toată lumea vorbește în engleză cu mai puțin, sau nu-l auzi? Acum o să mă împotollesc micșică, împinge-mi mine. Ape. Puje mai tare, il tina.

- Oh, Doamne, gata ai prinde dintr-un și unul instrucțiunile, care sfătuie să i se întorci micșicul gârlăloni.

- Te-ai ară pe picioare, observă ai făcând un abot și mai mare.

- Ai reușit?

- Cum ai fi putut să n-o faci? Mă le arăți ori de câte ori ai nevoie. Nu aveai să sînt dintr-un de lung? Probabil că poartă de la subscrit. Dar cum de-am ajuns la asta? După ce vorbeam?

- De ce am piciorarele astea. Hai, Adam, străduiește-te puțin și pe urmă încearcă din nou. Oh, fără multe, înlocuiește o dată.

- Continuă așa discuție stupidă doar pentru a-l face să nu se mai gîndească la dăruie.

- O-au ară pentru că am adormit ieri îngră pînă.

- Pentru asta primești o sumă exorbitantă? Să dăruie îngră pînă mea?

- Simțindu-se că nu excludă ea și, după o pauză strategică, adăugă: Am și înlocu.

El îi aruncă o privire furioasă și își împinge laba pînă în palma ei.

- Ape, Adam, bravo, înlocuiește o dată.

- Ai zis că e ultima.
 - Am înțeles.
 - Trebuie să fii înimă!
 - Milonar înimă!
- Lucrurile mergeau minunat.

- Elizabeth, alinașta, avea un arc perfect și profesoara se tot minuna din cauza asta. Păleul ei delocul era totdeauna expus, ceva la care să aspirăm toți ceilalți din clasă. Era o mișcă balearină perfectă cu o formă perfectă. Primea toate rolurile de solistă din spectacole. Când dansa ea, profesoara avea lacrimi în ochi. Eu mă așam adesea în spate. Eram prea înaltă și, când încercam să dansez în Lacul lebedelor, arătam ca o gică. Profesoara plîngea și când dansam eu, dar din cu totul alt motiv.

Hohotul de ris al lui Adam vibră prin degetele lui lăsat care îi masă spatole. Era relaxat, ceea ce o bucura. Îi supusese la multe exerciții în dimineașă aceea și mușchii îi tremurau de atât efort.

- Când am ajuns la liceu, mama ne-a pus să luăm lecții de dans. Elizabeth plutea la fel de grațios ca Ginger Rogers. Eu eram cu un cap și ceva mai înaltă decât toți băieții din clasă. La primul dans mi-am vîrșat pînă pe rochie. Eram un dezastru atât de mare în ceea ce privea educația de doamnă, încît am încetat să mai încerc și am devenit, în schimb, directorul clasei. Profesoara a sunat-o pe mama și i-a spus că-i

Căderea lui Adam

că tanti Inaper dacă mă accize de la coala ei „Demont distructiv”, pentru că a fost termenul deținat pe care l-a folosit.

– Binele că te-ai lăsat că n-a mai trebuit să te duci.

– Se se învârtă și o clipă nu-i stăpâne.

– Nu știu. Înțeleg încă un apăs.

Adam își îndrăpă capul de pe masă dintr-un de mult pentru a o prîi.

– Pentru că nu te descuorai la dăru?

– Asta și este aproape șase milioane de lucruri. Elizabeth cognosce numai A-uri. Eu eram o elevă de B. Dar mă plăcusem atât de mult de acest calificativ, încît am început intenționat săiau C-uri. Doar atât cît să trec clasa. Sora mea era o elevă model, prefera tuturor profesorilor, iar eu am devenit un coșmar pentru toți, indiferent ce era Elizabeth, eu voiam să fi mare.

– O urăști chiar atât de mult?

– Nu e uitate deloc. O iubesc și o ador. Doar că mi-am dat seama curînd că nu pot să fiu ca ea, așa că am vrut să fiu total diferită. Asta mi s-a părut că n-o să mă remane nimeni.

– Mă-ndoresc că nu te-ai fi remarcat nimeni, apuse ai știut.

– Înțeleg te. Și nu mai gese, că poți s-o faci.

O făcu, folosîndu-și mușchii brațelor și cei ai gîndurilor și pîlpelor. Se mută de la masă la cămin și apoi de la cămin la pat, fără prea mult ajutor.

– Așa. Ajunge deosebită, îi apuse ea dintr-un se rasă de perne. Ai nevoie de ceva?

Sandra Brown

- Da. Ar fi ceva, zise el zimbînd și îi spuse ce voia.
În ciuda supărului pe care îl avea, ea roși.
 - Nu fac asta.
 - Niciodată?
 - Nu cu pacienți.
 - Mai înnebunat decât vreau „ceva”.
 - Mă gîndeam la un suc, o rețetă, telecomanda
televizorului.
 - În cazul ăsta, nu, mulțumesc.
 - Bine, ne vedem mai tîrziu, zise ea și sădu să
plece.
 - Ce ce te gîndiești așa? Unde te duci?
 - La cumpărituri.
 - Ce cumpărituri?
 - Am nevoie de cîte ceva.
 - Ce ce anume?
 - Lucruri personale.
 - Ca, de exemplu?
 - Ce lipă de delicatozei Acute, la nevadere. Trec
după-amiază.
 - În camioneta?
 - Mașina mea.
 - În camioneta și vin și eu cu tine.
- Lilah acutură din cap.
- Trebuie să mă opresc în cîteva locuri. Te-ai
pictat foarte repede.
 - Nu m-aș pictat.
 - Da da. Și, pe urmă, după ce termin de făcut
cumpăriturile, aș vrea să trec o oră, două și pe la
centrul de reabilitare.
 - Și eu?

Căderea lui Adam

- Ce-i cu tine?
- Că timp o să stai plecată?
- Nu știu, Adam, zise ea din ce în ce mai exasperată. Ce importanță are?
- Ți spun eu ce importanță are, spuse el furios. Te plictisești cu o mie de doțeli pe zi că să ai grijă de mine.
- Dar am voie să am și timp liber pentru bună purtare, nu?
- Când te-ai purtat bine?
- Păi, spuse ea cu o voce melancolică.
- Nu poți, singă ai după ea. Și-ar putea să am nevoie de tine.
- Păi va fi aici dacă ai nevoie de ceva. Pa.
- Uhai?
- Ce mai e? Înțeleg că venim din nou spre păd.
- Expresia ei era indulgentă, dar năstădănoasă.
- Nu te grăbi.
- Schimbase tactica. Nu mai era furios, se cădea cu bătăie pe lângă ea.
- Păi e aici, dar el nu stă de vorbă cu mine.
- Am stat de vorbă toată dimineața. Peu mai am ce să-ți spun.
- Jactări Umășilor învâși.
- Totdeauna ne cântăm cânt jactări.
- Jactări pokere.
- Nu-i drept. Căpăți marea.
- Pokere pe deștrăcate.
- Nu-i drept. Ai câștigat. Tu ești deștrăcat.
- Atunci, deștrăcă-te și tu și câștigi atât.
- Ea îl arunță pe grinză furioasă și el zăcea, rădind.
- Bine, dacă nu poate fi vorba de poker pe

Sandra Brown

dezbătătoare, ne putem uita la un film.

- Le-am văzut pe toate. De două ori.
- Nu și pe cele porno.
- Nu sînt de acord.
- Nu ești prea rușinoasă, nu?
- N-am chef.
- Îți tac alea chef, îți promit.

Ea își schimbă atitudinea nerăbdătoare.

- Știi foarte bine ce vreau să spun.

Ei își mușcă buza de jos de câteva ori.

- Hai, Liah, nu mă lăsa singur. Sînt plictisit.

- Nu lucrez la existența socială. La revedere.

Adam, spusese ea categoric și plecă înainte ca el să mai dică ceva.

Dacă ar mai fi stat, ar fi putut s-o facă să se stîngîndească. În ultima vreme, stătea în camera lui mai mult decât trebuia. De fiecare dată cînd pleca, îi era mai dificil.

- Cum e apa?
- Excelentă. Vrei să intri?
- Nu, nu în seara asta.

Liah își din piscină și luă un prosop. În timp ce se gîrgea, era conștientă de privirea pătrunzătoare a lui Adam. Tocmai de aceea folosea piscina cînd el se odihnea.

Totuși, în seara aceea, el insistase să stea afară mai mult ca de obicei după cină. Răsărise luna. Era o

Căderea lui Adam

acurii supărată. După ce a stat cât a putut de mult, sperând că el se va retrage la căutare, Lilah a cedat tentației plăcerii și a lăsat din nou lungimi de buche.

- E ceva interesant în scrisorile astea? Întrebă ea zâmbindu-și plinul cu preocupat.

- Nu, nimic. Sîm foarte multe. Asta dacă poi să le sortez pe toate, deoarece să le mai și răspund.

- Trebuie să fie greu să fi juit de mîi de cameră, spuse ea ironic. Ce reprezintă teancurile astea?

Ei făceau tot teancuri de cărți în fața lui, pe mese.

- Cel bun, cel rău, cel urîț, spuse el arîndu-și apoi teancul teanc.

Lilah se aplecă, se uită prin teancul „urîț” și scose un plic, pe care îl apropie de faclă ca ardea pe un stîp metalic fixat în stîlul de fier din spatele ei.

- Thad și Elizabeth Randolph, zise ea citind adresa de pe spatele plicului.

- Ia uite, a ajuns în alt teanc.

- Crezi că nu dai prea multă atenție cartărilor.

Fără să-i pese că sentința îi era adresată lui, ea deschise plicul.

- N-am fost atent. M-am uitat la tine cum leop.

Lilah rămase nemipocată și se uită la el.

- De ce nu fud bătă goală?

- De ce nu-ți mai de treabă? Îl întrebă ea cu răbdarea blîndă.

- Ai fi o principie groasă.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

Se pînă îndulc. În cele din urmă, Adam arătă

spre plăcut din mîna ei.

- Ce spun soții Randolph?

Ea deslîșu plăcut și scoase scrisoarea. O parcurse repede cu privirea, deși, după acel scurt schimb de cuvinte cu Adam, îi trebui ceva timp ca să priceapă cuvintele surorii ei.

- Speră să te simți bine și că eu nu-ți fac prea multe probleme, spuse ea și genu amuță. A uitat să întrebe și ce fac eu. Îi mulțumesc foarte mult, Lisele, mormăi Liah. Zice că Megan a fost supărată cînd echipa ei de fotbal a pierdut.

- Bieța de ea. Și Matt, ce face?

- A trebuit să-și petreacă o zi întreagă închis în camera lui pentru că l-a învîțat pe cel mai bun prieten up oullet uit.

- Probabil că l-a învîțat de la mîșcarea Liah.

Ea îi aruncă proșopul ud în cap.

- Matt e prietenul meu. Mă consideră nemaiipomenită.

- Cum se simte Elizabeth?

Liah citi în continuare.

- Zice că se simte foarte bine. Thad îi face probleme. „Se poartă din ce în ce mai absurd pe mîșcări de se apropie termenul”. Oh, Doamne, la secută-ai. A cumpărat cauciucuri noi pentru ambele mașini, le dăruie în care ar avea până în drum spre spital, spuse ea și scoase un sunet disprețuitor.

- Tipul e înnebunit după copilul ăsta.

Adam rîde, dar spuse melancolic:

- Totuși, trebuie să fie frumos.

- Ce anume? întrebă Liah tăgînd scrisoarea în

Căderea lui Adam

plin.

- Să poți să ai dar după unei alte ființe.

Când se întinse să o privească, sări lumina tremurătoare a gândului.

- Ah, sista. Da, așa cred, dacă ți plac drăgăstia asta.

- Da, dacă ți plac.

Tăcând amândoi o clipă. Uită vorba prima.

- În legătură cu scrierile astea, să te ajut cu ceva? Nu m-ar dezamăgi să răspund la câteva pentru tine. Ceva de genul „Mă mulțumesc pentru grija arătată, punct. Al dumneavoastră sincer, vizual. Adam Cavanaugh.”

- Am o mulțime de angajați care pot face asta. O să-i spun lui Pete să te pună pe toate într-o cutie și să te expedieze la tine.

- Chiar și pe cele personale?

Se retrase indirect la mulțimea de scrisori din partea Lucretiei, care fusesea pușcă deșarte și etică, dar cărora nu i se răspundea.

- Gândesc că ar trebui să mă ocup de ele, dar...

Căta adică.

- Mă simt detașat, ști?

O pui săptămînu-i confirmarea, iar ea însoțește, deși nu știe unde vrea să ajungă.

- Am pierdut încrederea totalului Cavanaugh de Zürich, săptămîna trecut. În mint normal, ap ă tot acolo, conducînd festivitatea, punînd la punct detaliile, verificînd una, alta, convingîndu-mă personal că totul e în ordine. Dar... spuse el și făcu o pauză scurtă, nu crezi că am pierdut prea mult.

- Te gîndeşti la alte lucruri. E mult mai mult în joc decât inaugurarea unui hotel. Accidentul şi-a schimbat modul de a gîndi. Ai alte priorităţi.

- Bănuiesc că ai dreptate. Sau poate că sînt doar obosiţi. De cînd a murit tatăl meu şi m-am apucat de afaceri, am vrut să am mai mult, să obţin mai mult, să fac mai mult.

- Ai exagerat.

- Da.

Lînah ştia toată povestea de la Elizabeth. Adam moştanise ceva moteluri mediocre de la tatăl său, pe care le vindeuse imediat după validarea testamentului. Cu profitul obţinut construise un hotel de lux care se bucurase imediat de succes. Acel prim hotel se transformase într-un lanţ de optisprezece. Indiferent în ce parte a lumii se afla, un hotel Cavanaugh însemna calitate şi servicii excelente.

Adam pînă de la bun început cu ceva bani, moştăniţi de la amîni părinţi, dar se putea spune că devenise milionar prin propriile-i puteri.

- Mă plăcusem de viaţa pe care o duceam chiar dinainte de accident, î miîrturisii el. Sună dur, nu?

- Pui, î spuse ea zîbind uşor. Eşti de învidiat pentru tot ce ai.

- Îmi dau seama. Nu eram deloc mulţumit de plăcuseală. De ce erai plăcut?

- Îţi afîrseşti toate scopurile şi nu mai ai nimic de realizat. De aceea ai început să inventez tot felul de lucruri, ca de exemplu, urcătul pe munte.

El căzu pe gînduri.

- Pare să î trecut o vîrjicie de cînd Pierre, Alex şi

Căderea lui Adam

cu mine am pierdut excursia asta. Mi-e greu să mă mai văd implicat în asemenea lucruri. Am fost invitat să petrec o lună primăvara viitoare cu niște prieteni pe un lăcăt în Mediterană. Nu mi s-a mai odată o vacanță atât de lungă, dar, chiar dacă aş câştiga să fac aşa ceva, perspectivele nu mi se pare deloc atrăgătoare. Mă simt atât de departe de toi - de oameni frumoşi, mări rapide, mincării bune, lăcăruri luxose, Hoteluri, Femei.

Se întorce şi se uită la Liah.

Îngheţ greu.

- O să-ţi treacă. Te simţi detaşat şi depărtat pentru că eşi şi eşti. Trebuie să te concentrezi cuibă să revii la normal. Altfel o să intri din nou în viziune.

- Nu sînt sigur.

- Eu da, spune ea. Doreşti asta de a avea cîţit mai mult şi eşi în fire. Pasturea succesului o ai în gene la fel ca şi culmea neagră a vinului. Eluisebarn spune că ai asta energie, înfrî o legi adesea fără eforturi. Te descurci ca fiind în continuă mişcare. O să-ţi revii.

- Dar nu voi fi niciodată acelaşi. Nu mă refer la fizic, spune şi el, e vădit că era gata să fi deapărtat. N-o să mai am niciodată aceleaşi concepţi despre viaţă şi despre condiţia umană.

- Nu, Adam, nu vei mai fi niciodată acelaşi. La un moment dat, în viitor, vei fi înfrînt să şi a-ai înfrîntat asta.

Ea se ridică apoi de pe pufing şi se duce spre căminul, îndepărtându-i de masă.

- Da să fi sinceră, se, da, mai înfrîntă asta mă aştept, spune ea pe un ton mai vesel. Căci fi să

margem la culcare?

- Nu sînt obosit.

- Nu mă contrazice... Adam! Ce faci?

Cu o forță și cu o agilitate care o uimise, se întinse și o apucă de mînă și o trase în fața lui, iar ea îi căzu în brațe. O înconjură cu brațele și îi împreună mîinile, privind-o în căptșor.

- Ce faci? reproșă el în joacă. Nu vezi? Te atac.

Cuvintele lui îi făcură inima să-i bată mai tare, dar îi pîli cu severitate.

- Ai fi putut să te lovești. O asemenea impulsivitate poate fi dăunătoare.

- N-am acționat din impuls. Mă gîndesc la asta de zile încoace.

- La ce?

El îi coborî gura spre a ei și o sărută. Se pricosea să sîrute. De la Aurielle Davenport și pînă la Lucretia von-nu-mai-gîta-cum, scormise mult, cu siguranță. Limba lui era activă, dar nu cotropitoare. Penetră încet și delicat.

Scopind acestezi sunete care vibrau în gîtlejului lui, Elan îi sărută la rîndul ei. Apoi, dîndu-și seama că nu-i trebuia o-facă, îi retrase capul.

- Nu, Adam.

- Ba da, zise el și gura lui îi găsi gîul arcut și domc.

- Asta nu face parte din programul de tratament.

- Face parte din programul meu.

În ghepta lui se simți nerăbdarea cu care îi deslăui euliorul costumului de baie, care căzu în brațele ei. Lăsîndu-și capul în jos, el îi făcă obrazul

Căderea lui Adam

de ghid și și adâncească adâncitura dintre ei cu nasul și cu buzele.

Ușor scosea în adâncul care ar fi putut însemna plăcere, regret sau sentiment de vinovăție. Sau toate la un loc.

- Adam, înțelegă-te rog. Nu știu ce faci.

- Se cum să nu știu, căci ai mușcătură ușor de așteptat, după care simțită totuși respectiv.

- Mă ulei pentru că mă aflu aici.

- Te creșter și alina lui.

- Pentru că deșinești de mine.

- Pentru că ești îngroșător de timp.

- Mă ai mai sărutat și înainte.

- Așa m-a fost un sărut, ci m învârt.

- Și așa la fel. Se potrivește perfect. Într-o țară și pe urmă, pe urmă, în dependența drept dorință.

- Nu am luat niciodată altceva decât dorință. Ușor.

În timp ce pronunțau aceste cuvinte, buzele lui îi atingeau sfârșit ușor, înclinându-i să se înclină.

Ex gema dintr-o furtună lui înșepu să îi înșepu cu repediciune.

- Nu, nu.

Dar ei nu cădeau ascultare acestei rugăminți sfide, ci primea mușcătură tare între buze și îi scuse ușor.

- Ești dulce, Ușor, murmura el mulțumit și gura scusea căsuții alin. Pentru tot ești ești de dulce.

Ex își împietri degetele în părul lui, aștept de ghid să-i ridice capul, dar nu putu să o facă. Gura lui cădea și umeda îi tăia pe plăcere, așa cum nu mai simțise niciodată. Un val de căldură îi cuprinsese dintr-o dată, simțindu-i o dorință violentă și tăcută.

- Nu-i bine, Adam, e o mare greșeală.

- Atunci, de ce mă lași să-o fac? Întrebă el ridicându-și capul și privind-o în ochii tulburi.

- Nu știu, spuse ea cu o notă de disperare și de zăpăceală. Nu știu.

Ei îi puse un sărut pe buze.

- Pentru că vrei să fi sărutată la fel de mult cât vreau eu să te sărut. Nu mint, că nu te cred.

Cînd gura lui l-o cuprinsă pe ei ei din nou, mințile îi cuprinseseră simți, pe care îi trămiseră încoace, în timp ce limba lui se împerechea cu a ei. Degetele lui îi mîngiau sfîsurile, care erau încă umede în urma sărutărilor lui.

Liah își puse încoace mințile pe umerii lui. Nu avea cămașă. Pielea lui, pe care ea o știa foarte bine după cât o atinsese, era netedă și caldă. Aștea de dorea să-i la de gît și să-i lăsească pieptul plin și cald de pielea ei, dar recuză tentajei.

Mintea îi era neclară din cauza pasiunii, dar îndăjura de împede pentru a-și da seama că violase un crez profesional fără să știe cum ajunsesse la acest lucru și rîd în ce clipă pierduse controlul asupra situației. Trebuia respăsat să și-i recapete.

Îi împinse umerii și, în același timp, se ridică. Sufletul îi căzu pe terasă. Se aplecă să-i la, după care se întoarse cu spatele și și-i puse. Înainte să-i privească din nou, își puse halatul de plajă, strîngîndu-i în jurul ei.

Fără să scoată un cuvînt - și cu căă detașare profesională putu să adune cînd buzele îi mai pulsau încă din cauza sărutului, iar simți o mai furioasă -

Căderea lui Adam

treacă în spatele căruciorului și îl împingea. Așezară în camera lui și ea îl urcă în pat tot fărâș să rostescă un cuvânt. După ce îl instală, își făcu desul murei pentru a-i pune în ochi.

- Să înțelegă de ce s-a întâmplat.
- Ești uită din cauza asta.

Ea scoase un geamăt surd, închise ochii și clătină din cap negând.

- O să uităm totul, zise ea.
- Ați fi trebuit, să-nceai mai devreme.
- O să ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat.
- Imposibil.
- N-o să se mai întâmple niciodată.
- Pe neaște.
- Dacă se mai întâmplă, pleo.
- Mîndinosco.
- Noapte bună.
- Vise plăcute.

Îl lăsa și se duse în camera ei. Ce și mai înainte, singurita îi erau tulburate. Lumina lunii, care pătrundea pe ferestă, părea argint topt. Căcoul scump se simțea intrinseci auto pînă la urmă și gata. Se așeză pe marginea patului cu grijă, de parcă ar fi fost laura unei prăpădii.

Prințind în pat, își ridica mîna și își atîrnea buzele, pe care le simțea umflate. Își trecu limba peste cea de jos și simți gustul lui Adam.

Cu o minte încă înțepi și împotriva voinței sale, scoase un sunet de doină. Nu crezuse că i s-ar fi putut întâmpla așa ceva, nu în mod serios și, cu siguranță, nu ei. Ar fi putut pe orice că nu arde să se

implică niciodată emoțional cu un pacient. Așa regulă se afla pe pagina întâi a manuscrisului unui psihoterapeut.

Cu toate acestea, ieri o tulbură și fără să poată face ceva.

Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva. Ah, fusese mulți cei care își strecuraseră mina pe sub fusta ei în timp ce ea îl masa, cei care o pipăiseră crezând că erau îndrăgostiți de ea numai pentru că le cunoștea foarte bine trupurile. Dar ignorase toate aceste avansuri, le catalogase ca fiind riscuri profesionale și le uitase aproape imediat ce se întâmplaseră.

Acest lucru, însă, nu avea să-i uite niciodată. Cel puțin, nu prea curând. Ar fi vrut să nega că s-ar fi întâmplat ceva. În plus, ar fi vrut să-i nega forța. Dar se întâmplase. Și fusese ceva foarte intens. Dovada era acolo. Între pulparele ei. Pe buze. Pe sîn.

Își deslăcu autorul și își privi sînii. Dar totul fusese real, nu în imaginația ei. Existau și urmele vagi pe care i le lăseseră pe pielea bărbie și obraji lui îndrăgii. Străburile ei erau încă trandafiri, umede și iritate. Îndrăzni să se atîngă.

Cînd telefonul de pe noptieră sună, sări de perodă ar fi fost îngușată. Ridicînd receptorul, strigă:

- Ce este? Adică, aio, da, repede! Ca Cavanaugh.
- Liah? Ce s-a întâmplat?
- Ce s-a întâmplat? Îți spun eu ce s-a întâmplat, strigă ea furioasă. M-ai trezit, asta s-a întâmplat. Și ai e-oare? Aici?
- Nu. Că e?

Căderea lui Adam

- De unde neba să gîl? Totuși e bine, jîc de ajun?

- Iată-mă, spuse Elizabeth plînd de remuşcări.
Dar te-am sunat ca să-ți dau o veste bună.

- Copilul? Intrebă Liah schimbînd tonul repede.

- Nu, nu înseamnă. Doctorul zice că mai durează o luna săpîrîmii.

- Cum te simți?

- În mare formă.

- O să te dau celor de la discotecă numele și numărul tău. Poate or să vrea să te folosească.

- Ce face Adam?

- Aăă... e bine, bine.

- S-a mai înfrîmîțat?

Liah îngîlbi în aer, amîndu-și de forța lui cînd îl atîna în brațe.

- Ah, da, mult.

- Nu v-ai smocit încă?

- Nu chiar, dar am fost pe aproape.

- De aceea am sunat. Am gîlbit, în sfîrșit, un înlocuitor.

Liah încremeni.

- Înlocuitor?

Se făcu trînte în partea lui Elizabeth, după care spuse:

- Cînd că am nimerit bine, nu? Vorbesc cu soia mea, Liah Mison, fototerapeutul lui Adam Caranough, magnatul notaturilor?

- Iată-mă, Liane, spuse Liah întîndu-și umerii.

Își că vorbesc sturta, dar a trecut alina timp de cînd am discutat despre un eventual înlocuitor, înse-

aproape că am și uitat.

- Ai uitat? repetă Elizabeth neavîndu-i să creadă. Dar ești afit de hotărâtă.

- Eram... sînt.

Era furișcă pe sine că nu era prea entuziasmată de înlocuire, dar își vărsa supărarea pe Elizabeth, întrebînd-o fîrsoasă:

- De ce ți-a luat atîta timp ca să găsești pe altcineva?

- Am cerut o listă de la spital. Ne-au dat câteva nume și i-am interviuat pe toți, dar nu-i vedeam pe Adam cu nici unul din ei. Ieri am vorbit, însă, cu un bărbat între două vîrste, cu recomandări foarte bune și Thad și cu mine am hotărît că ar fi potrivit. E pregătit, domie și gata să vină imediat. Chiar mîine, dacă vei.

- Aha.

- Nu pari prea încîntată.

- Ah, ba sînt, dar... un bărbat între două vîrste ai spus?

- De vreo cincizeci de ani.

- Hm.

- Uită, s-a înîmpat ceva?

- Nu, sînt doar amețită. M-am trezit din somn, ai uitat? Am nevoie de ceva timp ca să mă desorițesc.

Avea să-i ia mai mult timp să înțeleagă de ce nu o entuziasmasse perspectiva de a pleca din casa lui Adam Canineugh chiar a doua zi.

Unu, ea și Adam începuseră să se obișnuiescă unul cu celălalt.

Doi, ea și Adam făceau pași foarte mari spre

sindacat.

Trei, ea și Adam totmai se întîmpinaseră în cîmionul acetuia.

Uitah încercă să-și dea seama care din motive o făcea să poarte să-l plătească adun. Era evident că voia să ducă tratamentul la bun sfîșit. Voia să fie singă el cînd avea să facă primul paș. Voia să împartă cu el victoria asupra acelei perioade temporare. Voia să-l mai sîlute.

Dar acest lucru nu avea să se mai îndepline.

Nu avea să lase să se mai îndepline. Motivele pentru care o sîruteau Adam veneau direct din nervuși. Iar motivele pentru care ea îl sîrutea pe Adam erau prea absurde pentru a fi crezute. Apa că avea să considere seara aceea o pierdere temporară a rașunii și avea să aibă grijă să nu se mai îndepline.

Ar fi fost o prostie să sacrifice tot pentru o nesîrșușușă. Faptul de a se obișnuși cu un alt înlocuitor i-ar fi putut provoca lui Adam un regres serios. Ar fi fost bine pentru pacient? Nu. Nu era normal să la în considerare ce era mai bine pentru pacient? Da da.

- Nu vreau să fu înlocuită.

- Potă?

Uitah repetă afirmația, cu mai multă fermitate decît prima pară.

- Îți dai seama cît timp am pierdut și cît efort am depus eu și Thad căutînd?

- Îmi dau seama pînă cer soare.

- Ai fi putut să ne anunți că te-ai răzgîndit.

- M-am realizat decît în clipa asta. Zău, Lizzie, îmi

pare rău. Roagă-l și pe Thad să mă lerte.

Elizabeth oftă plictisită.

- E în regulă. Toate aceste interviuri au trecut ca timpul să treacă mai repede. Oricum, noi eram convinși că tu ești cea mai bună alegere. Sîntem bucuroși că Adam se află pe mîni priecpute.

Și mîinile lui Adam erau priecpute, își spusese Liah. Doar gîndul la acele mîngîlieri făcuse să i se umedescă palmele.

- Eh, dacă asta-i tot, Lizzie, eu m-aș culca din nou.

- Ești sigură că totul e-n regulă? Ai o voce ciudată.

- Mă simt foarte bine. Sîrută-l pe copil din partea mea, și pe fumosul meu cumnat. Pa.

Închise repede și luă lute mîna de pe receptor de parcă acesta ar fi acuzat-o de duplicitate și manipulare.

Dar nu putea scăpa atât de ușor de conștiința ei. Dînd la o parte cureaua și strecurîndu-se în așternut, se flecta pentru faptul că avusese noblețea să rămînă pînă la sfîșit.

Dar, în sinea ei, știa că motivele fuseseră cit se poate de egoiste. Cel puțin, în parte.

Șapte

- Totdeauna dărei poată?
- Hmhm!
- Totdeauna dărei poată?
- Uăh se întinse leneș în așternutul de saten și clăcă. Ochii i se deschiseră încet, pînă la un punct, și apoi brusc.
- Adam?
- Îi adău aminte cum mă dăseam. Sînt răgușit.
- Uăh își clăcă la o parte pînă răgușit, trase la piept cearșaful din saten și se aprîndu în-un cot.
- Ce zăug în camera mea? Cum ai ajuns aici?

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
- Ce întrebare?
- Totdeauna dormi...?
- Da! Acum spune-mi ce l-a apăsât pe Pete de te-a lăsat să vi aici.
- Pete nu știe că sînt aici. Am venit singur.
- Uimită, Liah se uită peste marginea patului. Adam era în cămășor.
- Te-ai dat jos din pat și te-ai apăsât singur în cămășor?
- Nu ești nimic de mine?
- Bineînțeles că sînt, spuse ea zîmbindu-i, dar zîmbetul dispăru la fel de repede cum apăruse. Numai că asta nu-mi răspunde la întrebare. Ce cauți în camera mea?
- Îți invadez teritoriul.
- Exact. Vine să pleci, te rog?
- Deodată, un gând îi încolzi în minte.
- Ce unde ai știut că sînt goală?
- Mi-ai uitat sub coarșă.
- Ea îl privi cu gura căscată de uimă, iar el începu să râdă.
- De fapt, băieții tăi sînt pe poartă și nu vîd nici urmă de brațele de cămășor de noaptea pe umărul tău.
- Ah. Bine, dacă ești draguț, domnule Cavanaugh, spuse ea cu rîsesele arîfînd spre ușă, aș vrea să fac un duș și să mă întorc.
- Ți-am spus ceva.
- Ea vălăuse florile, dar abia acum le observă cu adevărat, cînd ei îi puse cununa în jurul gâtului.
- Bun venit în Hawaii, Liah.

- Ai cam înțîrziat cu clava săpînării.
- Ești o marelă a detaliilor?
- Liah se uită la pozelele acelor delicate și parfumate și le atîrse plină de respect. Erau umede și reci pe pielea ei.
- Îți mulțumesc, Adam. Sînt mirunate.
- Știi ce se potrivește cu o astfel de cunună, nu?
- Întrebă el și ea își ridică privirea repede.
- Ochii lui Adam scolpeau.
- Aha, vîd că știi.
- O să ne lipim de partea asta a tradiției.
- Tocmai datorită acestei părți s-a pierdut tradiția asta de mult. Și, pe urmă, niciodată nu încalc tradiția.
- Cuprînzîndu-i capul în palme, o trase spre el și o sărută profund.
- Nu așa se face, spuse ea cînd el își desprinsese buzele de ale ei. Ar trebui să fie cîte un sărut pe ambele obraji, nu?
- De obicei.
- Credeam că niciodată nu încalc tradiția.
- Doar dacă nu sînt implicate gura ta și limba mea.
- O sărută din nou plină să apuce ea să-i împiedice.
- În cele din urmă, ea își adună destulă forță ca să-i spună:
- Poacă! Trebuie să mă dau jos din pat și să mă întorc.
- Privirea lui colberi asupra coarșăului, care nu prea reușea să-i ascundă forma plină a sînilor.
- Cred că arăți foarte bine așa cum ești, așa că, te rog, nu te întorci pentru mine.
- Mai ales pentru tine. Ai cheltuit foarte multă

energie ca să te dai jos din pat singur. Trebuie să profităm cât mai mult de acest moment.

– Am o idee mai bună. Hai să ne luăm ziua asta liberă și să sărbătorim progresul pe care l-am făcut.

– Cum?

El își trece degetul mare peste buzele ei.

– Sînd în pat, spusă ei și își ridică privirea captivantă spre ea. Într-un singur pat. Asta. Cu siguranță că o să profităm cum trebuie de moment.

O clipă, Liah fu vrîjită de vocea lui răgușită și de acea propunere ademenitoare, însă, prea curînd, își recăpătă luciditatea și îi spusă supărată:

– Nu fi ridicol. Tu nu-ți vei niciodată o zi liberă și, ca urmare, nici eu n-o s-o fac.

El îi pîrîi refuzul bine dispus și se îndepărtă cu căruciorul de pat.

– N-o să moargă, Liah.

– Ce anume?

– Să te pretaci că aseară nu s-a întîmplat nimic. Dar acum mî-e toamnă, așa că, deocîndată, mă retrag.

Își răsuflă căruciorul și se îndreaptă spre ușă. Ajunghd, îl mai aruncă o privire peste umăr.

– Și chiar m-am uitat sub coacșul, să văd.

Ea îl privi făcînd ochii mici.

– Glumești, Kavanaugh.

– Zău? Îmi place la nebunie stînița aia mică și sexy din interiorul unei lăscuțe de bîini.

Înșeie ca ea să poată găsi un răspuns, ei dispîru. Liah aruncă coacșul la o parte și traversă camera. Trînd ușa și o închise, avînd grijă ca ambalajul zgornit

Căderea lui Adam

să fie scutit. După aceea intră în baie și răsuflă răstănat după el.

Adam dădea de altitudinea ei față de seara precedentă. Credea că e limită și nu e lui în sarcină. Seara trecută în stăruie stădourile, dar interiorul mult procesul de a-i face să meargă din nou. Acest lucru, nu e aventură amoroasă, trebuia să fie plău lui. Era foarte important ca ea să se impună la ea mediu al său, nu la amantii ei, deci, era nevoie de măsuri urgente.

Când intră în camera lui, o cântă mai înalt, și gâd aruncând cu o minge de baschet într-un coș pe care îl pusese pe Pate să îl facă de parca.

- Douăzeci și șapte de luni la jumătate, se ridică el.

Liah intră la fel de rapidă ca o cămășă scutită și i lui minge din mână.

- Ceaiul cu joacă. Poți să faci asta în timpul tău liber, următoarea oră și jumătate stătem în timpul meu.

Se duse la casafoto și îl încheie. Vocea lui Whitney Houston fu auzită brusc.

- Ce ai pățit? e întrebă Adam, Ți-a venit din nou?

Liah se întorse spre el.

- Păi e treaba dumitale, nu crezi, domnule Kavanaugh?

- Sau îndăpăcuije asta pozele de la lipsa activității sexuale?

- O să ignori ce ai spus.

- Nu poș. Așa cum nu poți să ignori că eu e întâmplat această. Unde e cumva pe care Ți-am dat-o?

- În frigider, în camera mea.
- De ce nu în jurul ghului?
- Să fim serioși. Nu poți să porți apă ceva cînd

lucrezi.

- Atunci, cînd?
- Nu știu.
- La cină, în seara asta?

Veri momentul îmurtii unor lucruri.

- Uite ce e, Adam mi se pare că în ultima vreme am petrecut cam mult timp împreună. Un medic fizioterapeut trebuie să fie un supraveghetor, un confident, uneori, dar niciodată un...

- Iubit.
- Nu asta așeam de gînd să spun.
- Nu?

Eu făcu un efort să se stăpînească.

- Nu putem fi prieteni atât de buni, Adam.
- N-am sărutat niciodată un prieten așa.
- Nu simțim nici îndrăgostii.

- Exact. Am trecut de această fază. De fapt, am trecut chiar și de preludiu. Simțam progăști pentru chestia reală.

Cuvîntele lui provocatoare îi stîmîcă senzații delicioase. Încercînd să le ignore și să le nega, ea își dăse glasul și spusese cu asprime:

- Dacă vei continua așa, îți vei pierde respectul față de autoritatea mea. Te rog pentru ultima oară să încetezi cu skurțile aștea sexuale copilărești. Zua de astăzi marchează un nou început. De aici încolo va fi extrem de greu.

În acest timp, chipul lui se întînea din ce în ce.

Căderea lui Adam

El fusese gata să explodeze, dar o izbucnire a lui deveni internă. Cînd se întinse să auză de spus, mîinile lui strîngeau cu putere brațele cărușului.

- Mai greu decît pînă acum? Ce poate fi mai greu decît să mă neaștepti orî de orî, așteindu-mă să fac lucrul pe care nu pot să îl fac?

- Știi foarte bine că nu-l poți.

- Foarte bineai uită el. Pentru că nu e.

- Gata cu amoralitățile. Mai să ne apucăm de treabă, zice ea categoric.

Tratamentul de așteptare fu un dezastru. Îi puse să facă o mulțime de exerciții menite să-i fortifice mușchii de acum erau masele. El făcu efortul rău pe care mare trageră de inimă. Apoi, cînd ea îi cerea pentru lenerie, el se forța mai mult și sfîrși cu o contracție pe care se trebuia să o atînge prin masă, în timp ce el înjura de mama focului. Îi speria apoi în pat ca să se odihnească, tăgăduind cărușului că mai departe de el, ceea ce îi stărea și mai multe epilete.

În ultima vreme își făcuse un obicei din a sta în camera lui în pauza dintre gadipe. Lîngăreau moșuri și firea stropoșea la televizor, cereau murici, jureau diverse jocuri și cărți sau, pur și simplu, discutas. În ziua aceea, însă, îl ocol camera pînă cînd veni timpul pederii de după-amiază.

Momente mai prost decît cîmîștea. Ea începu să se enervase din clipa în care intră în cameră și el îi spuse: „Să nu mai pui răbdare cărușului departe de mine”, pînă cînd el refuză să înfrunte un exercițiu pentru garanții, spunînd: „Nu mai fac”.

- Bineai spusă să dîndu-i dinuși pîlonul care

oțou cu agoroi pe cover. Dacă asta e atitudinea ta, cred că o să-mi iau ziua ale liberă la care te-ai referit de dimineață. Mi-ai adus aminte că n-am avut nici una de când am venit aici.

O călă mai târziu, ieși din camera ei lăsând o dăă de parfum în urmă. Purta o rochie din bumbac fără brățele care lăsa să i se vadă umeri bronzaji și decolteul. Fusta petecută era strâmtă și de fiecare dată când făcea un pas în sandalele cu toe înalt, se desfilăa lăsând să i se vadă pulpele lungi și frumoase formate. O parte a părului era pieptănată după ureche și prinsă cu o agrafă mare și strălucitoare. Cureaua îi înconjură gâtul.

Cind intră în bucătărie, îl ului pe amândoi băieți.

– Să nu mă aștepți, Pete. Probabil că mă voi întoarce foarte târziu.

Adam stătea la masă, în câruciul lui, mîncînd cîna rece pe care i-o pregătise Pete. Ea îl ignora, ca și cum nici n-ar fi fost acolo, îi făcu cu mîna valului și ieși.

În timp ce conducea pe drumul șerpuit de munte, se întreabă dacă nu cumva exagerase.

Nu, Adam nu o luase în serios cînd îi spusese că sîntul din seara precedentă nu avea să se mai repete. Dacă voia să reușească să-i facă să meargă din nou, trebuia să-i facă să se gîndească la ea ca la un medic fidoterapeut și nimic altceva. Șofer scînz, da. Animatoare și îndrumătoare, da. Dar nu trebuia să o la drept țevăroșă de joacă și obiect al iubirii.

Simplele furturi erau în regulă, îi făceau să-și recapete încrederea în sine. Tachinările marjoneau

Căderea lui Adam

buna dispoziție. Dar seara precedentă nu pusesese deloc case de se gusesse numai un simplu făt.

Laș stăa singură într-un elegant restaurant oriental, comandând stăruitor care să o facă să stea cel mai puțin posibil. Ignoră atenția a doi marinari care au accedat-o pe stradă oferindu-i bani și o recepție de un statut superior de îndolărie. Cumpără două bilete de la un cinematograful cu mai multe seane, urmând mai întâi un film, apoi mândru-se la celălalt. Primul fu alină, iar al doilea aproape că o făcuse să adoarmă.

După ce plesise destul timp, se întorse acasă. Intră foarte încet, rămânând singură uși, îndurându-se la scările scurte și se îndreptă spre scară.

Căsuțelul lui Adam apărea desolat din camera de zi și aproape că se ciocni de el, făcându-l să accedă un fel de apăsare.

- Ai grija pe unde mergi, căci se stăie ea, își gata să mă aștepte pe pat.

- Te-ai desprins?

- De mirare.

- Unde ai fost?

- La Lohaina.

- Lohaina! Ai condus singură alba drun până la Lohaina?

- Condus din ziua în care am început gălbănăsierea. Adam, în majoritatea locurilor unde mă duc, condus singură.

- Nu face pe deosebit.

- Și tu nu îl pozezi. Da, m-am dus la Lohaina pentru că m-am mai fost acolo odată. Și un loc frumos, stăruie. Am văzut multe lucruri înăuntrul ei.

am mâncat o cină minunată și m-am distrat foarte bine. A fost exact genul de activitate care îmi trebuia. Dar m-a obosea foarte mult, așa că mă duc la culcare. Noaptea bună.

- Știi puțin. Unde ai fost?
- Ți-am spus doar.
- Adică, unde „te-ai distrat atât de bine”?
- Nu mai țin minte.

Nici în rugul capului nu avea să-i spună că-și petrecuse seara singură într-un cinematograf.

- Ți-ai pierdut memoria din cauza băuturii și drogurilor?

- Acum cine face pe deșteptul? Nu-mi aduc aminte cum se numea locul respectiv. Ce contextă? Pentru că avea un scopuriș de paie.

Își scuturase mintea pentru a-și aminti numele barului pe lângă care trecuse la ieșirea din orașul turistic.

- Shack nu mai știu cum.
- The Sugar Shack? Ai fost singură la Sugar Shack?

- Același poveste.
- Este principalul local de pe insulă. De acolo poți lua orice, de la cecăniș la bolă venerică.
- Vorbește curve glaușii experienței.

Prisăra lui aruncă pumnale în întuneric.

- Dar te-ai potrivit foarte bine, nu? Te-ai și înbrăncit corepunător.

Ea își lăsa capul într-o parte și spuse cu tușă:

- Să zicem așa, tălăcuie. Am avut câteva partide, dar n-am cunoscut pe nimeni cu care să înțepin o

Căderea lui Adam

relație durabilă.

- Te-ai culcat cu cineva?

Lilith lui face, întâi de jenă, apoi de furie. Ene prea supărată ca să vorbească, așa că Adam protestă de ocazie pentru a ține tare pe rana pe care tocmai i-o produsese.

- De-asta ai lept, nu? Întrebă el și își ține mâna pe perna interesată a abdomenului ei. Ca să lepi pe altul să atingă focul pe care eu l-am aprins aici acasă?

Annunciu-i o privire dărmătoare, ea se îndepărtează și, scuturându-și curtea, i-o aruncă în brațe. Așa atunci observă pârșorul din mîna lui.

- Igit beat. Dăd, o să ignori întrebările și răspunsurile tale. Dar, pentru pure ta cunoștință, dacă m-ai dăd să mă culc cu cineva, așa cum ai de uită ai spus, n-ai fi trebuit la.

Ajunghind sus, îi strigă:

- Domnul să aibă milă de firea mea dacă o să fi mărșă.

Domnul nu are milă, înăi.

A doua zi dimineață, când intră în camera lui Adam, Lilith îl găsi sprijinit de perna, cu o țintă verde a plăii și o expresie îngustătoare.

- Nu baschet în dimineața asta? Întrebă ea cu un glas subțire. Nu Whitney Houston?

Adam îi aruncă o privire uşăgătoare pe sub sprâncenele sale înfruntătoare, dar ea insistă o prună.

care stingăce, însă plină de entuziasm și spusese:

– Mă simt grozav! E o dimineață superbă. Ai mâncat omleta specială a lui Pete?

Adam gemu.

– A fost delicioasă. Cu multă brânză. A...

– Taci, Lila! spuse el prinzându-și.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă ea jucându-și buzele. Îi doare burta pe Adam?

– Pleacă naibii de aici și lasă-mă-n pace.

– Te-am prevenit, spuse ea ridicând. Să nu dai vina pe mine. Ce-a fost? Gălbui? Vodică? Whisky? Coniac?

El gemu netericlit și se jura de burta.

– Coniac, nu? O băutură foarte sumpă. Dar îți permiți, nu-i așa, rege Midas?

– Te omor.

– Mai întâi va trebui să mă prinzi, Cavanaugh, și n-o să reușești s-o faci stînd acolo. Hai, ridică-te și să-ncepem.

Îi luă de mîină și încercă să-l ridice, dar el rămase lipit de perete.

– Nu mă dimesc din locul ăsta.

Propinșu-și mîinile în pold, ea îl prinzi de gât.

– O aspirină, două și-ar fi de ajutor?

– Nu. Moartea mi-ar fi.

– Din cîte știu eu, nimeri n-a murit de natură-nală, deși presupun că au existat milioane de rugăminți în sensul ăsta.

Vocă el mai avea încă o notă de veselie.

– Ai putea să mai spui una pînă îți aduc eu aspirina... așa, în eventualitatea că Dumnezeu se face că n-aude și te lasă să trăiești.

Căderea lui Adam

Se aplecă la tace de unde se întorcea peste un minut cu trei aspirine și un pahar cu apă.

– Putine.

– Nu credea nici o afurisită de aspirină.

– Dacă te lei, o să te stergi mult mai bine în timpul pedalei.

– Nu fac nici un exercițiu în dimineața asta. Mă strec ingurător.

– Din vine cui? Întreabă ea plecându-și rădăcina. Nu te mai purta ca un copil și te asprinezi.

La tăcerea lui cadă în palma lui, dar el se aruncă cu colo și pastilele căzuseră pe jos ca niște mingi de ping-pong, care ar fi putut fi la fel de tare niște bombe. Lăsat își plecă complet cumpănat și îl vârstă paharul cu apă rece pe picioare.

Acest lucru îl făcu să se desprindă de pământ. Sări în capul oaselor rămânând cu gura căscată de uimire, după care începu să înjure, ultima se năruind în apa care se scurgea în V-ul format de pupete lui. Înainte să apuce să-și revină, scoria de la intrare răsări în toate năse.

Pentru că Pete se dusese în cel mai apropiat oraș după cumpărături, Lăsat trebuia să meargă să deschidă. După ce îl mai aruncă lui Adam o privire furioasă, coborî scara în fugă și deschise ușa larg. Ar fi fost greu cu apă care din cele două ținele a fost mai surprinsă.

Victoria se făcuse gata și plecă într-o întrebare pe Lăsat:

– Cine ești?

– Nu dorm nimic.

- Ce aiurea?
- Din ce vinzi dumneata, doamnă.

Bruneta se îndreaptă imediat. Pielea de pe structura osoasă dincolo a țoței sale se întinse pînă cînd nu se mai văzu nici o cută și nici un rid.

- Te-am înnebunat ceva, zise ea pe un ton glacial.
- Acum eu te întreb. Cine ești?

Dar Liah știa deja. Bagaiele din jurul femeii costau mai mult decît mașina ei. Hainele nu aveau nevoie de etichete pe care să scrie că erau scumpe. Avea o piele albă ca laptele, ochi de un albastru deschis, părul negru ca abanosul și buzele roșii ca rubinul.

- Alina de Albă ca Zăpada, mormăi Liah.
- Potîm?
- Nimic. Intră.

Liah se dădu într-o parte și o lăsa să intre în hol. Femeia avu grijă ca fusta să nu atingă picioarele goale ale lui Liah, gest care pe aceasta o amuză.

- Unde e Pete? Întrebă femeia.
- Deci mai fusese acolo.
- La cumpărături.
- Și Adam?
- S-a, în camera lui.
- Și, pentru ultima oară, cine ești dumneata?
- Liah Mason.
- Lucretia von Elsinghauser.

Liah nu spusese nimic. Evident, femeia se așteptase ca ea să cadă în genunchi și să-i facă temenete. În schimb, o privi doar, neîmpresionată, și menținîndu-se pe poartă.

- Ce cauți aici, domnișoră Mason?

Căderea lui Adam

Uliah își coborî pleoapa, făcîndu-și ochii cu coala.

- Nu! apa să mori, de curiozitate? Întrebă ea și arîșă o pilcoasă perversă dintr-o vîna aceluși muguri ai țepii înardindu-se din nou. Urîștește-te, Lucretia, sînt medicul teoretic al lui Adam.

Ochiul atîșat și roșu al femeii o măsură, vîlnetului pleoștele goale, pantalonii scurți, rîsul fără mîncă - care făcea reclama unu post de radio rock - și canalul mare, nepotrivit.

- Vreau să-l văd pe Adam. Imediat, spuse ea.

- Să te conștient? Întrebă Uliah cu dulceață în glas.

- Cunoaște drumeți.

- Sînt convinsă, zise ea și îi arătă scara cu o mîncare a brațului.

Lucretia își puse pe umăr punga Louis Vuitton și începu să urce. Exact cînd ea ajunse sus, Uliah îi arîșă:

- Ah, cred că ar fi bine să te privesc. Toată a avut un mic accident în pat.

După care scîlci din umeri și arîșă:

- Se mai întîmplă.

- Nu ține pentru pat, spuse Pete Hordic, călînd din cap. Ea din „șerpe alu”. Agitat în jurul lui. Eu gara. Schimbat pat. Ea din „Acum pleacă”, nu pleacă. Nu ține pentru pat.

- Vrei să înțelegi ceva? spuse Uliah întorcîndu-se. Nu-i nevoie să-mi vorbești despre defecate.

domnișoarei von Elsinghauer. Probabil că-i vreo umagă a lui Hitler.

Pete își plesni iar gerunchi, ceea ce însemna că găsea ceva grozav de amuzant.

- N-am spus-o ca glumă, să știi. Sint că se poate de seriosă.

Lilah știuse din clipa în care îi deschisese ușa Lucretiei că soseala aceasta avea să le îngreuneze viața tuturor. Poate că o judeca pe nedrept, dar nu credea. Femeia era sub aceluși acoperiș cu ei numai de câteva ore și provocase deja neînțelegeri.

După ce Pete adusese jos așternutul ud și Lilah așternase destul pentru ca Adam și Lucretia să se bucore de revedere, bătu la ușa lui, Lucretia îi strigă:

- Intră.

Pentru prima oară de la sosirea lui Lilah, camera lui pămina cu cea a unui bolnav. Jaluzelele erau închise, blocând orice privilegii și absolut tot în afară de cele mai îndărătețe raze de soare. În locul muzicii rock pe care ei și Lilah preferau să o asculte tare, o muzică de cameră răzbătea încet dinapre casetofon. Posterul nostru pe care ea îi cumpărase și îl pusese pe peretele opus patului, fusese dat jos. Atmosfera era funebă.

- Aș avea nevoie de un cline ca să-mi pot găsi pacientul în beznă asta, spusese ea îndreptându-se spre pat. Ce naiba ai pătr?

Cînd ajunsese lângă pat, îi văzu pe Adam roșenit de peme și cu o pungă de gheață pe frunte.

- Adam nu se simte bine, spusese Lucretia apărînd din întuneric ca o fantomă.

Căderea lui Adam

- Dre și de așteptat. A tăcut foarte mult acum și a avut o mahmură de care numai un blondy blond și efra aspirina îl pot scăpa.

- Nu crezi că se trezise săi din medicamente înainte să vorbim cu medicii lui.

- Medicamente! Dar eu vorbesc doar de trei aspirine narcoze.

- Uhai, te rog, gânu Adam. Vorbește mai înalt.

- Ea se apleacă deasupra lui.

- Ești drăguț să-mi spui ce se întâmplă aici? E oca tratamentului și tu faci pe mustratul.

- Ei își acoperă fața cu mâinile și apoi își împreună degetele în jurul capului.

- Oh, Doamna, îți plănuește capul.

- Îmi pare rău, scuze, dar trebuie să-ți faci exercițiile.

- Lucrurile se strecură între Uhai și pat.

- Doar nu te apleci ca un om suferind să faci terapie.

- Pentru propria dumitale informare, domnișorilor nu știu cum, majoritatea pacienților mei sînt suferind, iar eu îi ajut să scape de durere. Cei puțin am făcut-o până acum. Așa că te rog să ne aiui pe pacientul meu și pe mine. Avem treabă.

- Este evident că ai o experiență limitată în domeniul ăsta și că dovadă de acest lucru.

- Uhai scrie din drăg.

- Ești o profesionistă și am o vastă experiență atât în ceea ce privește pacienții tăi și în a trata cu pacienții, rudele sau iubii scuturii, care pot fi bine intenționați, dar habar n-au de nimic din ce vorbe de

fricoterapie.

- Te lauzi că ești profesionistă, dar înfrământarea și comportamentul duminică mă fac să mă îndoiesc, ce zici?

- Cineva s-ar putea trezi expediat la cel mai apropiat motel dacă nu-și măsoară fundul elegant de aici. Adam, zise Liah apoi, spune-i să se care până terminăm gâdga.

Plicărit, el își dădu la o parte de pe frunte punga cu gheață și se uită dind la una, dind la alta, pînă cînd, în cele din urmă, privirea i se opri asupra lui Liah.

- Într-adevăr, nu mă simt bine, Liah. N-am putea face paură pînă după-amiază?

Singurea curgea prin venele ei direct proporțional cu furia crescîndă. Îi anunță o privire deprejutoare, ignoră expresia de îngîmfare a Lucretiei și își val-vîrtej făcînd să zdrîngăne toate geamurile din casă cînd trîni ușa în urmă ei.

Acum, stînd în buclărie și așteptînd să se facă ora prînzului, însă mai tremura de furie ori de cîte ori își amintea scena. Pate trebuia să repete ceea ce mai spusese de cîteva ori.

- Iartă-mă, te rog, ce-ai spus?

- Prînz pata.

- Bun. Mă duc să-l chem.

- Nu-l nevoie, domnișoară Mason, spuse Lucretia din prag. Am venit să iau o țavă. Adam preferă să mîncînce în camera lui.

- Ei bine, ceea ce preferă Adam și ceea ce o să facă Adam sînt două lucruri total diferite, spuse Liah

Căderea lui Adam

categore, sărinduse și întinzându-se. De săptămîni întregi la masă jos. Nu l-a mai dus mîncare pe tavă, de cînd a-nvățat să se așeze în cărucior. Avea nevoie de exercițiu. De cît mai multă mișcare. Și, în-ar să fie, n-o să aiasa vreo să fie înrît cu linguța.

- Nu-ți pun la îndoială priceperea...

- La naibei!

- ... dar Adam nu arată deloc bine. Am de ghîd să-l duc pe doctorul Arno după-amiază să-l întreb ce crede că-i trebuie lui Adam. Peto, de ce nu pregătești teav?

- Spui tu.

- Uă, pregătește stufuța ala de tavă, spune Uăh furiosă și își trece din pe lingă Lucretia.

- Ești sigur că înțelegi?

- Absolut. Îi spune doctorul Arno la telefon lui Uăh. I-am explicat domnișoarei von Bieghauer că progresul a fost Adam de cînd lucrează cu el și i-am mai spus că, dacă are program continuu, ar putea să-și revină la normal sau aproape la normal peste cîteva săptămîni, dar că este extrem de important să tratamentul să nu fie întrerupt și optimismul pacientului să fie menținut la un nivel ridicat.

Uăh se relaxă pentru prima oară de cînd îi deschisese ușa lumii lui Lucretia.

- Și mulțumesc, Do. Așam de ghîd să mă lupt singură aici.

- Pun pariu că ai câștiga orice luptă în care te-ai anagașa, Liah, spuse el rîdînd ușor. Dacă ai vreo problemă, te rog să mă anunți. Dar cred că am rezolvat-o pe cea mai importantă.

- Îi mulțumesc din nou că m-ai sprijinit.

Imediat după ce închise, se duse în camera lui Adam, dar fu oprită brusc de ceea ce văzu.

Lucretia stătea pe marginea patului. Se aștinbese și acum purta o pereche de pantaloni de pînă, dar tot arăta pusă la punct și pînea departe de ceea ce Liah considera „obișnuit”.

Lucretia îi ținea mîinile lui Adam într-ale sale, iar el rîdea. Liah fu șocată cînd văzu că de furios era cînd rîdea astfel. La fel de tare o șocă și gîndul că îi fusese foarte dor de el. Petrecuseră foarte puțin timp împreună în ultimele două zile, iar cînd o făcuseră, se certaseră.

De asemenea, o ulmi faptul că îi venea să-i scoată ochii Lucretiei von Eisinghauer și nu numai pentru că se amesteca în tratamentul lui Adam.

Liah era geloză. Pe Lucretia.

U! la naiba, se îndrăgostise.

Căderea lui Adam

Opt

Când o observă pe Liab stînd în prag, Lucrîia se apăsă și îi sîrui pe Adam ugor.

– Ne vedem mai târziu, dragul meu.

Privind ceată a lui Liab a înțeles pînă la capăt că e cameră. Apoi, când se întorse spre Adam, văzu că și el fusese apăsă și se uita pe unde dispăruse Lucrîia, numai că expresia lui era melancolică.

– Ce faci, transmiți semnale de disperare? Îi înțelegi se simțiră.

– Ce vrei să spui?

– Nu ai alternanță tu să te salvezi din gheare

mele?

Fără nici un ajutor din partea ei, ei se dădu jos din pat și se instală în cărucior.

- Nu mă bazez pe alții, mai ales pe femei, ca să mă scoată din situații nepălcute. Soțreea Lucretiei a fost o surpriză pentru mine.

- Face adesea chestii din astea, apare neinvitată și pe neașteptate?

- E o femeie independentă. Face ce vrea, spune ei privind-o, după care adăugă: Știe că e bine venită oricând.

- Mai bine ei grijă, Cavanaugh. Lucretia te ar putea să sperie la un moment dat și să te surprindă într-un moment nepălcuit.

- Ca de exemplu?

- Să te gâzească în pat cu altă femeie, deapănule.

- Eh, spune ei încurcat, n-a existat asemenea pericol acum, nu?

- Nu.

- Atunci, de ce ești supărată?

- Am fost supărată?

- Așa mi s-a părut.

- Puțin îmi pasă dacă și un harem întreg aici să te cocotească, dar nu vreau să văd aici o mulțime cînd e ora tratamentului.

- O mulțime nu înseamnă un harem.

- Una sau cinciseci, nu-mi pasă, dar în timpul gedințelor, va trebui să muncești din greu ca să terminăm odată și să plec acasă. Cum începi să mergi, am și șters-o de aici. Între timp, dacă Alia că Zăpada nu-mi mai stă în cale, o să ne răstălegem foarte

Căderea lui Adam

bine.

- Abia ca Zilberstein?
- Nu contează.
- Și eu cine sînt, peîmpu?
- Tu ești Prostăpăl.
- Ei bine, e foarte singur de vîntul cine ești tu.

Morocînosul.

- Interu în pîtea personajului respectiv, ea spune:
- Tîeu înțepeni tuș mușcă și toate încheieturile.
- Auz încheieturi.
- Să n-ai răi să te doare, Cavanaugh, e numai și

numai vine tu. Te-ai adus singur în fața asta sînt
dusă ste tîrî să faci nimic. Acum trebuie să ajungi
în fața în care te așai înainte să te hotărîști să devii
lamep.

După aceea nu prea mai avuți ce să-și spună.
Lîșă nu reduce numărul excepțiilor, chiar dacă ei își
pierduse antrenamentul după două ste de înac-
tivate.

- Puși să facă mai mult de-afă, Adam.

Se apropiau de sfîșitul pedegiei, cînd se într-
lupău starea cu acea mustrare. Ce stăru, gîneau
în timpul celor mai dureroase excepții, stărua sfîșit
de încheie și de stăru sexuală. Unghișor o călca pe
nară. Cere să restabilească puțin din spiritul de
comandă de care se bucuraseră înainte de sfîșit.
de stărua neapăsătoare a Lucrării și de comensarea
că simțea pentru Adam mai mult decît preocupare
profesională.

- Am spus să înțepi.
- Dar înțepi, în-ar să fie.

Fața îi era sudată.

- Mai tare.

- Nu pot.

- Se poartă. Haida.

El făcu încă un efort.

- E mai bine. Așa. Puțin mai tare, Adam. Mai sus.

- Când o femeie îți spune să împing mai tare și mai sus, de obicei mă simt mult mai bine.

Privirile îi se înfrînă ca doi magneți. Sub impactul privirii lui, răsuflarea lui Liah deveni la fel de anevoioasă ca a lui. Ea își relaxă brațele și îl lăsa pe cel mic să se încalzească.

- Prin comparație, asta nu te face să te simți prea bine, nu? Îmi pare rău că nu-ți pot oferi mai multă plăcere.

El îl susținu privirea și ridică din umeri.

- Nu-i vina ta că am căzut în patostea asta.

Cei doi câte ori vorbeau despre accident, devenea grav și întunecat. Liah simțea mereu milă, gândind că încă mai suferea din cauza pierderii părinților.

- Ai murit mult după-amiaza asta, așa că ai dreptul la o recompensă.

- Un masaj? Întrebă el plin de speranță.

- Cu loșuna.

- Groasă.

- Că-ți joacă chilotul și întorse-te.

Se învârtise să facă acest lucru și îl reușea foarte bine. Ea îl felicită acoperindu-l cu un ceasneț. Simțindu-se mândru de sine, își vîră mâinile sub cearcă și o privi înfrînd în baie.

- Să ști că ai găsit-o pe Lucretia.

Căderea lui Adam

- Cum?

Aduse un burete umed cu care începu să-i spale treptele, picioarele și spatele. După ce îl gătise, își turnă în mini gălăvă loțune de corp și începu să-i masare partea din spate a gambelor. El gema de plăcere și încheie ochii.

- Concentrează-te asupra relaxării mușchilor aiurai, îi spuse ea cu o voce hipnotizantă. Gîndește-te la mușchii relaxați. Ce a spus Lucretia despre mine?

Străcuni acasă întrebare pe rașină, sperînd că ei nu avea să o la drept o curiozitate prea mare.

- Se aștepta să doborîșea mea să te gîră, cu degete doborîșe și păr cărunt. Să aiă o uniformă albiă scorbîșă. Pantaloni cu talpă de caștău. Nu se aștepta deloc la picioare lungi în pantaloni scurți, păr lăsat și unghii roșii la picioare.

- Dacă am vrea să-mi exprim plăcerea, prefer cea de-a doua dorință.

Îi masă partea din spate a picioarelor și feselor. Gămetele lui doborîșă mai profunde, mai frecvente și mai stridente.

- Uhai, cred în reîncarnare?

- Nu știu sigur. De ce?

- Pentru că toată viața din seama ce ai fost într-o altă viață.

- Iău, ce?

- Nu știu sigur că ai vrea să ști.

Ea se aplecă și îi făcu apă pe umăr. El deschise ochii.

- Precedenta mea ocupație are vreo legătură cu plăcerea carnală?

Privirea lui se opri asupra pânului ei care îi cădea pe umeri în dezordine.

- Numai cu plicăcele camale.

- Atunci mă bucur că am fost acolo.

- Neapărat, murmură el rînd și închînd ochii din nou.

Lui Liah îi plăcea cum i se ondau genele cînd intrau în contact cu obraji. De fapt, îi plăcea totul la fața lui. Îo admira în tîmă, în timp ce mîna ei îi întindeau loșunea pe spate. Apăsă exact cît trebuia pe fiecare mușchi, încordîndu-și și relaxîndu-și degetele. O tulbură atingerea pielii lui. Îi simțea vitalitatea în fiecare mușchi.

Era atât de absorbită de ceea ce făcea, încît nu o sursi pe Lucretia decît cînd aceasta închise ușa în urma ei. Liah trase repede cearceaful peste spatele gol al lui Adam.

- Ți-e trebui să vii mai fridu, spuse ea cu răcoare. Încă n-am înțelesat. Îi fac să se relaxeze.

- Văd.

În ciuda cuvintelor spuse de Liah, Lucretia se apropie de masă.

- Am ceva care ți va relaxa mai bine decît un masaj. Vrei un martini, dragul meu? Așa cum ți place Ți.

Adam se sprijini în coate și întinse mîna spre pahar.

- Mulțumesc, spuse ei și soții. Heimen. Perfect.

Ți zîmbi și apoi se uită la Liah. Aceasta se mîngîia, înăi, pe porțio și îi spuse lui Adam:

- Voi avea nevoie de ajutor ca să te așez din nou

Căderea lui Adam

În cele din urmă,

– Pot să-l ajut și eu foarte bine, spune Luceia cu dulceață în glas.

Liah se consultă cu Adam din piept. Acestea își scriesă tatatură cu apăsarea unui cunoscutor. Îi venea să-i dea o palmă care să-i arunce peștera din mână și să-i găsească zimbetului de pe față.

– Bine, spune ea pornind spre ușă. Ne vedem înainte de culcare, Adam.

– Nici de asta nu va fi vorba, îi spune Luceia cu aceea voce modulată, de pension elevaj, pe care Liah așuzase să o urască. Voi dormi aici cu Adam și voi fi îngrijit de toată noaptea. Te vom chema dacă vom avea nevoie de tine. Altfel, Adam te va vedea într-o dimineață pentru terapie. Bună seara, domnișoare Mason.

Liah îi aruncă pacientului și o privire uşoară și își ține ochii închiși.

– Ce-a scris?

– Care a ce scris?

– Descriind cu un set de bare paralele.

– Felicitări, îi spune Liah lui Adam. Ai răspuns corect. Ca premiu, vei înala de simonita, uşor uşor de buclărie anti-şărituri sau o excursie la alpinism săptămânal în Coasta?

– Ai un steg al uronului nemăsurat.

– Asta m-a ajutat să fu simpatică, spune Liah.

monind bastele în locul unde le voia, după care se dădu pumn în spate și își admiri opera. Așa.

- Pentru ce simț?

- Cu siguranță nu ca să dau eu un spectacol pentru distracția ta.

- Atunci, pentru ce?

- Ca să dai tu un spectacol pentru distracția mea.

Ei plînușeau și speriat.

- Nu e prematur? De ce le-ai adus acum?

- Pentru că a venit vremea să începi să exersezi marelui între ele.

- Așa cum ți-am mai spus, ai un simț al umorului teribil.

- Nu glumesc deloc.

- Nici eu, izbucni el uclindu-se la speriet de parcă acesta ar fi fost posedat de niște duhuri rele. Nu pot să-o fac.

- Poți să încerci.

- O să mă fac de râu chiar și așa.

Ea scosese un gemăt profund.

- Scutește-mă, te rog, Kavanaugh. Chestia asta o spun de fiecare dată când ți aduc ceva nou. Sorpești, cârduciorul, masa înclinată. Am mai auzit toate acestea și am început să mă plînceesc. Hai. Fundul sus. Jos din pat și în cârducior.

- În cârducior, bine. Chiar și pe masa înclinată. Dar nu te aștepta să stau pe propriile mele picioare că nu pot.

- Te destăi.

- Potem?

Ea se aplecă pînă cînd își ajunse la același

Căderea lui Adam

vinet cu a lui.

- Te dădă, Minune Fricoasă, să înveți milor.

Îi vîră înăl cetilor strîngîndu-i se în jurul pupilelor.
O pînă îndelung, după care se uită din nou la țara. Își
uneori buzele.

- Ilin, O să-ncezi, acceptă el nesigur. Dar decît
dau grîu...

- O să înveți din nou.

Se duse cu direcționul pînă la nașul țarilor
neplînd ce să mai facă apoi. Ușor pînă între țara. Îi
tege o centură în jurul mijocului și, cu ajutorul ei, îi
trase din cîrutor. În același timp ei își tăiau aerul cu
bragiile. Stătu între cele două țara, în vreme ce Ușor
se lăsa în jos și îi puse penuncherile.

Cînd se ridică, îi întrebă:

- Cîi de țara ești?

- Poloni?

- Iurta, Cavanaugh, țurta. Ai nevoie de o legătură
abdominală?

Cum nu se pînă de gînduri năstrugite.

- Așinge-a și vezi cîi de țara e.

- Pun pînă cîi apui chestia asta tuturor țarilor.
Așa ea răspunzîndu-i cu un zîmbet la fel de
năstrugit.

Acceptîndu-i provocarea narsetă, Ușor îi puse
mîna pe țăruș. Mîșcă de sub pînă amperul de
pînă, se incendia instantaneu. Cînd aproape unul de
altul, ambele amperă țara aceluși contact. Își apăsă cu
vîrful degetelor și mîșcă stomașul lui se întări,
spurîndu-i căea ce voia să pînă. Mîșcă din ea era
satisfăcut. Dar țara cînea mai mult. Își strînge mîna

regretînd.

– Ești tare, spuse ea îmbufnată.

– Da. Ultimul lucru de care am nevoie e ceva care să mă înțelească și mai mult.

– Se privesc câteva secunde, după care Liah își întoarse privirea.

– Hai să începem.

– Arată-mi ce să fac.

Ea îi cerea, îi învîșă, îi linguse. El strigă la ea. Ea urlă la el. Se injurau. Dar înainte ca pedința să se încheie, el izbucise să-și trasea picioarele ușor între bare.

– Nemaipomenit, auzi. Începi să...

– Dumnezeu!

Strigătul Lucretiei îl sperie pe Adam făcînd ca mușchii brațelor să-i cedeze. Ar fi căzut dacă Liah nu ar fi fost acolo să-l susțină. Luîndu-și toată greutatea asupra ei, îl țină și îl lăsa învîș în cărucior. Apoi se răsuia să o înfrunte pe Lucretia.

– Plăcî de-aici! Cum îndrăznești să ne întrerupi în timpul pedinței?

– Nu-mi poți comanda ce să fac, domnișoare Mason.

– Ba să îți sigur că pot. Domnul Kavanaugh se află în sarcina mea. Cît stîtem în camera asta, atenția lui trebuie să fie numai la mine și la ce fac eu.

– Faptul că se află în sarcina dînsului poate fi remediat, amenință Lucretia cu un glas care ar fi putut răci Martinii-urite pe care îi plăcea să de mult să i le pregătească lui Adam. Am de gînd să discut această problemă cu medicul lui. Într-adevăr, solicitarea situa

Căderea lui Adam

maie) ar fi o idee. Mi se pare că ceea ce faci dăunează pentru Adam la recomandarea doctorului. Aru-ți face mai mult rău decât bine. Este evident că suferă.

Lilith se întoarce și vede că pacientul ei are o expresie de suferință.

- Adam?

Se așază să cadă în genunchi în fața căminului și începu să-i masajeze mușchii gambelor, care era strâns într-un nod la fel de rotund și de tare ca o minge de baschet.

Luzetta veni lângă ei și îi țineu hainele strânse cu o balistă cu monogramă.

- Lasă-l acasă, domnișoare! Mason. N-ai făcut decât pentru o dimineață?

- Eu? Nu au am dat furca alui unde nu era nevoie de mine, făcându-i să nu se mai concentreze.

Trecuți câteva minute până când mușchii lui Adam își reveni. Ochipul conștientizat i se relaxă, dar Lilith își adău seama că ceea ce cădere îi propusese stăpânului și durere în spate răsună. Îi rărise mîndria. Îi venise să o omorie pe Luzetta pentru că stăcose în câteva secunde tot ce se chinase ea să facă într-o oră. Încrederea lui Adam era zdrobită. Cînd avea să-i mai propună să futească-o barba, trebuia să pornească de la zero, convingîndu-i că putea să o facă. Poate vroia pe femeia aceea!

- Te rog fumează și pleacă, spune ea cu răcoare.

- Timpul a expirat.

Lilith se uită la ceasul de pe noptieră.

- Nu mai spune! Mai avem încă un sfert de oră.

- Doar n-ai de gând să-l faci să stea iar în picioare?
- Nu, e să facem o serie de exerciții pentru relaxarea mușchilor.

- Atunci o să stea să mă țin.

- Nici vorbă. Asta e între mine și pacientul meu. Adam, nu vrei să stea aici, nu-l așez?

Lucretia puse o mână pe umărul lui.

- Nu crezi că ar fi o idee bună să înveț cum se face asta?

Acest lucru o întinse pe Liah și mai mult.

- Aici nu e vorba despre ținutarea osului, Aibă ca Zilpada. Nu înveț să „faci asta” într-o după-amiază. E nevoie de ani de studiu și practică.

- Nu poate să fie atât de greu, spuse Lucretia rînd disprețuitor. Ar trebui să știu cum se face ca să-l pot trata pe Adam, eu înșelăm cînd ne vom căsători.

Înima lui Liah tresălă violent. O privi pe Lucretia cu gura căscată și apoi se uită la Adam.

- Să vă căsătoriți? Întrebă ea uimită.

- N-ai știut? spuse Lucretia pîmbîndu-și degetele cu atenție prin părul lui Adam. Mi-a cerut mîna stîla ieri, deși a fost cîț pe-aci e-o facă ultima oară cînd am fost împreună, cu cîteva zile înainte de accident.

Liah se uită la el cu durere și nelămurire.

- I-ai cerut mîna?

- Discuțăm în mod serios în acest sens.

- Chiar vrei să te însoți cu el? De ce?

- Poftim? spuse Lucretia cîrnată. Adam...

- Taci, Lucretia, o întrerupse el cu asprime. Vreau să aud ce are Liah de spus.

Căderea lui Adam

Nu îți luatea ochii de la ea. O primea fix, dar expresia lui nu era revoltătoare. Era altfel amuzat. Seu, cel puțin, curios.

- De ce crezi că n-ar trebui să mă însoar cu Lucretia? Sîntem cunoscuți aproape de o jumătate de secol.

- Puțin mai mult dacă ai, dragul meu, înțeles că Lucretia și Adam ti-aruncă o privire care îți cere să tac.

Apoi se întoarce spre Liah.

- Lucretia este înțelegătoare față de starea în care mă aflu și, indiferent cum vor lega lucrurile, e gata să trăiască alături de mine.

- Cum adică „indiferent cum vor lega lucrurile”?

- Mă refer la posibilitatea de a nu mai funcționa sexual.

- Chiar e nevoie să discuți asemenea lucruri cu angajații? Iar dacă Lucretia tăc.

Adam o ține să tacă atunci când o altă privire aprinde.

- Căscă numai urechi tu, Lucretia. Dacă nu poți să tac, pleacă.

Eu hotărî să rămîn, dar buzele ei roșii se pupau de neapăsătoare.

- Lucretia e gata să se mărite cu mine în ciuda faptului că nu pot avea copii, îi spusese ei mamei lui Liah. Îi ține. Fumosă. O femeie cultă, inteligentă. De ce n-ar fi orice tăc, mai ales unul în situația mea, înțeleg că e acceptat să se mărite cu mine?

Liah își înălță bărbia puțin și își dădu piept pe spate stăpîn.

- Dacă vrei să faci cea mai mare greșită a vieții

tele, nu mă amestec.

Lucreția deschise gura din nou să protesteze, dar Adam îi aruncă o privire asă de amenințătoare, încât dinți ei albi, perfecți, se clădise cu zgomot.

- De ce crezi că această căsătorie ar fi o mare greșală?

- Nu ulla că tu ai vrut-o, îi prăveni Liah.

- N-o să uit.

- Bine, spuse ea trăgînd aer în piept. Nu acționează în interesul tău. Te tratează ca pe un copil, te dîdîșcoște, te cocoloșcoște, te risîșcoște.

- Și ce-i rău în asta?

- Totul.

- Nu crezi că soți ar trebui risîșcoși?

- Nu cei care sînt în situația ta și, mai ales în această fază a tratamentului. Cînd o să-ți revii la normal, poți avea orice dorință îndeplinită și îi voi da permisiunea oricărei femei care e destul de proastă să facă apa caldă pentru un bărbat. Dar acum, trebuie să fi stimulat, certat, îndemnat...

- Cu alte cuvînte, ar trebui să se poarte cu mine așa cum te porți tu.

- Exact! Ce face ea e foarte bine dacă te mulțumești să stai în pat, să bei Martini-uri pe care ți le aduce și să-i mîlînzi din mînă. Dacă asta-i viața pe care ți-o dorești, nu vreau nici în rîsul capului să mă opun. Dacă vrei să-ți vezi burta frumoasă și tare transformîndu-se în grăsimă și mușchi picioarelor lînuindu-se, brațele flăcăindu-se nefolosite, ca să nu mai vorbim de bărbie și piept, atunci, foarte bine. Du-te cu ea la altar și spune „da”. Dar, dacă vezi să fi

Căderea lui Adam

Adam Cavanaugh, dacă vei să mergi, să așezi, să urci pe munte, așa cum mi-ai spus că vei, atunci ai face bine să îțiurești lucrurile cu ea sau să-ți dai papuci.

- Adam

Uită! Ignoră exclamația Lucreșei și continuă:

- Tatălui, înainte să te-ai o totălire, gândește-te la asta. Când o să înceapă sezonul de cătu și top vor pleca spre Saint-Montz, ce crezi că or să facă? Hm? Îți spun eu. Or să te lase singur. Abandonat. Pentru că și ea te va duce la Saint-Montz. Și o vei îndemna să se ducă însoțiți te vei gândi să o sacrifici alina pentru tine. O să îi flegi într-un dormitor sufocant, cu un servitor și mai sufocant, care te va disprețui pentru stăruința ta și va veni din va putea de înost la chemarea clopoștelui de pe reșterea ta. În timp ce superba-ți soție va înfrunța plățile de scoli și, probabil, câteva instructori, pentru că noutatea gatelui ei notii va dispărea gândindu-se că a făcut o afacere proastă.

- Ia vei avea reputație și mulți. Te vei chinat înfrângându-te cu cine asta și ce face. Îi vei aminti cu amărăciune de zilele când apărai țara pe pârte și te duceai acasă să te distrezi. Vei plănge după vremea când controlul e compoziție de tale monedă și făcea oamenii fără suflare cu energia ta. În cele din urmă, te va lăsa singur din ce în ce mai des ducându-se să se gândească cu vreun laft sau să-și întinsească vreun amant și apoi va veni vremea când nu va mai fi la modă să fi mărită cu un paraplăgic, va divorța și va lua, probabil, câteva din milioanele tale, pe care va simți că te marță pentru că ți-a dăruit din timpul ei.

—Nu pot să suport...

— Ești liberă să pisezi când vrei, Lucretia, îi spune Adam simplu.

— Potem? Nici nu mă gândesc să te las cu o asemenea pensură. E evident că e deranjată pahia.

— Nu știu deloc așa, spune Liah. Cât despre a mă lăsa singură cu el, în să-și aduc aminte că am fost cu el aici câteva săptămâni bune înainte să apară durneala.

Aibă ce Zăpada roși.

— Ce vrea să spună cu asta, Adam?

— Folosește-ți imaginația, Lucretia, îi spune el.

— Te-ai angajat în... în...

— Jocuri sexuale. De ce nu poți s-o spui? o facinără Liah. M-a sârlut. De mai multe ori.

— Nu numai că am sârlut-o, dar mi-a și plăcut, adăugă Adam încet. Foarte mult.

Lucretia arde în țapa torței ascunse în spatele acelor curvite poplite. La fel și Liah. Îi privește pe Adam și abia poate cădea clipa putu să continue.

— Ceea ce ne face să ne înțelegem la subiectul sex.

— Zău? Întrebă el aruncându-i acel zimbet minuscule care îi tăcea să semene cu un pisic.

— Păi, despre asta-i vorba, nu? Întrebă Liah retoric, de parcă ar fi fost singuri. Te temi că, dacă nu pui mâna pe prima femeie care înțelege în ce situație te afli, ai putea să te pierzi pe toată. Adam, spune ea apoi cu sinceritate, dacă ești crezut că e sinceră, i-aș fi dat eu înalți o medalie pentru sacrificiul de sine. Dar, dacă ești în locul tău, m-aș gândi de ce a

Căderea lui Adam

acceptat cu atât uşurinţă faptul că nu poţi avea copii. Avîndu-l ignoranţi sunetul soare de Lucretia şi Liah continuă.

- Te-ai gândit vreodată că ar putea răscuţi uşurea? Poate că se bucură că nu se crece un băieţel care să-i răscuţe să-i crece un copil. Iată înţeleg că ar vrea să-şi savoreze stăruia sau timpul pentru un copil. Nu pare genul de femeie care să alăpteze şi să schimbă scutere. Şi, dacă e guvernanta poate face unul din aceste lucruri, nu siguranţă nu poate să-i facă şi pe ei doilea.

- Alăptarea nu e asorţată, j amant ei încre.

- Pentru mine ar fi.

- Adevărat?

În sine ei, Liah se cutremură.

- Nu este-i problema acum. Mă faci să deviez de la subiect, zise ea şi apoi continuă. Nu cred că vei avea vreo problemă în patul conjugal, nici în ceea ce priveşte distanţa, nici în ceea ce priveşte promisiunea. Orice femeie care te iubeste cu adevărat nu-ţi părăseşte lucrul important. Dar ştiu că e important pentru tine. Aşa că, dacă eşti îngrijorat că nu funcţionează, aş prefera să încrezi într-o mână decât să eşti să nu meargă şi să te-aresti cu Alibi de Zilpaia.

Urma o tăcere plină de simle. Nimeni nu era mai rău ca Liah. Îşi scutise propriile curiozitate, dar nu-i venise să creadă că ea fusese cea care le credea. Fusese ceva impulsiv. Deşi, acum dacă stătea să se gîndească, îşi dădea seama că era adevărat şi îi exprima cele mai profunde sentimente.

Nu-i plăcea de credea Lucretia despre faptul că

apusea ceea ce simțea, dar îi plăsa ce credea Adam. Nu putea să-i privească în ochi. Acepția nu trădau nimic în afară de intensitatea reacției lui. Reacția în sine rămase, însă, un mister.

Se încercase și legi din curtea.

Trecută câteva secunde până când Lucretia își dresă glasul și vorbi.

– Îți vine să crezi că o angajată are turelul să vorbească astfel despre ceva care nu o privește absolut deloc? Ce greu trebuie să-ți fi fost, dragul meu, zise ea cutremunându-se. Mă mir că ai suportat-o astă. O să am grijă să-ți facă bagajele și să dispară de aici până dimineață.

Adam o privea de laș când trecu pe lângă el, iar ea îl privi, umilită de forța cu care o atinșea.

– Nu Liah o să-ți facă bagajele, ci tu.

Ea plâ.

– Nu se poate să vorbești serios, Adam. Doar n-ai ascultat ce-a spus nebuna aia? Nu se poate. Ești mult prea inteligent.

– Sînt foarte inteligent. Tocmai de aceea jîn o evidență în legătură cu fiecare cunoștință, prieten, dușman, spuse el și lău o pauză înainte să adauge: și iubă.

Îl dădu drumul brațului și se lăsă pe spate în cărucior.

– Liah n-a spus nimic ce nu știam deja, zise el zimbînd de parcă a-ar fi gîndit la altceva. În ceea ce te privește, oricum.

Cînd își îndreptă din nou atenția asupra Lucretiei, redeveni serios.

Căderea lui Adam

- (Ite să nu începui să-ți vină coștăci la apă.
- Că de nepăsare e să vorbești despre bani, Adam.
- N-ai fi făcut-o dacă nu știam că e fi fiost matrial pentru mine ai venit, apasă ai înainte ca ea să apasă să rage. Am avut vremea buna, Lucrăia.
- Un sex bun.
- Efi fiu un gest nepăsător.
- Trez aifi de ușor de obținut înct își pierdes valoarea chiar înainte să ajungem în pat.
- Ești un...
- Efi născut din unan fiit să-i puse de învata ei.
- Nuam vut niciodată să mă înor cu tine. Din clipa în care ne-am cunoscut, am știut de ce mă urăscu tot timpul.
- Ne-am îndrăgostit instantaneu, seipă ea.
- De pofolul meu gna.
- Nu-i adevărat. (în la tine foarte rău. Am venit aici ca să...
- Trez se a spus Lăe's. Volei să mă salvai cu stăruie te pînă cînd n-ai fi făcut să mă-nor cu tine din recunogință. Ar fi fiost un tîg pentru arăndoi. Eu aș fi avut o soție care să-mi tolereze nepăsăia, ie fu ei fi avut un soț care să te scape de neacurăia frandere. Numai că ai călăsat greșit, continuă el.
- N-am de gînd să mă las îngrăit tot restul vieți. Totdeauna m-am descurcat singur. Nuia să fie ca starea în care mă aflu acum să dureze o veșnicie. E-ar putea să fu neacut să-mi conduc corporea din cărucior, dar în tot un caz n-o să dau un învaid pînă în pat, mulțumit să-mi las ordinar să se

afrozece, în timp ce iubitoarea mea sojea profită de pe urma mea.

- În ultimele două zile am avut impresia că j-a plăcut să fi invalid, remarcă ea cu răceală.

- M-ai prins într-un moment nefavorabil, spune el cu tristățe. Eram supărat pentru că Liah mă respinsese. Și, pe urmă, voiam să văd cât de departe poți să mergi. Speram că mă ți împotat în privința ta. E un clipeu, dar j-am înțins destulă înghie și tu te-ai apăsorat cu ea.

- Deci, am fost supusă unui test prostesc, nu?

- Nu, de fapt Liah a fost supusă testului și l-a trecut cu bina. Tu ai picat.

Lucreția se schimbă disprețuătoare.

- Fîndcă vei vocea de clipeu, atracția ta față de femele asta spurcată la gură e de ră și demnă de milă. Orice bărbat în situația ta își îndrăpule că e îndrăgostit de doctorița lui.

- Și ea a spus aproape la fel, dar nu cred că areji dreptate.

- Și te mai mîndreji cu intelectul tău, Lise ea disprețuitor. Nu vedi că e singura femeie disponibilă pentru tine?

- Și tu ai fost disponibilă, Lucreția, ți-amînt al înscot. Dar nu te-am vrut, nu?

- Ticăleaua.

El păru surprins.

- Și o mai acuzai pe Liah că e spurcată la gură?

- Se îmbracă de ăci că-l ăci!

- Tu ai fost cea care voia să se vîndă pe sine.

- Nu-mi vine să cred că o vei pe ea cu adevărat,

Căderea lui Adam

– Da, o vreau, spune el zâmbind ușor. Și am de gând să-i dau în considerare oferta.

De la fetele dormitorului ei, Uliah privea cum Pete îi prese portiera deschisă Lucretiei, care era atât de ușor de ghicită. După ce urcă, el se așeză pe scaunul patului. Băiatul Pete. Era nevoit să facă tot drumul până se așeză în compania Lucretiei, care nu putea să fie în cele mai bune forme.

Cât despre Uliah, era în culmea fetei.

Deoarece toate obstacolele din calea viidentei lui Adam: furia lui îngustă, iubirea lui de adolescent față de ea, aliatul lui competitiv. Totdeauna se întâmpla ca pacienții să aibă ota un prieten, un soț sau o soție care încălcau instrucțiunile medicului. Deși o Mareșă din dragoste și milă, împiedicau progresul pacienților.

Cin fetele, ea și Adam nu aveau să o mai vadă pe Lucretia von Eisinghausen. Ce acum lucrurile aveau să meargă ușor.

Mai era un mic amănunt, dar Uliah preferă să nu se gândească la problema aceea decendentă.

Așteptă până când fetele mașinii dispărură în sentimentul amurgului și se duse la Adam, bălănd lăți la ușă. Căpătând penelulăria înaltă în încăperea, dar stăruie îngă ușă, cuprinsă, devotată, de o curată similitudine.

– A plecat.

– Căderea speranței.

Ea clătină din cap nedumerită.

- Nu ești supărat?
- Sînt extrem de ușurat.
- Vrei să-mi explic?
- Nu.
- V-ai certat, nu?
- N-o să-ți spun nimic.
- La naiba! Speram să aud toate detaliile.

- Iată pace rău că te deranjăse, zise Adam liniștit, dar păstrez explicația pentru mai târziu. Am avut destulă parte de Lucretia în această zi.

Radînd de bucurie la auzul vorbelor lui, Liah spuse:

- A lăsat toate case cu totul în jos în timp ce și-a răscut bagajele și pregătirile de drum. Am hotărît să-ți omîi pînă la urmă după plecarea ei.

- Am bănuț că asta a fost motivul amînării, dar acum, cînd ești aici, n-am putea să mai acționăm la bară?

Ea se lăsa de cîeva ori peste ureche și întrebă:

- Am auzit bine? Nu ești același pacient care a răscut gîtleje în pînța barelor de azi-dimineață?

- Între timp am suferit o modificare de dispoziție.

- Ah, Păi...

- Ah, stai puțin. Unde n-ai postat? Cel despre care Lucretia a spus că e o „fortăreață pentru ochi” care îmi mudănea pereții.

- Trădăsoară! exclamă Liah punîndu-și mîinile în pîși. A spus așa ceva despre postul meu? Ce-a gîsit astă de rău în fotografia unei tinere cu un coș de fructe?

Căderea lui Adam

- Nu crezi că a avut mere, obiecte lași de suferință.
Porcu tronează și a satanei o dorință.

- Unul cârmaci n-au gușă deșed.

- Unde e? Într-o altă lume de mure pe care o
făcea ea.

- În camera mea. I-a spus lui Petre să-l arunce, dar
el mi l-a dat mie.

- Asta-i înșel.

Parcă suferință, dar, în realitate, fiind înșelată,
Liliu se duce în camera ei, de unde se întoarce cu
postonă, agățată de eul pe care îl tălăse cu mine
ei în parca.

- Așa e mult mai bine. Așcum putem să începem,
spune Adam după ce se îl înșelată.

Reîncapută amergia la țara, înșelă și suferință
mai tare decât simțirea, dar se ține mai mult și pe
picioare. Ea la nevoie să-l roage să se oprească.

- Adam, te obosești prea mult.

- Încă odată minute.

- La ce-o să mai fi bun mine decât te extenuat în
sarea asta?

- Nu stăi extenuat, ai fetei.

În cele din urmă, îl convinsă să-și revie locul în
cărușor.

- Nu mai lucrăm cu mine, lăsați-te înșel în pat. O
să-ți fac masaj acolo. Crede că ți-a prins bine și o
bucă de țurțel.

După ce îl făcu că se și masa, el se îl sporea
reapă bună, și o-prii cu încredință și o înșelă:

- Ți-e caldă?

- Ce anume?

Sandra Brown

- Activitățile distractive și de procreare la care o să
fiu atât de bun cu ajutorul tău, spuse el înțesat. Când
începem să exercitam?

Nouă

Lasă-mă spune nimic.

El aşteaptă dintr-o clipă, după oare întrebă:

- E în via?

- E în via ca?

- Terapie asta când o începem? Întrebă el şi,
întinzând mâna, o lasă pe după şit. Ea aş spune că
acum.

El se uită la rădă.

- Dar nu mai sunt în terapie, nu?

El dău odată mâinile şi alina, dintr-o altă parte din cap.

- Da da, cred că ai vorbit terapie.

– Asta demonstrează că de mult se poate înșela cineva. Am vorbit când eram nervoasă, fără să gîndesc ce spun. A fost o tactică doar ca să scap de Albă ce Zăpada. Apoi îi spun orice ca să scap de ea, pentru că strica tot ce realizasem noi. Submina... Ce ce ieșiri din cap?

– Toate sursele aștea sînt valabile doar pînă la un punct, Liah, dar ai fost împlicată sentimental. Erai supărată. Fără să vrei, ai spus exact ce gîndeai. Cuvintele au ieșit, pur și simplu, sub influența momentului.

În mod reflex și, într-un fel, nervoasă, Liah își mușcă buzele, iar Adam își trece degetul mare peste buza ei de jos. Ea își trase capul într-o parte, dar ei nu-și lăsă mîna de pe gîtul ei.

– Uite ce e, Cavanaugh, am glumit, înțelegi? Nu ști de glumă?

– Știu, atunci cînd cineva glumește, dar tu n-ai glumit.

– De unde ști?

Ei se ridică în capul oaselor și se aplică înaintea, pînă cînd ea îl simți răsufărarea pe față.

– Pentru că mă dorești foarte mult.

– Nu-i adevărat!

– Cel spectacolul ăsta de săptămîni întregi. N-am avut de ales și te-ai simțit să preiei conducerea, spuse el sălășlind-o ușor pe buze. Acum e spectacolul meu. Preiau eu conducerea.

– N-o să te las...

– Taci, Liah.

O trase brusc, coborîndu-i feța spre el. Buzele lui

Căderea lui Adam

se trezără de oboseală cu putere de ale și înainte să
se întindă, hotărându-i buzele li spuse:

- Deschide gura.
- Adam...
- Mulțumesc.

Limba lui își făcu loc în căldura umedă a gurii ei.

Limba sârsei, mai înalt în sânul de protest, apoi de
dorință și, în final de renunțare, se retrăsă și se lăsă
pe ei. Mușchii gâtului, care opuseseră rezistență,
deveneră mătăși, apa încă ei nu o mai ținu și își
strecură toate cele zece degete în părul ei,
împingându-le în spate.

Încadrându-și capul într-o parte, ei îi dădură gura cu
o bălăcă anevoie. Limba își puse mîinile pe pieptul lui
gol. Fără să crească, dar moare și i se întinse în jur
degetelor. Îi plăcea la rețutarea sa cerșărie.

Cînd se desprinsă unul de altul, ea îi rosti numele
cu sfârșirea rădă și buzele lui pironiră în stăruința
celor mai gustoase părți ale gâtului ei.

- Ești ca un pastoflanet, îi spuse ei.
 - Adevărat? întrebă ea și își lăsă capul într-o parte,
cîndu-i voie să-i strîngă urechile cu buzele și limba.
 - Alinați bălăcești oriunde te-ai dore.
 - Nu o lasă întorsorat.
 - Scumpa mea, nu-ți e foar mai clar nici dacă ei îi
sunt tăbăci pe piept cuvintele „Alinați pentru par”.
 - Nu-ți clar favorurile cu prea multă ușurință.
 - Trebuie asta te face să fi ai mîinii de seny.
- Atunci, dar nu călărești. Întărești un bălăci plin
apocă să te vedă. Să te strîngă. Să te guste.

Fuori aplec ultime cuvinte în poezie, nu gura țipă

de buzele ei, cu o clipă înainte ca limba lui să pună stăpînire pe gura ei. Își vârî mîna pe sub tricoul ei, ridicîndu-l deasupra sînilor, după care o împinse destul de departe pentru a o privi. Sîni ei erau înalți și frumoși, plini de dorință. Îi cuprinsese în mîini și scosese o înjurătură uşoară.

Prămintîindu-l, zăpzi:

- Dumnezeu, cît de dor mi-era să ating o femeie.

Se apăsă în fața ei și își lipi buzele de sfîrcul ei. Lîșă fi simți limba, caldă și alinătoare, mîngîindu-l, înfrîindu-l și pregătindu-l pentru gura lui umedă.

În mod involuntar, ea își înfrîna mîinile în părul lui, capul îi căzu pe spate și scosese un șipăt slab. Ar fi vrut să-i țină capul lipit de ea o veșnicie. Cînd ei se desprinseser, ea gemu, simțindu-se pîntecă. Îi privi zăpăcită.

- Nu te opri, spuse ea răgușit, și ei o sînuță repede și apăsat.

- Vreau să te văd. Te dezbraci pentru mine?

Liah se dezbracă imediat.

- Hm?

- Mi-ar face mare plăcere să te dezbrac cu mîna mea, spuse el vizitator, dar aş vrea să stau pe picioarele mele cînd o fac.

O sînuță din nou și ținîndu-și buzele lipite de ale ei, zăpzi turburat:

- Dezbracă-te pentru mine, Liah. Încet. Șerp.

Ea se lăsă să alunece pe marginea patului pînă cînd atîna pîntecul pe picioare și se ridică. Acela era gîtul ei. Scăpase de mîinile lui mîngîietoare și de buzele lui convingătoare. Acela era ultima șansă de

a-și recăpăta demnitatea profesională. Era timpul să renunțe la sentimentale pe care le avea față de acel pacient. Pe scurt, era timpul să fugă.

Dar rămase acolo, îngăpat, de parcă prînsese rădăcini. Fața din ochii lui Adam, ca și propria ei rășcoală de a iubi și de a fi iubită, o făcuseră să rămîna pe loc. Profesioniștii din ea fuseseră un pas uşor înapoi, părăsind țesutul din ea, care era mult mai vulnerabil, să rezolve singură problema. Ţișa ce ea alege.

Ne se dăduse nici o clipă în ea. Chiar înainte să se desprindă din brațele lui știa că avea să se întorcă la ele. Gostă și plină de dorință.

Privindu-l fix, își scosese tricoul și își țină brațele ridicate cîteva secunde, după care le lăsă încet în jos, scotînd tricoul pe podea. Părul i se aranjă singur, pe umerii goi. Adam îi urmărea fiecare mișcare și în ochii lui se citea aprobarea față de sîni cu sfîrcuri tandre și tari.

Liah înfrîna mîna în spate, spre nasturele pantalonilor scurți.

Degetele ei își pierduseră obșnuta îndreptare, dar icozii să-i descheie și să le destăcă fermecut. Există puțin înainte de a-i coborî încet peste picioare, lepi din ei, stîmbrînd doar cu o pereche de băiri sumari. Obșnuta ei aroganță dispăruse și zîmbetul îi era timid, și nesigur. Terfel de turburător pentru bărbatul din pat.

- Vino mai aproape, îi spuse el răgușit.

Liah făcu cîteva pași povăitici pînă ajunse îngă ei. Adam înfrîna mîna și aînse cloșcărea slabă și veșică, semn al unei operații de apendicită din copilărie.

Trasă un perș în jurul buricului și. Degetul lui contoură apoi încet triunghiul bikiniilor.

- Frumos, spuse el referindu-se la dantela de un albastru deschis și la peticul blond și delicat de sub ea.

Își strecură mina pe sub banda elastică ce îi trecea peste osul șoldului. Mina lui era foarte caldă în comparație cu pielea rece de care se lipi și degetul mare i se roși peste ea. Chiar și după ce își retrase mina, se mai juca puțin cu elasticul înrâncos în dantelă.

- Termină.

- Nu... nu pot, Adam.

- De ce?

- Sunt agitată.

- Doar te-ai mai dezbrăcat în fața unui bărbat.

Ea făcu un gest a neputință.

- Dar a fost totdeauna... acolo...

- Te rog, Liah.

Expresia rugătoare de pe chipul lui îi topi și ultimele rămășițe de pudoare. Doar cu o ușoară rezervă, își strecură degetele pe sub banda elastică și trase bikini în jos până puțu să-i scoată complet. Apoi, ea, care nu avea nici pic de pudoare și care răsese mereu de cei care aveau, care nu avea nici o prejudecată în privința corpului omenesc, se îndreptă și îl privi ruginată.

Adam înjură încet.

- Știam că trebuia să fi frumoașă, dar...

Era prea ocupat să-și lăture ochii, pentru a mai încheia treaba.

Căderea lui Adam

- Întorcere.

Brățetei lui, care căpătaseră putere în urma exercițiilor făcute în ultima viață, îi încorporară mijlocul și o bască îngrădită. Întorcându-l către pământ, dreptate, răzând, obrajii și în căle din urmă, gura.

Cașdied înăbușit, ci spuse alături:

- Ah, ce timp e.

- Căldura?

- Nu, Aste.

Îi luă mîna și în străușii sub coarceaf. Forța trasei și de bunăvoință, degetele lui căzau pe schimbări în jurul căldurii de for a răscolului lui. El scurse a altă serie de îngrădituri și îi căzută buzele. Sîmțul lor fu profund și lacrim, iar lăbale, carnale și egitate.

Adam îi apăsă apoi mâna în apa lui înaltă și rîmă învinsă peste a lui. Primesc pe l mîinii gîndul și dinuși pupai. Căzută amîndoi odată.

- Îngre? era ce să pînă.

- Sînt apăcarea. Îi sînt pînă. Și mai sînt aște, zice el și, străușii mîna înăbușurile lor, sîmte mîndurarea dintră pupate ei.

Elă pînă fu electre cutată, aște de violent se căzura.

El aște.

- Te-am înuș?

- Nu, nu. Nu m-a înuș.

Își lău trunchi de pînă lui, în timp ce degetele lui îi căzura mîndurarea uchi. Călduridu-i umor aște de tare înuș urghite i se îngrădit în pînă lui, înușă uchi și se înuș pînă venășii sîmte de degetele lui mîndurarea. Își trase trupul în mîna lui și răscol de

păcerea o cuprinseseră, până când fu mișcută de ele.

Chiar și după aceea, unde mii de gori luminoase și pline de extaz îl agudău trupul.

Când deschise ochii, în sfârșit, și își înălță capul, observă că brațele lui nu o mai înconjurau, ci erau întinse pe lângă el. Adam stătea aplecat de partea lui, chipul îi era inexpressiv și rece. Ochii îi erau deschiși, dar nu vedeau nimic. Și mai rău era faptul că ecstaza îl dispăruse.

- Adam?

Aba avu ner să-l rostescă numele, dar găa o auzise. Pentru că el nu spusese nimic, ea îl repetă numele.

- Ar fi mai bine să pleci acum, spuse el scurt. Sînt obosit.

Ușa îi prii fără să priceapă nimic, dar se depărtă de el. Se opri puțin, înmă când văzu că nu face nici o mișcare pentru a o opri, se dădu jos din pat. Șocată și zăpăcită, își adună lucrurile de pe jos și își repede.

Era bucurată că în camera de oaspeți exista un ventilator pe tavan, ceea ce însemna că avea la ce să se uite. Îi urmărise ore în șir peletele rotîndu-se deasupra patului, purtînd în mișcare aerul și uscîndu-i lacrimile de pe obraz.

Revăzuse în gînd de cel puțin o mie de ori totul, dar tot nu putea găsi o explicație logică pentru purtarea lui Adam. Singele îl cusesse prin vene albe de

terbinte. Ce îi făcuse, oare, să se răcească atât de vite? Ce anume? Ce făcuse? Ce nu făcuse?

Trăia și abilitată, se întoarse pe o parte. O lacrimă era prea grea să o poartă ușa ventilatorului, așa că îl alungă pe obraz, pe vîrtul mîinii și alina pe pînă. O gîteră... la fel ca pe toate predecesorile și succesorile ei. Nu pîngea niciodată. Absolut niciodată nu pîngese din cauza unui bărbat. O înalta gîndul că înălțase acea regulă și pîngese din cauza lui Adam Cavanaugh. Ce făcuse lipsă de inimă fusese de o arătată, practic, din pat.

Și, totuși, nu fusese deprețuror. Nu era că și cum ar fi folosit-o și apoi ar fi aruncat-o ca pe o lămă de ras de plastic. Păruase mult mai agudat decât ea. Dar, de ce când ea îl dăruise ceea ce voia și avusese nevoie, când el se dovedise capabil de...

Gîndul o făcu să încremenescă.

Se întoarse din nou pe spate, încot și deschise gura surprinsă. De ce nu se gîndise mai înainte? Acum îl vedea chipul foarte clar, așa cum arătase în clipa în care ea l-a pîrălit. Nu triumfător. Dimpotrivă. Pe față lui se citea epuza. Nu că nu voia să se uite la ea. Nu voia ca ea să se uite la el.

Își gîteră lacrimile absorbite și goziți ceva foarte nedrept de o doamnă în înmărie.

- Nu-i de mirare că era supărat.

Îi cunoștea foarte bine trupul lui Adam. Avea un mic semn din naștere de forma stelei lui Ursa sub braț. Când era mic călcase pe o curle de talie pe plajă și tăietura îi lăsase o cicatrice pe călcîi. În scobitura spatelui avea un mic amec de păr roșu.

La fel de bine îl cunoștea și modul de a gândi. Știa cum să-i facă să vibreze. În orice împrejurare ar fi putut care ar fi fost reacția lui Adam.

Și, pentru că îl cunoștea atât de bine, înțelega acum ce anume îl supărase.

Își mai dădu seama și ce trebuia să facă. Avea o-o coate pușină mândre, dar acest lucru nu era important când calitatea vieții unui om era în joc. Metoda la care se gândea nu era deloc etică, fiind de ajuns pentru a i se retrage autorizația. Cu toate acestea, avea să facă ce trebuia. Motivul era cel mai cunoscut de om în stare de supraviețuire: iubirea.

Liah intră în camera lui Adam a doua zi dimineață, ațîrind atât de veselă cît o puteau face să pară nău Flamingo Ring și jumătate de tub de cremă pentru ascunderea oarecăruior.

- Treaja, scule. Cum merge?

Adam stătea în cărucior și se uita pe fereastră. Era posomorît, așa cum bănuise ea.

- Bine

- Ai dormit bine?

- Destul de bine.

- Pute a zis că n-ai mîncat prea mult.

- Dar cine ești tu, mama?

Ea rîde vesel.

- Păi, dacă ești, și înseamnă că am păcătuit teribil, spuse ea făcîndu-i cu ochiul ușor, dar ei nu schiță nici

Căderea lui Adam

un cântec. Nu-i amuzant?

- Nu.
- Ce-ai păgî? Nu vrei rigle prună?
- Adu-mi rigle prună și o să...
- Ce-o să faci? O să mă bați cu băgă?
- Vrei să faci și să-ți faci meșeria?
- Ce supășoasă, morții ea și, sperându-se că

în țepa lui, își ridică țepoșii dinasupra capului și se întinse, ghînd că astfel, înșuși l se ridica, dezvoltîndu-i burta. Am dormit minunat. Mău! dejun a fost excelent. Acum aş vrea să înot puşîn. Nu vrei să vii cu mine?

- Nu, o să stau aici.
- Și să lași frumoșele de bronz să se gîmge? Întrubă să preferăm să urcăm. O să pun marea afară, pe verandă și o să facem poștinga acolo astfel. Ce zici?

- Vreau să lucrez din nou la bar.
- Măi fîrta.
- Ce ce nu ai?
- Pentru că am spus nu.
- Pentru că vei să te bălăcești în pîdina mea și să te becașezi.

El îi aruncă o privire furioasă.

- Nu, să bag în seamă asta. Camerău, după astfel de comentarii mă întorc peste mîsură. Cînd o să-ți bați în jocușe ale groasă ghîndul că eu sînt medicul, tu ești pacientul și, ghă! cînd vei putea să te bați cu mine, facem cum spun eu?

El își luă cu pumnii în băgăle cămășoiului și singur:

- Vreau să scap de porcăria asta.
- Foarte bine, zice ea. Ape că ne placem timpul

stînd aici și discutînd în loc să facem ceva ca să scăpăm, spuse ea cu dulceață în glas.

Ocolindu-l, deblocă frîna și împinse căruciorul, ieșind din cameră.

Cînd ajunseră pe terasă, îl umplu un pahar de suc de ananas dintr-o cană pe care Pete o pregătise pentru el. I-l dădu și îi strînuță drăgăstos pe obraz.

– Poate că asta te va face să fi mai bine dispus pînă mă-ntorc.

El părea prea uimă de acel sîrut spontan pentru a mai spune ceva. Ea își scoase tricoul aruncîndu-l neglijent pe terasă, după care se duse pînă în capîșul trambulină și execută o săritură perfectă. Înotă cheia lungimi de bazin și apoi ieși scuturîndu-și apa din păr.

– Excelent! Nu vei să stai și tu pe trepte?

– Nu vreau.

Ea ridică din umeri cu indiferență.

– Așa dat.

Privrea lui Adam era fixată asupra ei, deși ea se făcu că nu observă cînd se duse spre dulapul unde se aflau mereu prosoape împăturite cu grijă. Apa îi strîlucise pe piele, exact cum intenționase ea. Uleiul pe care îl folosisse fusesse minunat.

Șterse aceluși picături scilpicioare cu prosoapă pufoasă și apoi își frecă părul cu el. Stînd cu spatele la Adam, își desfășu sutienul, înlocuindu-l cu tricoul pe care îl scoasese cu cheia minute în urmă. Bumbacul moale i se lipi imediat de pielea umedă.

Întorcîndu-se din nou spre Adam, observă că tricoul ei dăduse rezultate. Strîngerea brațelor căruciorului ați de tare, închîndu-le degetelor i

Căderea lui Adam

se atășară. Făcea gata să sară din cărușor. Căci îi erau înțeleși destoină unui foc care ardea în interior. Și era excitat. Pantaloni scurți de gimnastică nu puteau ascunde acest lucru.

- Văd că Păe a morțat masa, spune ea. Peji să te urci pe ea singur?

El își conduse cărușorul spre masă. Sprijindu-se cu o mână de marginea dreaptă și cu cealaltă de brațul cărușorului, se urcă să se lenească, după care își apăsă picioarele în poziție necesară.

- În suțură nu vei mai avea nevoie de mine, spune Lișă și, aplecându-se spre el, adăugă mai încet: Nu pentru asta, oricum.

- Sînt gata.

Ea îi pînă pește cu sublingele.

- Văd.

- Lișă, o praveri ei.

- Ilină, ține. Aici de năvălăre să țineți din nou la bară. Dar nu poți să condăniți o fată pentru că e impresionată de celelalte... ca să-ți ale tale.

Încorporează o serie de exerciții de întințare și întărire. Ea se opuse făcîndu-i mișcările a lui și, după el e înțeles pentru siguranța de care cădea dovadă, la sfîrșit zîmbea mîhnit.

- A fost mai bine astă, nu-i așa?

- Mîna o să poț să-mi dai un picior și să mă așez în pășină, zise ea prîndu-i cu coada ochilor. Furi pară că-ți e plăcut, nu?

El rîdea trist.

- Ea mai mult, mi-ar face mare plăcere să te țin sub...

- Sub ce?

Încintată în sine, el, Liah văzu un mușchi al țepii lui zvâcnind de dorință și supărare.

- Sub apă.

- Ah, spuse ea uitându-se în altă parte, de parcă răspunsul ar fi dezamăgit-o. Ești nerăbdător să te întorci în cameră?

- Nu chiar. De ce?

- Ar fi frumos să stăi aici pușca și să facem plajă.

- Poți să faci ce vrei. Ți-ai terminat programul.

- Mă relaxeam la amândoi. De ce nu stai aici cu mine?

- Pentru ce?

- Pentru soare, prostănacule. Unele culturi susțin că ar avea puteri tămăduitoare.

- Superstiții.

- Dar nici rău nu poate să faci, spuse ea îngesată. Fă cum vrei.

Întinse un prosop pe terasă și se așază pe burtă, dar nu înținea să-și scoată tricoul.

- Ce naibai exclamă Adam. N-ai plo de bun simț?

Ea se întorse.

- Acum ce te-a mai supărat?

El făcu un gest spre sînii ei.

- Ar putea să apară Pete.

- Iară dai liber.

- Tu l-ai dat liber angajatului meu?

- În casă e curat, rușile sînt spălate, de gătit pot să gătesc și eu. Bine, ați că să nu murim de foame,

Căderea lui Adam

Adăugă ea. Vole să se ducă la arivămarea verigilor
lui, apa să i am dai vine.

Înainte ca Adam să apuce să lenească o muijme
de proteastă, se stoarce puțină cremă în palmă.

- Vrei să-mi întinzi asta pe spate, te rog?

- Nu ajung de aici.

- Alina! Vino mai aproape, apucă ea
întindându-se din nou pe burtă și cutându-și stăruia
pe mâinile împreunate.

Exact cum se așteptase, și început să se lase în
jos, pe terasă. Cu câteva săptămâni în urmă, întinse
să folosească treptă de diferite înălțimi pentru a se
lăsa de pe scaunul cântărețului pe covoraș pe care
lăsa unele exerciții. Acum o putea face doar cu
ajutorul treptelor, pieptului și mușchilor spatelui. Ea
nu-și grăbi să-și ascundă zâmbetul de satisfacție.

- Unde-vei să-ți dau? Întindă și întindut.

- Peste tot, din ea; iar peste câteva secunde
slingă: Hai! Nu-și apă țare și nici apa repede. Mhm, apă
mai tare.

Peste puțin, și început să-și folosească și mâinile
mâini, mișcându-le pe spatele ei încet. Din când în când,
vârșite degetelor îi atingeau dinți și ei lăsa o pauză
înainte să înceapă masa. Când slingă că se pregătea
să se apucase, ea îi spuse:

- Și două picioarelor, te rog.

Murmură sugămintea somnoroasă, dar minimă
cu lăsa mai tare.

Ei nu îi întindea darăși imediat, așteptând mult timp.
Întind și bătea cu putere în pernașă lângă de sub ea.

Închise ochii strâns și speră din tot sufletul că ei avea să facă ce voia ea, altă pentru binale lui, cât și pentru ai ei.

Pașunea lui clăpăru în feja dorințelor înepți și ea îi simți mișcările pe spatolele gambelor. Apoi pe pulpa. Unos din ce în ce mai sus apăsând și masajnd. Fu nevoită să-și muște buzele ca să nu geamă de plăcere cînd degetele lui îi strîngeau carnea.

Mult prea curînd pentru omuldoi, el se retrase. Lîșă se mișcă dentul că să i se vadă puțin din sin.

- Gata?

Adam încuviință, dar privirea îi era strasă de sfîrșit tare și trandafiu.

- Poate ar fi trebuit să te faci medic fizioterapeut, îi spuse ea cu un glas riguros. Ai priceperea necesară.

Folosind metodele învățate de la ea, el se întorse în cărucior și se instală pe scaun. După ce se așeză, se uită la ea și spuse:

- Nu ți se asprimea.

Jignită, Lîșă își luă tricoul și își acoperi sînii.

- Nu sînt aspră.

- Alund, crudă.

- Nu sînt nici crudă.

- Ah, nu? Întrebă el și rîzîndu-se cu cărușorul, îi întorse spatole.

- Unde te duci? îi întrebă ea.

- În camera mea.

- O să-ți aduc prînzul.

- Nu te deranja.

- Nu mă deranjez. E sarcina mea.

Căderea lui Adam

- A nălbî serbînă, î strîgă el peste umăr. Iată tîine
meu de toamnă decît să fii hîrlit de tine.

Cîndu-lu din urmă înaintu și Liliu rîmase pînă
în umu lui mult timp, așteptînd șovăla disperată de a
pînge din rîu. Se pîncea să facă pînuri. Pînă,
însă, cîl așteia cîndu gîg așteia.

La început, nu dădea agomul care o treise.
Înăine să deschidă ochi, stîlu năpîcătă în pat și îi
atîngă pînăla somnului din oră. Cînd deschise
ochi, în aștept, vîltu cu surprindere să înălțarea era
scîlîcătă în lumina violetă a amurgului. Dormise mai
mult decît înălțonase.

Cînd venise de la pînă mai devreme, era stîltă
din toate pînăle de vînt. După ce înăine un dug
și se apînase pe cap stîlu avușese pînă să se vie
în apînă. Așteia înălțonase, fiind apînă să
făc cîl și pînă după o noaptea de năine.

Cîl avușese de gînd să se înălțase mai devreme
de ore așteia. Trecură demult timpul destînat pînă
lui Adam. Cîndu de un șarînt de cîndu, se
înălțase pe apînă și așteia cîndu de pe ea.

Așteia așteia din nou agomul. De data așteia,
năine așteia î strîgîndu cîndu să o apînă
așteia.

- Ce nălbî?

Se dădu repede jos din pat, înălțînd cîndu de

pe pat, îl puse pe ea și alergă spre ușă. Până când ajunse la ușă lui Adam, pe care o deschise larg, abia își legase cordonul cît de cît.

Dar era tot rădăcită, cu părul înlăcit și ochii umflați, cînd el îi vorbi așd în picioare între barele paralele.

- Ea și timpul.

- Adam! strigă ea ducîndu-se repede spre el. Ce naiba crezi că faci?

- Privește.

Ea rămase cu gura căscată cînd îi văzu cum, îndoiindu-se de la mijloc și susținîndu-se cu o mîină, atîrse podeaua cu coasată. Fu nevoie de un efort extraordinar, dar se ridică perfect drept.

- Cum ai învățat să faci asta?

- Ai lăsat cartea săci, spuse el făcînd un semn din cap spre manualul de pe noptieră. E pentru întînderea tendoanelor de la genunchi și a mușchilor gambel.

- Știu foarte bine pentru ce e exercițiul ăsta, îi răspunse ea. Și mai știu că nu ești pregătit pentru el.

- Cine spune asta?

- Ea. Cum ai lăsat de-ai reușit să stai singur în picioare? Unde-ți sînt genuncherole?

Ignorîndu-i întrebările, el îi spuse:

- Privește ce mai pot să fac. Fără tine, aș putea spune.

Se concentră sît de tare, înclt breboane de sudoare îi apărură deasupra sprincenelor. Mușchii brațelor și ai pieptului se umflară. Pulpalele i se contractară. Grație acelor eforturi reuși să facă cîțiva pași înșeși.

Căderea lui Adam

Uită-te atentă pe toate una din bare și citește
între ele, la număr cifre destinate de el.

– E minunat, Adam, dar nu mai face acum. O să-ți
faci rău, Adam! Ai auzit ce-am spus?

– Da.

– Atunci, oprește-te, în clipa asta. Votăm toate
serios. Nu mai face, Ț-am spus!

El mai făcu un pas, ceea ce îl aduse țigă în țigă.
Se repetă să-l prindă de mijoc, dar descoperi că era
mai puternic. Își îndreptă degetele unei mâini în pământ
și, strângându-l, îl trase capul cu putere spre el.

– Ce joc joci? Într-unul ai furat.

– Nu mă joc deloc.

– Pe naiba. Te joci cu mine și vreau să știu de ce.
Ai un singur al umorului denaturat? Așa te distrezi tu?
Sau e o sălbătânie de tortură?

O trase de păr până o făcu să i se umple ochii de
lacrimi.

– De ce ai făcut tot ce Ț-a stat în putere ca să mă
recunosc?

Zece

Zimbînd seducător, Liah își ciocni abdomenul de el lui și văzu cum i se întărește privirea. Se ridică pe vîrfuri și îl sărută pe gură, șoptind:

– Te vreau tare.

Scopînd un sunet întărit, gura lui se răgușe asupra gurii ei și o sărută sălbatic.

– Știi ce-mi faci, nu?

– Da, apasă ca sfîșitoare.

– Mă-ai torturat interzonat.

– Nu te-am torturat, te-am lapșat.

Căderea lui Adam

- De ce?

- Pentru că te vezi, Adam.

El o sîruiă din nou într-o izbucnire de violență, furie și patimă. Mîna lui liberă îi desfilă kimono-ul și îi atîrnea slăvit, pîrîndu-și degetele peste alina, coborîndu-gi-o apoi de-a lungul trupului ei palid, înconjurîndu-i mijlocul cu brațul. Îi cuprinsese peunul și a tras mai sus, lînd-o de el. Cînd ea îi răspuse cu o unduire a gîtului, el îi dădu drumul imediat.

Dar era departe de a fi terminat. Folosindu-și brațul, se dădu înapoi și se lăsa să cadă în cîlcuier. Peste câteva clipe, se așă în pat, întins pe spate, trăgîndu-se desupra lui.

- Oameni lui ce ai mai bun, scumpa mea, spusese el încet.

Ea îi ascultă. Se sîruiă în noaptea, cu o dorință puternică, învîrtă din adîncul sufletului. Cînd se desprinsese, în zete din urmă, el îi trase kimono-ul peste umeri. Ea îi lăsa să alunece și se apăsă în genunchi în fața lui, mîndră și fîră să se rușineze. Intrase mîna spre cordoanel pantalonilor lui scurți.

În clipe acestea, vîră cea dintr-o scîrpă de îndoaie apărînd în ochii lui și el îi prîse mîna.

- Lăsa, stai puțin, eu...

Ea îi înapădea mîna și-și trîu degetul arătător spre pieptul lui.

- Să nu închizi ochii să mă mai oprești vreodată, Adam Cavanaugh. Te-am lăsat amare, dar a nădă să în dădă o să te mai lău.

- Eu...

- Taci și ascultă-mă.

Furioasă, își trece mâna prin păr pentru a și-i da la o parte de pe față.

- Ți-e teamă că n-o să poți termina cu bine, dar nu vei găsi niciodată dacă nu vei încerca.

Trage adânc aer în piept și simți o frământare de emoție.

- Să nu-ți faci griji că o să te tachinez dacă ești înost, stângaci sau del graț. N-o să-mi dai seama. N-o să știu dacă performanța ta e bună sau proastă, pentru că... pentru că voi fi primul meu iubit.

El o privește surprins. Feste câteva secunde, când începu să ridice, era un sunet amenințător.

- Minciună mică. Ai mai mult timp decât am văzut vreodată. Faci orice, spui orice, numai ca pacientul tău să răspundă terapiei. Ei bine, n-am chef să-ți ascult minciunile. Și, cu siguranță, nu-țireau nicimă.

Liah își propti mâinile în șolduri.

- Uite ce e, asule, nu există decât o singură modalitate ca să ști dacă mint sau nu.

Îi scoase pantalonii și i se urcă în brațe. Întrîndu-și brațele peste pieptul lui, se aplecă și îi sărută ușor.

- Te provoac să încerci, apasă ea sfîrșindu-i umerii și trecîndu-și limba peste dinții lui. Te provoac, Cavanaugh. Încearcă.

Ușurendu-și capul în jos, îi adălmăcește pieptul plin și apoi îl atîna sfîrșul cu buzele deslucate. El șopti o înjurătură și își împuse mâinile în părul ei, dar ea nu își

Căderea lui Adam

trase capul și își trecu limba peste albului lui.

– Te privesc.

Astia coarță acele cuvinte, că el îi și cuprinsese
gâtul în mână și o trase în jos peste senul ei. Nu
fu tăcut deloc.

Pe o vreme.

Un mic gemăt de durere.

El încremeni.

– Ohi, Doamnă, Uish. Îmi pare rău.

Pe albului lui se citau două emoții – regret și
vârșă.

– Nu mi s'nt să... Nu înțeleg cum... Este... Ești
înt-adevăr. De ce nu mi ai spus?

– Ți-am spus, așa se pînău în minte. Asta-i
stăruia. Ești primul. Și ai face bine să crezi și asta:
dacă te sperși acum, te omor.

Un zămbet apăsător în colțul buzelor lui, dar îi mîngia
stăruia cu înțelegere și delicatețe.

– Ești sigur?

– Da, răspuse ea. Dar nu cred că o să te poți pîni în
tăg în timp ce o ținem. Altfel, e altă... Și eu...

– Uish?

– Ce este?

– Tăc.

O trase în jos pentru un sărut îndelung. Limba îi
cercuță gura în mod repetat, în timp ce mîna îi
mîngia sînii, spatula, piciorul. Ea răspundea la
fiecăre sugație a lui popășii pînă cînd, fără nicio
durere și cu o năpustă încredințare, el o penetra
complet.

Continuă să o învețe. O atingere ușoară, o mână îndrumătoare, un cuvânt de iubire șoptit. Joacă. Conversații sexuale. Erotic și tulburător. Până când nu se mai știa cine pe cine învețe.

Fundațiile lumilor lor începură să se cutremure și, până la urmă, se dărămară. Se agită unul de celălalt. El îi strigă numele. Ea îi rostește pe al lui.

Iscovită, slăbă de putere, ea se prăbuși deasupra lui. Membrele îi erau atât de moi, încât nici nu le mai putea mișca. Pielea îi era asudată. Mâinile lui continuau să-i mângie încet spatele și gâtul, dar ea nu putea decât să zîmbească înclintită, cu fața ascunsă în umărul lui. Îi luă mult timp până își adună forțele ca să-și ridice capul.

Adam zîmbea.

Zimbi și ea și spuse:

– Pentru început n-a fost rău.

– ... nu știu decât că alunecam și nu puteam să fac nimic. Am căutat să mă agăț de ceva, de orice, dar nu înțineam nimic în afară de aer. Îmi spuneam tot timpul „Hai, Adam, fă ceva. Oprește asta. Fă să nu se-nîmple. Dar n-aveam nici o putere.

– Și nu suportai gîndul ăsta.

– Nu.

Adam oltă, strecurîndu-și degetele absent prin părul lui Liah, care îi era răsfrînt pe piept ca o

Căderea lui Adam

aventurii.

- Îmi aduc aminte spiritul lui Pierre. Sau poate era al lui Alex. Sau poate chiar spiritele mele, pentru că mi s-a spus mai târziu că au murit pe loc.

- Te-a derut?

Desigur în legătură cu accidentul meu bun. Celălalt de greu ar fi fost pentru ei, Liyah îi însoțea să își exprime sentimentele legate de acel moment.

- Nu cred. Nu mi amintesc să fi simțit vreo durere atunci. Poate că eram într-o stare de șoc.

- Probabil.

- Mănu îmi pierdeam cunoștința. Nu mi vedeam nici unul din prieteni, dar îmi amintesc că-i stăgam și nu primeam nici un răspuns. Cred că am plîns.

Ea îi puse în brațe cheia dîpei și ei își dădă gîsul înainte să vorbească din nou.

- Pe urmă îmi amintesc de elocvența care m-a dus la spital. Era o agitație extraordinară. Simțeam tulburarea celor din jurul meu. Când mi-am recăpătat cunoștința complet, mi s-a spus că fusese operat ca să mi se repare oasele rupte ale spinelui.

- Îmi pare rău de tine, spuse ea simțind că dragostea pe piept. Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare.

- Nu mi amintesc să fi fost speriat, doar furios. Totul mi se întîmpla mie și nu-mi venea să cred. Îmi aveam închiși auzii de două săptămîni în viață, spuse el călîndînd din cap cu amărăciune. Știu că era o nebunie să gîndesc așa ceva în momentul acela, dar asta îmi trecea prin minte.

- Îți spunea „Că de neaștept”, nu-i așa?

El îi puse mâna pe cap.

- Da. Pe scurt. Tragediile trebuiau să se îndeplinească, nu lui Adam Cavanaugh. Auzeam tot totu de lucruri la televizor, dar eu îmi continuam viața neastâmpărat și neastâmpărat. Nu par un tip prea simpatic, nu?

El își lăsa pumnii de pieptul lui și își propti bărbia în ei.

- Ești un tip normal, îi spuse ea privind-l. Așa simt toți în situația ta. Sindromul „de ce eu?” și e foarte firesc. De ce tu?

El era gânditor.

- Nu știu. Dumnezeu m-a favorizat sau m-a pedepsit? M-am gândit mult la asta de când mi-am recăpătat cunoștința. De ce am fost eu cel care a supraviețuit?

- Nu te simți vinovat că ai supraviețuit. Așa, deși te simți, zice ea oftându-i corect expresia tristă de pe chip. Uneori, supraviețuitorilor le e cel mai greu.

- Și eu m-am gândit la asta. Mai ales înainte să fi ajuns aici. Nu puteam suferi să-latau în spitalul ăla din Roma, nepotincioșii, incapabili să mă miște, speriat.

- Ce te speria cel mai mult?

El se gândi o clipă înainte să răspundă.

- Faptul că nu aveam să mai fi niciodată Adam Cavanaugh. Aveam impresia că mi se fusese ru numai abilitatea de a mă mișca, dar și propria identitate.

- Și asta e ceva firesc pentru starea în care te afli,

spuse ea sănuindu-l ușor pe umeri. Ce este? Ai un zămbet ciudat pe chip.

- Știu că pare o simpatie, dar eram și jenat. Prima zi când m-au pus pe... spuse el făcând un gest descriptiv cu mâinile.

- Măse înclinată.

- Da. Am vărsat. Închipuie-ți, Adam Cavanaugh, proprietarul lanțului de hoteluri Cavanaugh, făcându-se de rugă în fața un asistent medical.

El se lăsa puțin și îi sărută din nou, mai apăsător de această dată.

- Erai singurul care nu arăta înțelegere față de situația ta.

- Știu. Le-am dat tuturor bătăie de cap.

- Nu cău?

El rise cu tristețe, dar apoi reddevi serios.

- Unul din defectele mele e că nu suport eșecurile personale.

- Nu suportă că lucrurile să-ți scape de sub control.

Se uită în jos spre ea.

- Cred că tu ești în categoria asta. Ești foarte departe de controlul meu.

El zâmbi.

- De aceea nu mă plac.

- Ba te plac, spuse el cu o sinceritate care îi strânse imediat atenția.

- Adevărat? De când?

- De... nu știu.

- Pun pariu că ggi. Ai început să mă placă în clipa în care ți-am dat pantalonii jos și m-am urcat pe tine.

- Nu. Adică, da, mi-a plăcut. Chiar foarte mult, zise el cu o scipare de neașteptare în privire. Dar, cu o secundă în urmă, mi-am dat seama că te plac și pe tine, ca persoană.

- De ce?

- Poate pentru că ai ascultat cu răbdare când am povestit despre accident.

Ea își trecu unghia ușor peste buzele lui.

- Mă bucur că ai împărțit asta cu mine. Simțeam nevoia să discut cu cineva. Mi-au spus că ai refuzat ajutorul unui psihiatru la spital.

Ei ridică din umeri.

- Mă simțeam ca un idiot.

- Ești prea tare ca să ceri ajutorul cuiva, nu? Îl întreabă ea tachinându-l pentru a-i amuza un zâmbet.

- Îți mulțumesc că m-ai ascultat și n-ai făcut comentarii. Uuh.

- Cu plăcere.

Ridică mâna și își întăpuri pe deget o şușcă din părul ei.

- Am ajuns la un subiect foarte dificil, dar mi-e greu să fluoztez când o tipă sexy stă înfruntă deasupra mea.

- Zău?

- Hm, spuse el și o privi cu curiozitate și interes, adăugînd: Da, acum, că ți-am dezvăluit toate secretele, hai să dăm cărțile pe față. Spune-mi de ce și cum?

Căderea lui Adam

Luând un aer îngănat, ea îl trase ușor de lobul urechii. Era un lob frumos, rotund drept, dar nu merita acea atenție absoartă pe care i-o acorda ea.

– De ce și cum te amuză?

– De ce ești înalt și virgin.

– Că de repede uși.

– Ei o poți înșurta.

– De ce ești înalt și virgin și cum de a fost posibil așa ceva?

– Teoretic, e posibil pentru că n-am avut niciodată o aventură amorasă.

– Asta răspunde la a două parte a întrebării. Dar prima? Că să-ți reamintesc memoria, e partea necesară la de ce.

– Pentru că n-am avut încă acum.

– Uhm, spune ai că un părinte care îți murea copilul fiindcă nu recunoaște adevărul. Trebu să aud adevărul.

– Dar de ce adevărul. Cunoașterea mă aște de timp, cred că mi-ai fi pătat virginitatea pentru un alt motiv?

– Ei te păta rădăcină.

– Nu se potrivește cu felul tău de a fi. Fără să spun orice fel de fel de scurpale. Într-un fel că ești că ai o altitudine alt de libertate și teasea la privește totul, dar că n-ai participat niciodată.

– Merg la masă de fotbal și la galerie pentru jocul, dar n-am jucat niciodată.

– Asta nu-i o compasă.

– De călărie înșurată.

- Ce vrei, să-mi însemn un V mare și roșu pe
frunte?

El își împreună mâinile pe ceala ei și o prinde strâns.

- E prea târziu acum, spuse el adămiindu-i gâtul.

- Exact. Adund, de ce faci asta acum?

- M-a mirat faptul. Nu, poate ar fi un cuflet mult
mai potrivit. Și încă nu mi-ai dat un răspuns sincer.

- M-am vrut niciodată să fac dragoste, pur și
simplu.

El clăcă din cap.

- Nu, e ceva mult mai profund.

Încecă să i se uite în ochi pentru a afla adevărul,
dar ea nu i sufriu privirea prea mult timp.

- Are vreo legătură cu discuția noastră despre
sentimentele tale de neputință?

- Dintr-unul că nu!

- Evita.

Ea îl privea furioasă.

- Ei bine, poate că are, și ce-i cu asta?

- Ești o femeie frumoasă, nostimă, sexuală și
sexy, asta e. De ce te-ai privat de cea mai
satisfăcătoare experiență pe care o poate trăi ființa
umană?

- Pentru că, dacă ar fi existat o modalitate în care
să stic și cea mai satisfăcătoare experiență pe care o
poate trăi ființa umană, eu fi găsit-o cu siguranță.

Adam își înduiea tonul.

- Vrei să te explic?

- Nu, dar o să-o fac pentru că am impresia că ai

Căderea lui Adam

Încerca ghid-ag țara o.

- Ești...?

Trase adinec aer în piept, respirată, și îi expiră
focul.

- Mă-am îndrăgostit că și în primăvara senului ag și în tot
de reînălțămăntă și alungăce ca în orice altă primăvă.
Nu mă refer strict la pot, ci la tot ce înpleacă noianul
sojuna. Mă temeam că nu rămân îndrăgostit, în toate
presupun. Ag și fost anul ume și jumătate în tot
strupe cîmăle pastilele nu au mai un efect. Mă
temeam că nu mă îndrăgosteam de tip și ei nu, așa
învers.

Cădă ei mai și albaștri și rugău să înpleacă.

- Știu că acum pare ridicol, dar m-am rugat nimic
din ce-am încercat.

- În stare de tensi și tacheat. Mi-a spus Elizabeth.

- Da, eram tacheat, dar am fost destul stăru din
echipa de tacheat a liceului.

- Pot să întreb de ce?

- Pentru că mi-am cucerit palete pe șori.
Echipamentele alea erau groaznice, Adam, accentul
ea fiind al începutu să rîdă. Iar bărbapi se înfuriau tantul
cînd îi băteam la tenis, așa că m-am lăsat. Voci? Mă
cîntărea să rîdă și la sea.

O unită de vulnerabilitate i se strecurase în piept,
fără ca ea să-și dea seama.

- Nu mai voiam un alt eșec. Cînd eram copilul de
matură ca să spun de nou nu erindul tip care m-ar fi
îndrăgostit să arate interesat, Elizabeth era obsedată cu
John Burke. Era vocea perfectă. Soțul ei o adora. A dat

naștere unor copii superbi și deștepti. Dacă ea îi arăta o relație cu vreun bărbat, ar fi fost o groază de încredințare.

- Dar te-ai înfuriat cu bătași.

- Da, cu o mulțime. Dar întotdeauna îi opreau înainte de numărătoarea invenșă.

- Bieți de ei.

- Hai, nu-mi garanta nimănui că erau grozavi. Nu era ca și cum ea îi făcea promisiuni și nu mi le-aș fi ținut. Nu l-am iubit pe nici unul, așa că nu-mi plasa dacă înțelegeau greșit, pe urmă făceau glăție, scandal, îmi spuneau în toate felurile și plăceau îmbutnagi, nemaicăsându-mă.

- Bine, Lăsh, dar după felul cum te poartă și cum vorbești, nu poți condamna un bărbat pentru că se simte dus de nas, dacă nu mergi până la capăt.

- Cred că nu, recunosc eu. Dar erau prea multe în joc. Răcam tot ce eram eu înăuntru și niciodată n-am crezut că ar fi ceva care să merite riscul.

Privirea ei deveni soltoitoare.

- Până în după-amiază asta. Acum știu ce-am pierdut.

- Nu te uita așa la mine, hoțomană mică. Ar fi trebuit să lucrezi în publicitate. Ai fi știut sigur cum să prezinți un produs sau să lansezi o campanie convingătoare. Ai transformat un mecanism de autoapărare într-o artă.

O mânușă din privire, observându-i pînă la chiflă, buzele roșii din cauza sîrurilor lui și scîrba din ochi ei care pareau spune ceva gata-de-orice.

Căderea lui Adam

- Dumnezeu, câ de sezy ești.

- Ai crezut că sînt o apurată.

- Nu știai, spune ei dincoind, dar, cu siguranță,
ceva care merita cîntul.

Îți apăsă palma pe gîtul ei.

- Datorită naturii tale servocate, erai înclinată și
pregătită. Nu-i de mirare că ai tras aîd de repeze ieri.

Ulei roș.

- Cîntă îmi făceați ce-mi făceați, nu m-am putut
abține, spune ea și el dintr-o iarg. Ești mîndru de tine,
nu-i așa, Cavanaugh? Ei bine, nu te împănă aîd. Așa
cum ai spus și tu foarte politicos, eram pregătită.
Orică bărbat e ă putut apăsa pe trăgaci.

- Dar n-ai tăiat orice bărbat, ă amîri ei hoști. Mă
tăiat pe mine. De ce?

Întorcîndu-i sprîncene cu degetul mare, ea se
gîndi ce răspuns să-i dea.

- Poate că m-am gîndit că ai ă recunoscător
pentru un totu și nu te va supăra neapăsarea mea.
De fapt, glum că te-ai simțit mult mai înveciată cu o
amatoare.

- Nu ești deloc amatoare. Ai un talent înăscut.
Mă reîd de toți acei indivizi care au încercat să se
culce cu tine și n-au reușit. Dar mă bucur pentru
mine.

Îi cuprîse capul în mîini și o forță să-i prîseacă.
Bucurie fiindu-le lîcra, limba lui ă penetra gura cu
întrădăreală, ă îndepărtă gîlpale cu mîinile
mîngîietoare. Aîngerea lui era detoată și periculoasă
pentru simțurile ei.

- Adam, spune-mi ofiind, puteti s-o mai faci o dată? Inca o dată cu pasiune.

- Da, da, genu ei. Poi s-o mai fac o dată. Acum știu că pot să fac orice.

Încercarea în sine nu îi dădea cînt să treacă a doua zi dimineață. Dacă cearceaful la o parte și, timp de o secundă, aru de gînd să-și treacă picioarele peste marginea patului și să facă puțină gimnastică sufletească, cum făcea în fiecare dimineață înainte de accident.

Deamîncîndu-se, îi revori și depăsarea. Totuși, în dimineața aceea, zîmbi și o slăgă.

Era învinzibil. Putea să facă orice. Făcuse dragoste cu succes. Recăpătarea puterii sexuale era doar începutul. În curînd avea să poată și să meargă. Apoi să alerge. Și totul datorită femeii care se afla lângă el.

Zîmbind cald, întorcea capul, dar fu deranjat violent cînd Liah nu mai era acolo. Toată noaptea stătuseră întrîmpănă pe patul îngust de spital. Perna purta amprenta capului ei, așternutul, perfunul trupului ei, dar, probabil că, la un moment dat, spre dimineață, după ce el adormise epuizat, ea se tulcase în propria cameră.

Adam rîse în sinea lui. Dacă făcuse acest lucru gîndindu-se la Pete, își pierdea timpul. Cu

Căderea lui Adam

ajungându-l în urmă, Pete îl călăusea un alt țărâș cu el și îl oarec, apunându-l „Jă-e jâră pe lăhă în pat. Să faci dragoste toată ziua. Atunci ea nu vorbi alt de mult, nu ești de nervoasă?”

Ilia din nou, de data aceasta tare, gândindu-se de alte culi se îndrăgise noaptea trează sa lăhă să devină gura ca să spună ceva, dar fusese împiedicată de săvârșirea lui. De multe ori acele săvârși o făcuseră să tacă. Sau apăsase. Fostea apoi sunet înăbușit din gâtul care îl avea înțelegerea. Chiar și când se gândea, își simțea sângele îngroșat și învârtit.

Ea ca o țigărică. Când o mîngia, țigărea. Când era excitată, mîia. Fără să știu să se vîrtească învârtită.

Lăhă vîrte, își apăsă și dădu ușor și cântărea din cap. Își puse șortul și țărâș să se mai întinse cu altora, se apăsă în săvârșire. Măi nu mai trebuia să se gîndească la mîngieri. Așteptă devinută din imposibilitate în apăsare. o a dădu natură, sub mîngierea și învârtirea. Adesea ar fi dorit să o atunge de pe planetă când îl junea să mai facă un exercițiu arătat. Acum, însă, îl era recunoscută pentru învârtire. Făcuse eforturi de mult pentru el.

Ajunghet în țărâș, arănat o prîrie spre ușă și și vîrte: că era învârtită. Își îndrăgise săvârșirea în direcția apăsă, spre lăhă, și coborî la parter. Pete nu era nici în învârtire, nici în apartamentul lui.

— Auzit ce e, morții Adam diminea.

Pete la cădea mai mult timp împreună. Nu s-ar fi

niște dacă nu curva Liah fusese cea care pusese și acest lucru la cale.

Făcu cafea și o punse pe o tavă alături de două cești și două cornuri. Măcui dejun la pat. După ce vor termina cafeaua și cornurile, ei își va lua desertul. Pe Liah. Goeală și plină de dorință.

Fu trezit din visare de propriul gemăt de dorință. Gîndurile îi deveniseră delicioase de murdare. Era săt de bine să pună la cale un act de seducție pe care știa că îl poate duce la capăt.

După un dăm în grabă pînă pe terasă, de unde culcase o floare mare și roșie de hibiscus care avea să arie groază în părul lui Liah, pe lângă alte părți ale trupului ei, puse țava în brațe și se duse din nou sus. Nu făcu la ușa ei, ci recună circulației de ea și apăsă pe cloșcă.

Cînd se născu, avînd pe chip un zîmbet prostesc, cunoscînd o dezamăgire echivalentă cu o lovitură mortală.

Nici urmă de Liah. Nici un semn că Liah ar fi fost vreodată acolo.

Cămera era la fel de sterilă ca în ziua cînd venise ea. Uvertura de pe pat nu avea nici o cută. Nu erau sandale aruncate alurea pe covor, din sertare nu se zărea nici urmă de lenjerie dantelată. Acel purta mîncușul părului, nu al parfumului ei. Suprafeța Măcui a mînușei de toaletă nu era acoperită cu pudră. Nu se vedea nimic din mîngăea de coamele și bijuterii aruncate la îndeplinire. Adare știa, însă să mai fie nevoit să se uite, că dulapul de haine era gol. Din

Căderea lui Adam

Încălțarea aceea țesea viața, țesea viață.

Unulul lui de fute își are originea în suflet, îi va în
piept, clipăritul țese și clădirea în ceea ce este ca un
singur noian în jurul, fiind însoțit de igomul
carului cu cărea țesea ardeala cu putere.

Unsprezece

- Nu-mi vine să cred că ai plecat așa, pur și simplu.

- Ei bine, asta am făcut.

- Fără să spui nimic? Fără să așuși pe nimeni unde te duci?

Lilah pînă nervoasă. De jumătate de oră suportă întrebările lui Elizabeth și se sfârșea.

- Ti-am spus că am fost la San Francisco.

- Și noi de unde era să știm?

- Nici nu trebuia să-ți spui. Teorai asta e. Voiam să fiu un timp singură. Sînt mare. Nu plan să

Căderea lui Adam

trebuie să ne vată să ni lău o vacanță.

Teod ridică mâna pentru a opri amănitoarea caracteristică a soției sale.

- Înțelegem și îți apreciem nevoia de vacanță, Ugh, dar trebuie să reamintim că momentul nu e prea potrivit.

- Impulsivitatea e una din trăsăturile mele caracteristice.

De ce nu ne ducem acum, care, să e lăsa în pace, ne înțelegi ea. Tot nu avea chef să vadă pe nimeni. Cu siguranță că nu avea de gând să-și justifice acest ultim escapadă. Mai ea însăși nu înțelegea motivul pentru care plecase din casa lui Adam, dar nu să le mai explice și altora.

- Impulsivitatea a mers mîncî-n mîncî cu lipsresponsabilitatea de data asta, spune Elizabeth murmurînd. Lui pînă și pe Adam cine avea mai mult nevoie de tine. Fără să-i spun un cuvînt. Fără o demisie oficială, fără un simplu la revedere, j-ai luat bășicula, pur și simplu.

- Adam va supraviețui. Mi-a spus-o el însuși. Înainte să plec a spus că poate să facă orice. Îi cred.

- Dar treaba ta nu are terminată. Încă mai avea nevoie de tine.

- Nu de mine. De un fizioterapeut. Orice fizioterapeut ar fi bun. Suferinca e schimbare de atitudine. Se descurcă singur de tine. Înainte să pînă la Gafu, am trecut pe la doctorul Arno, care m-a asigurată că-mi va găsi imediat un înlocuitor adecvat.

- Din câte am auzit, doctorul Amo a reușit și Adam se simte excepțional, le spuse Thad. Ea chiar a preluat din nou controlul companiei.

- Vedei? spuse Liah. Totul e-n regulă.

- Asta nu scuză faptul că ți-ai neglijat datoria.

- Aluncl, nu mă plăti. M-am simțit grozav. Am petrecut minunat.

- Nu ți necesitează cu mine, Liah.

- Și tu nu mai ți ai de anverantă, se răsti ea. M-am săturat să stau în vârful aceluia munte tropical. Sîngeam nevoia de schimbare.

- Și de ce toarni San Francisco?

- Pentru că n-am mai fost niciodată acolo și voiam să văd orașul.

În realitate, fusese primul oraș în care ajunsesse după zborul din Honolulu. Era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a-și pierde urma și a-și înghiți supărarea. Văzuse însă foarte puțin din oraș, deoarece își petrecuse mare parte din timp într-o cameră de hotel. Dar nu voia ca ei să știe acest lucru.

- Ce-ai făcut acolo în tot acest timp? o întreabă Elizabeth.

- M-am distrat de minune.

- Singură?

- N-am spus că am fost singură.

- Ai spus că te-ai dus acolo ca să fi singură.

- Eh, m-am sărginit, spuse Liah cu înclăpșinare.

- Ai fost cu un bărbat?

Zilele acelea, Liah făcuse tot posibilul să-și

Căderea lui Adam

păstrează controlul. Proasta ei dispoziție nu se îmbunătățise deloc când se trezise cu Elizabeth și Thad în ușă, imediat după ce venise acasă.

- Ați avut spioni pe umulele mele? Îl întrebasese ea perfect: i înăuntru fără prea multă încredere de înină.

După aceea, conversația devinase. Acum își înțelesese că era furcioasă.

- De ce te interesează dacă mi-am petrecut timpul la San Francisco cu unui meu cu o durată de bărbat?

- Ah, Ugh, spuse Elizabeth și izbucni în lacrimi, iar Thad se duse repede să o ajute să se așeze în cel mai spermat fotoliu.

- Nu te supăra, Elizabeth. Nu-i bine nici pentru tine, nici pentru copil.

- Cum să nu mă supăr? Sora mea total inresponsabilă a fost într-o vacanță sexuală de două săptămâni, la San Francisco. Ce se petrece cu ea?

- Înțelegerea ei este că e serială și ciudată.

- Ar fi trebuit să încerci de fapt asta până acum, dar e mai rău de obicei. Ce e?

- Am o idee proastă. Îl întrerupea Ugh cu totul amabilitate. Dacă tot amei de gând să discutați despre mine ca și când nici n-aș fi de fapt, eu prefer să fac ceva decât să te voi. Sunt săracă. Vreau să despachetez. Trebuie să dau telefon la spital ca să te spun că sunt gata să încep lucrul. Pe scurt, eu vreau să plec.

Elizabeth păru îngrijită, dar se ridică.

- Bineînțeles. Dar mai întâi eu vreau să mă duc până la baie.

– Te rog, spuse Liah arătându-i drumul cu un gest larg.

După ce plecă Elizabeth, Liah se întoarse și observă că Thad o studia cu atenție. Se așază în fața lui, dar privirea lui o deruta.

El rupse tăcerea primul.

– Întodeauna ai fost aeriană și ciudată, dar tot îți place.

Erau cuvinte pe care le mai auzise nu cu mult timp în urmă. Amănarea era dulce-amăruie. Își simți ochii umplându-i-se de lacrimi, dar se săli să ridi.

– Îți mulțumesc, Chad.

El se lăsa pe spate în fotoliu și își împreună mâinile la ceafă.

– Șăi, e cam ciudat.

– Ce anume?

– Faptul că ești atât de inascibilă în seara asta, mai ales când te întorci dintr-o vacanță.

– Drumul a fost foarte obositor,

– Nu, ciudată e coincidența. Am vorbit cu Adam de nenumărate ori în ultimele două săptămâni și de fiecare dată a părut la fel de inascibil. Nu pare fericit, dar susține că este. De fapt, părea important pentru el să mă convingă de fericirea lui. Cam așa cum ai făcut cu în seara asta cu Elizabeth și cu mine.

– Știi că se poate de fericit.

– Da, spuse Thad zâmbind. Și așaleși lucru v-a făcut pe amândoi fericiți. În orice caz, știu că cel mai fericit oameni pe care l-am văzut vreodată. Mă întreb, însă, de ce faceți tot posibilul să afla toată lumea.

Căderea lui Adam

Thad e juri competent și, în clipa aceea, lui Liiah chiar îi venise să pîngă. Numai că nu apucă. Elizabeth apăsă decedată și apăsă cu calm.

– Tocmai mi s-a rupt apă.

Amindoi sărită de parcă ar fi deschis fetele asupra lor cu un lid. Thad făcî imediat în picioare și o apucă de umăr.

– Ești sigură? Te simți bine? Ce-ai trebui să facem?

– Ai trebui să merg la spital și să mear, îi revine ea dintr-o dată. Liiah, socrul tău este cu mine și înțeleg. Sun-o, te rog, și întreb-o dacă poate să rămîie toată noaptea.

– Da, sigur. Altfel?

– Desprinde-i mîna lui Thad de pe umeri mei. Îmi blochează circulația.

Cu tipărit ei apăsor, Elizabeth stătu naptea unei țepe cu puși înainte de orice zădărnici.

– Ești atât de mică, zăpă Liiah cu respect. Și ești de moarte, sălăugă ea fructului și otrăvii de pîra micuței ei nepoate.

Întînd bebelușul în îndoitura brațului, Liiah se simnea în fața unei vîrste atât de mari.

– Nu-ți face griji. Cînd mîinca te o să-măști să te întorci în salopeta nu urmezi și răpăie, mîinca Liiah o să-ți sară în ajutor. O să-ți cumpăr orice toate

aiuri de îmbrîcat.

Gurîța bebelușului scoase un balon de salivă, iar Liah consideră acest lucru o aprobare a ideii ei. Tocmai rîdea cînd ușa salonului se deschise încet. Zîmbetul îi dispăru însă imediat ce îl văzu. Se sprijinea cu o mîină într-o clipă, iar în cealaltă ținea un buchet de flori.

Pe chipul lui Adam se văzu aceeași urmărire cînd o zări pe Liah stînd pe marginea patului de spital, cu țîța la piept. Dar numai o clipă, apoi imediat țîța îi împietri și căpîta un aer casti.

– Mă așteptam s-o văd pe Elizabeth.

– Eh, vezi ce norocos eşti? M-ai găsit pe mine, în schimb.

– Ce cauți aici?

– Aș putea să te întreb același lucru.

– Eu te-am întrebât primul.

Ea cedă ridicînd din umeri. Speră că nu observase faptul că i se tălăse riscularea.

– Sînt aici datorită unor încurcături care se întîmplă adesea la ieșirea din spital. Copilul fusese dat de-a ferichîr pînă cînd s-a descoperit o chichișă. Apa că Lizze și Thad s-au dus să rezolve lucrurile și m-au rugat să stau aici cu țîța.

– Însămnă că n-o iubesc prea mult.

– Ce lucru oribil poți să spui!

Ei nu își ceru scuze. În schimb, înainte încet p putea buchetul pe o mînușă.

– Cum o cheamă?

– Mily.

Căderea lui Adam

- Măi, hei? Deluq. Că a căzut?
- Păi ilograme și o suită părăsiri de game. Unde s-a căsătorit?
- Faste patru ilograme? Căsose. Nu mai are nevoie de căsător acum.
- Și te faci cu clipe?
- Merg.
- Cu o singură clipă? Fără prapăste? Medicul tău ai tu are răsp în loc de ordier?
- Părea să crească că sînt pregăt.
- Ei bine, eu nu cred asta.
- Dar tu nu mai ești fizioterapeutul meu, nu? Vocea l are căută, dar pînă, tăcose.
- Cum de s-au gîndit la numele ăsta?
- Hei? Ah, l-au lăsat pe Matt să-i dea un nume.
- Pe Matt?
- Era supărat că nu-i tăiat. Ar fi preferat un bășor. Ca să-l împacă, l-au lăsat să-i dea și un nume. Ia să Măi pentru că se potrivea foarte bine cu Matt și Megan. Teji nu „M”. E puțin cam prea drăgălaș pentru gustul meu, dar ei nu știu... Uite ce e, m-ai mai l eu fizioterapeutul tău, dar știu să descriești o recomandare medicală bună de una proastă și nu cred că ești pregăt pentru clipe, cu ați mai puțin pentru una singură.
- De unde ști pentru ce sînt pregăt? Nu m-ai mai văzut de două săptămîni și trei zile.
- Șapte ore și cincizeci și două de minute, ar l potut adăuga Ulah, dar nu o făcu. În schimb, spuse:
- Nu ai avut timp să-ți întărești mușchi ați de mult

Încît să te poată sufla.

- Am luat și gi nouă.

- Abia găseai din partea medicului. Știam că Bo Amo e un gaștan, spuse ea furioasă. Dacă-ți forțezi mușchii, ai putea face o întindere sau să-i distrugi complet. Nu-ai trebui să-i forțezi să facă un lucru pentru care nu sînt încă pregătit.

- Păreai să-ți găsești instinctiv pentru ce eram pregătit, spuse el scîlpungînd-o cu privirea. Nu-i așa?

Milly își agită brațele, lovindu-și mîna în bătăie. Ușor îi mușcă în gînd. Era bucurată că îi oferea un motiv să-i uite privirea. Profită de ocazie și schimbă subiectul.

- Cui ai suportat zborul?

- M-am distruns foarte bine, spuse el. Echipajul a avut mare grijă de mine.

Ea întoarce capul brusc și dintr-o dată îl înconjură o mișcare să scîrbească din dinți.

- Sînt cîrînat.

- Năpe fese mîsurate. S-au prins foarte bine cînd m-au ajutat să mă așez pe scaun și să mă ridic. M-au îndepărtat cîrînat din picioare. M-au stimulat circulația încordată.

- Da, într-adevăr.

- Ai fi putut să mă apleci, să-ți. Elizabeth și Thad ar fi înțeles. Nu trebuia să te grăbești să traversezi oceanul doar ca să-o vezi pe Milly.

- Sînt reguli ei. Abia aplecăm să-o vîd.

- Chiar dacă asta te-ar duce înapoi în cămăru?

- N-o să mă mai întorc niciodată în cămăru, fura

Căderea lui Adam

te face să fi la mîna unor oameni lipsiți de scrupule și
nedenari de încredere.

- Te ratul la mîna, bănuiesc.
- Dacă pantoful se potrivește.
- Du-te raib!

Mîy prezintă în feja acelor curvile rîsate și
însepu să plîngă.

Lilith o legînă, dar ea continuă să plîngă. Îi aruncă
o privire furioasă lui Adam.

- Potîn, uite ce ai făcut!

El vine pînă la marginea patului și se apleacă,
prăpînî deja de safta.

- Nu ai nîd un fel de înalîndi matoni?
- Înălîndele să am. Cître femeie am.
- Atunci, fi-o să nu mai plîngă.
- Ce prapîn?
- Poate e udd.
- Thad a dus deja scutecele la mașină.
- Poate că îl a fusse.
- Nîd aîd n-ero nîrco. Nu aîd echipată eu te
trîsate.

- Ea epl.

Pevile îl se înalîră. O clipă, o privire colică la
înălînd pe ote furioase pe care și le amînaseră pînă
atunci. Își amînîră de clipire cînd gura lui înălîndu cu
pută de aîd ei.

Lilith făcu un efort să se uite în altă parte,
tenîndu-se că dacă nu o făcise, se prîbîșese la
păpîl lui, rugîndu-l să o gîd în lîngu și să nu-i mai

des drumul niciodată.

- Se potolește, observă ea.

- Da.

Cînd Billy tăcu, în cele din urmă, Ulah studie cu atenție chipul lui Adam.

- Pari obosit.

- Și eu te-am văzut arătînd mai bine.

- Mulțumesc, spuse ea zîbind într-o parte. Nu pot să mă supăr pentru că știu că ai dreptate. Ultimele cîteva zile au fost haotice. Am făcut o muijma de drumuri pentru Lizzie, am încercat să-i în pe Thad cu picioarele pe pămînt și să-i mai uperez munca doamnei Alder, femeia care stă cu copiii Megan și Matt au fost neastîmpărați ca niște indieni, singîndu-se amenințați de bebeluș, sînt siguri. Vor să se asigure că atrag atenția tuturor și se poartă ca niște draci împietriți.

- Cunoști și tu psihologia asta, nu?

Ceva din felul în care pusese acea întrebare o făcu să strîngă din dinți imediat.

- Uneori, spuse ea calm.

- Dar mai ales cu pacienții. Îți închipui ce te trebuie și te dai, fie că e bună dispoziție sau mustări, sau... orice.

- Dacă ai ceva în minte, Kavanaugh, de ce nu spui deschis?

- Bine. De ce ai fugi?

- Îmi atînasem scopul.

- De a mă seduce?

Ochii ei deveniră furiști.

Căderea lui Adam

- Ce a te face să mergi.
- Încă nu mergeam.
- Dar risi mult nu mai aveau. În dimineața dintr-un plecat ai spus că poți să faci orice.
- Asta nu trebuia să hotărâscă doctorii? Sau eu?
- Sau ești mai deștept decât toată lumea?
- Nu aveam de gând să stau să plâng înmorm.
- Cu o mie de dați pe zi? Întrebă și năvârindu-l să moară. Prevedea că ai avut un motiv să se poată de întorsul să revină.
- Mă plăteam de alta vreme frumoasă.
- De ce te-ai culcat cu mine. Lăsa? o întrebă și brusc. Ce un dar de bun rămas? Ai fost o marelă de mare pe care am câștigat-o? Sau eu am fost una pentru tine?
- Ea reacționă ca și cum ar fi primit o palmă.
- Cum îndrăznești să spui așa ceva?
- Așudă de col? Spune-mi.
- Știam că aveai nevoie să și se dovedească faptul că ești un bărbat adăvlat.
- Ei bine, dar era un agasot total lipsit de umor.
- Nu-i o deplăcere a sâmbușilor? Toți pacienții sînt îngrijorați pentru asta. Și amîndoi știm că nu le-ai oferit nîd o dovadă. Ce m-a deosebit de ei? De ce te-ai culcat cu mine?
- Pentru că așa am vrut, scria ea și mînușă tălă trăsări speriată.
- De ce?
- Din curiozitate, spuse ea simplu. A trecut destul timp. Voleam să văd cîmpet ce era vorba.

- Mînj, spuse el și se cîmșea cu gura căscată. Al răspuns atracției care s-a format între noi de prima dată cînd ne-am văzut, spuse Adam apropiindu-și fața de a ei. Încă de cînd ai întrebai „Cum fac cei?”, am vrut să mă cuto cu tine ca să afiu. Și tu te simțezi atrasă față de mine, dar nici unul din noi nu voia să recunoască. Pînă la urmă, tot s-a împlinit. Am cedat și a fost extraordinar, dar te-ai speriat de moarte. Pentru că ai dat greș cu succes în tot ce ai vrut să faci în viață, n-ai putut să faci față realității. Cînd ai văzut despre ce era vorba, ți-ai luat tălăpîja.

- Ești un ticălos, Camerough.

- Și tu ești o țepă. Ai făcut înalțe să mergă greșit ceva.

- De ce nu? Doar nu era să stau acolo, să te îngrișes pînă cînd aveai să te întorci la Albă ca Zăpada von Elsinghouse...

- Hauer. Von Elsinghauer.

- Mă rog. Doar nu e-a să stau să te văd întorcîndu-te la ea cu aripi la picioare!

Îngroșată, Liah își dădu seama că pîngea. Își șterse lacrimile furioasă.

- Lua-te-ar naiba, irlandez idiot! Știi foarte bine de ce m-am culcat cu tine. Pentru că m-am îndrăgostit de tine. Și, da, aș fi făcut orice, absolut orice ca să-ți redau posibilitatea de a-ți folosi picioarele și scîl de viață de dinainte. Mai mult decît orice altceva, voiam să te văd făcînd primii pași cu mine. Dar m-am vrut să te văd plecînd. Nu puteam să stau cu tine și să fi alungată cînd nu mai aveai nevoie de mine. Nu voiam

Căderea lui Adam

să te las să faci dragoste cu mine, lăudă-mă pentru
drept mare pădure și amănunțite pentru alte femei.
Ți, în sfârșit, nu crezi că ești pregătit pentru căpș. Nu-ți
dai seama că rău...

- Uăh...

- ... Ți poți face? Prostule. Ți...

- Uăh...

- ... medicul lăsa care m-a înlocuit moșie să te ți
ai la fel de prost. Pentru că orice expert ar fi de pădure
că te găsești.

- Uăh...

- Ți învâ un lucru, spune te plângându-ți ochi.
glam că o să se întreprind ceva rău dacă mă duci cu
un bărbat. Căci s-a întreprins, nu siguranță. Căci m-a
înfrânt deja o săptămână. Am vine să te omor,
Căci s-a...

El îi strânse maxilarul între degete.

- Fie-ți să te, numai într-un singur fel pot să te fac
să faci.

Ți spăcă gura pe a ei. Alina fu de ajuns. O căpș
mai înco, se aplecau peste mlașcă Mily sămălându-se
cu poartă. În cele din urmă, desprinzându-se, Adam
mări.

- Îmi vine să te strâng de gât pentru că m-ai înlocuit
să trec prin asemenea chinuri. Să nu mă mai
plângându-ți niciodată așa. Niciodată.

- Ți-a fost dor de mine?

- La naiba, nu. Mă-a fost dor de apomolul și
agheja care te înconjoară.

- Ți-a fost dor de cineva cu care să te căpș.

Sandra Brown

- Hmhm. Îmi place să mă cert cu tine.

- Zău? De ce?

- Pentru că, atunci când te întorci, îți se mișcă sînii.

Ocolî tejița și își strecură mîna pe sub bluza ei epîslîndu-i sînoul cu palma.

- Destul ca să...

- Denanțăm?

Liah și Adam se uitară spre ușa, unde se aflau soții Randolph. Elizabeth se uita la ei cu ochi mari și gura căscată, în timp ce Thad încerca din rîspaturi să-și stăpînească un hohot de rîs. Adam își retrase mîna de sub bluza lui Liah, dar fără nici o grabă.

Nici unul din cei patru nu prea știa cum să umple acele clipe peribile. În cele din urmă, Liah spuse:

- Eh, ce-ați rămas așa? Luați copilul ocolî ca eu și Adam să putem merge la mine.

- Ce-e să mă fac eu cu gura ta apucată?

- Zîmbetul lui Liah era plin de neașteptare.

- Am o idee minunată.

Ei o prîi cu toată.

- Nu vreau să aud.

- Ba da. Anzi de curiozitate să aud, spuse ea și îi pîpîi ideea la ureche, făcînd ca marginile acestora să se rotescă.

- Ai dreptate, spuse el răgușit, e o idee minunată. O s-o punem în practică imediat, după ce țîmurim

Căderea lui Adam

alteva lucrul. Ca, de exemplu, ce mă fac cu gura ta când tu nu ești goală în put și nu aștii în prezența altora? Camari importanți, influenți, bogați, care îți vordeu hotărârile?

- O să fiu alii de mult în prezența ta?

- Dacă e să fi doamna Caveneagh, o să fie nevoie să te și după mine tot timpul.

- O să fiu doamna Adam Caveneagh?

- Firește. O înțelegere de o săptămână a ciclului e un motiv de căsătorie, dacă nu mă înșeli.

- Numai pentru asta te înșori cu mine?

- Doar nu cred că m-ai înșura cu tine dacă n-ai fi călăpat, nu?

- Ea își trece trupul de al lui, făcându-i să gemă.

- Dacă stai să mă ghindec mai bine, poate aj la tine.

- Ea își schimbă mîna peste partea frontală a trupului lui, iar el gemu de plăcere când ea îi găsi nădă și țese.

- Bine, bine, m-ai înșura cu tine celoum.

- Iar eu promit să fiu curioasă mareu.

- Spor că nu prea curioasă. Doar să mă aruși când teai sau spui ceva goant, ca să spun să mă ascund, și niciodată, altelei nădădă să nu fi curioasă în pat.

- O rotogoli pe spate și se ridică deasupra ei.

- Intensăntă mișcare, aruile, spuse ea zîmbind.Cine te-a înșăpat?

- Un rezultat de fulotimp pe care l-am avut odăia.

- Dacă-mi amintesc bine, tu erai cel neșuferit. Ți aduci aminte de bășicile astea?

- De pe spate?

- Au dispărut, spuse ea trecându-și mâinile peste umerii lui.

Se sălăruță. Când, în cele din urmă, el își înălță capul, ochii îi erau tulburi.

- Ce este? Întrebă ea repede. Te doare?

El scușură din cap.

- Nu, nu-i vorba de asta, spuse el privind dincolo de capul ei o clipă, uitându-se apoi din nou la ea. Perspectivile mele sînt încă neclare, Lilah. Am vorbit cu Anne acum două zile. M-a supus la o mulțime de teste. Încă e convins că, într-o bună zi, o să fiu ca nou, dar mai există posibilitatea de a merge întotdeauna sprijinit în baston și cu un ușor șchiopătat. Cred că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi aruncat naibii dija sia și te-ar fi fugărit pe culcările spitahului pînă te-ar fi prins, zice el și făcea o pauză. Dar cred că n-o să te pot fugări niciodată. Voiam doar să ști.

Ea își înclină capul într-o parte.

- Casanough, chiar mă provoc. Nu ți-ai dat seama pînă acum că te-ai lăsat chiar dacă tot restul vieții te-ai fi ținut pe burta? Dacă tu treci cu vederea gura mea spurcată, pot și eu să trec cu vederea un baston și un șchiopătat.

El își împlie degetele în părul ei și îi ținu capul nemșcat cît o sărută spălat.

- Dumnezeu, că te iubesc.

Căderea lui Adam

- Slavă Domnului. Creșteam că n-o n-o apoi niciodată. Și, pentru propria ta informare, să ști că n-am apărut pe nimeni la „Sugar Shock” în seara aceea când am fost în Lăsaia.

El o simțese până ajunsesă la piept și buzele lui trăgeau ușor de un sfec.

- Și tu.

- Și tu?

- Hm. Ne îndesptam serios spre asta pe sfec și singurul tăcutat pe care l dormi eram eu.

Unica lui apăr l lăsa urma urmea pe sfec.

Camind și murendu-și apăsă, ea sfec.

- Ești foarte sigur de tine, nu?

- Dețee.

Era un sacrificiu, dar se opri din ea sfec și a priu.

- Căderea în prăpastia n-a fost nimic față de căderea ta cu tronul, Liah Meen. Și cum spune Eusebius că elst mareu în mijlocu, cum l las pe toți fără suferă în urma mea?

Văgăta de sinceritatea din privirea lui. Liah învârtă mui.

- Oh, tu m-ai făcut nu numai să învârtă, ci să mă sperie laudă. Și nu mă rețor la perioada când stăteam înfră pe sfec și nu puteam să fac nici o mișcare. L-ai învârt pe marele Adam Cavanaugh de prima dată când te-am văzut în pantaloni acei negri de piele. Din clipa aceea m-am mai avut nici o gară și am știut asta. De aceea m-am împotolit sfec de mui.

Liah descoperi că sfec putea să învârtă și l era împotolit să vorbăscă. El sfec ușor.

Sandra Brown

- Să nu-mi spui că te-am lăsat fără grai.
Vorbele lui îl provoacă un zâmbet și o replică
spirituală.

- Dejos, Kavanaugh, dar m-am săturat să tot
vorbest. Ți las timp până număr la trei ca să termini
spectacolul ăsta.

- Altfel?

Ea îi face cu ochiul.

- Altfel, număr până la patru.

Sfârșit

Typical example with compound 40-40
Rings Attached to Intermediate
Structure 100000
Page From Library, L. Structure
1000000

